

Douglas Adams

VISZLÁT, ÉS KÖSZ A HALAKAT!

Az egyre pontatlanabb elnevezésű Galaxis-trilógia negyedik része

Mégis, ki tudja
megmagyarázni,
hogy hova tűntek
a delfinek?

GABO KIADÓ

GALAXIS ÚTIKALAUZ - 4.
Douglas Adams
Viszlát, És Kösz A Halakat
([Tartalom](#))

*Jane-nek köszönettel,
Rick-nek és Heidi-nek a megbízható történeteikért,
Morgenéknek, Andy-nek és az egész Hunstham
Court-nak a számos megbízhatatlan történetért, és
különösen Sonny Metha-nak, amiért megbízható maradt
dacára minden eseménynek*

GALAXIS Útikalauz Stopposoknak – Trilógia négy
(vagy öt) részben

A stoppos könyvek nagyszerű írója Douglas Adams, művei a GALAXIS Útikalauz stopposoknak; a Vendéglő a Világ Végén; Az Élet, a Világmindenség meg Minden; a Viszlát, és Kösz a Halakat; és a Jobbára Ártalmatlan.

A GALAXIS Útikalauz sokkal több formában megjelent, mint ahogy azt ésszerű és elvárható volna, ráadásul a legtöbb változat határozottan ellentmond egymásnak. Megjelent mint BBC rádiósorozat, BBC TV sorozat, mindenféle lemez, kazetta, CD, számítógépes játék és törölköző formájában is, ami szintén nagy népszerűségnek örvend. A képregény sorozat jelenleg készül, és a filmváltozat is bizalommal várható a közeli évtizedekben.

Douglas Adams írta a Dirk Gently sorozat köteteit is: a Dirk

Gently holisztikus nyomozóirodája és A lélek hosszú, sötét uzsonnaideje címűt. Jelenleg ennek a sorozatnak egy következő kötetén dolgozik. Szintén ő írta Az élet mélyebb értelmé-t John Lloyd-dal és az utazásról, vadvilágról szóló kötetet Utolsó esély, hogy lásd címmel, Mark Carwardine-nel.

Mostanában több TV-sorozaton dolgozik, és előadásokat tart számítógépekről és kihalófélben lévő papagájokról. Félig Londonban, Inslingtonban, félig pedig a franciaországi Provence-ban él, de leginkább repülőterek könyvesboltjaiban található.

Kalauz az Útikalauzhoz

(néhány haszontalan megjegyzés a szerzőtől)

A GALAXIS Útikalauz története ma már olyan komplikált, hogy amikor elmesélem, mindig összezavarodom, és valahányszor végre helyreteszem a dolgokat, félreértetek. Így ennek a gyűjteményes kötetnek a kiadása jó alkalomnak tűnt arra, hogy a történetet végre egyenesbe tegyem, vagy legalábbis határozottan nem egyenesbe. Bármilyen rosszul írtak le (már ami engem illet) úgy is marad, örökre.

Az ötlet, hogy ez legyen a könyv címe, először akkor jutott eszembe, amikor 1971-ben Ausztriában, Innsbruckban egy mezőn részegen feküdtem. Nem is igazán részegen, ez az a fajta részegség volt, ami akkor jelentkezik, amikor megiszol néhány elég erős Gossert, miután két napja nem ettél semmit, merthogy csóró stoppos vagy. A Felállásra Enyhén Képtelen Állapotról beszélünk.

Ken Walsh: Európai Útikalauz Stopposoknak egy példányával utaztam, valakitől kölcsönkért, ütöttkopott kötet volt. Tulajdonképpen, mivel ez 1971-ben történt és a könyv még mindig nálam van, már biztosan ellopottnak gondolják. Nem volt egy példányom sem az Európa Napi 5 Dollárért c. könyvből, mert nem voltam abban az anyagi helyzetben.

Az est készülődött leszállni a mezőmre, miközben az lassan forgott alattam. Azon tűnődtem, hogy hova mehettem volna, ami olcsóbb mint Innsbruck, kevésbé pörög, és nem tesz velem olyan dolgokat, amiket Innsbruck tett azon a délutánon.

A következő történt.

Egész nap a városban járkáltam, egy bizonyos címet próbáltam megkeresni, de teljesen eltévedtem, így megálltam az utcán, hogy útbaigazítást kérjek egy férfitől. Tudtam, hogy talán nem lesz könnyű, mivel nem beszélek németül, de igazán csak akkor lepődtem meg, amikor rájöttem, hogy mennyivel nehezebben tudok kapcsolatot teremteni ezzel a bizonyos emberrel. Amint hiábavalóan erőlködünk, hogy megértsük egymást, fokozatosan derengeni kezdett a valóság: az összes innsbrucki közül, akit megállíthattam volna, hogy megkérdezzem az utat, akit kiválasztottam, az nem beszélt sem angolul, sem franciául, hanem süketnéma volt. Egy sor őszinte, bocsánatkérő kézmozdulattal megszabadultam tőle és néhány perccel később egy másik embert kérdeztem meg egy másik utcában, aki szintén süketnémának bizonyult; ekkor vettem a söröket.

Visszamerészkedtem az utcára és ismét próbálkoztam.

Amikor a harmadik ember, akihez beszéltem, szintén süketnémának tűnt és még vaknak is, úgy éreztem, hogy szörnyű súly nehezedik a vállaimra, és amerre csak néztem, a fák és a házak sötét, fenyegető alakot öltöttek. Szorosan összehúztam magamon a kabátomat és tántorogva siettem végig az utcán, miközben a hirtelen feltámadó szél cibált. Valakivel összeütköztem, és valami bocsánatkérést habogtam, de mivel ez az alak is süketnéma volt, nem érthetett meg. Az ég fenyegető volt. Az út úgy tűnt, mintha kiegyenesedne és forogna. Ha akkor történetesen nem kacsázom be egy mellékutcába és nem haladok el egy hotel előtt, ahol a süketnémák összejövetelét tartották, akkor meglenne minden esélyem rá, hogy mára az agyam teljesen ütődött legyen, és életem hátralevő részét olyan könyvek írásával tölteném, amikkel Kafka híres lett, és nyáladzanék.

Ezek után az Európai Útikalauzzal a hónom alatt elindultam, hogy lefeküdjek egy mezőre. És amikor feljöttek a csillagok, eszembe jutott, hogy ha valaki megírná a Galaxis Útikalauzt Stopposoknak, úgy rohannék egy példányért, mint akit puskából lőttek ki. Ezzel a gondolattal a fejemben haladéktalanul álomba merültem, és el is felejtettem hat évre.

Beiratkoztam a Cambridge Egyetemre. Számos fürdőt vettem és lediplomáztam angolból. Sokat aggódtam a lányok és a biciklim miatt. Író lettem és egy csomó olyan dolgon kezdtem el dolgozni, amik általában hihetetlenül sikeresek, de nem segítenek abban, hogy meglásd a napfényt. A többi író tudni fogja, hogy ezt hogyan értem.

A kedvenc tervem az volt, hogy valami olyasmit írjak, amiben keveredik a komédia és a sci-fi, és ez a megszállottság volt az, ami nagy adósságokba és mély kétségbeesésbe kergetett. Senkit sem érdekelt a dolog, csak végül egyetlen egy embert, Simon Brettet, aki gyártásvezető volt a BBC-nél és ugyanez a dolog foglalkoztatta: komédia + sci-fi. Bár Simon egyedül adta ki az első részt, mielőtt otthagya a BBC-t, hogy a saját írásaira koncentráljon (ő írta a Charles Paris detektívtörténeteket).

Hatalmas hálával tartozom neki, mert ő segített abban, hogy a dolgok egyszerűen megtörténjenek. Őt követte a legendás Geoffrey.

A műsor egyre jobban eltért az eredeti formájától.

Egy kissé elégedetlen voltam a világgal abban az időben és összeraktam 6 különböző fejezetet, mindegyik vége a Föld elpusztítása volt különböző okokért, különféle módokon. Úgy volt, hogy a 'Világ Végei' lesz a címe.

Mialatt kiegészítettem az első fejezetet, amelyikben a Földet lerombolják, hogy új hiperűr-bekötőutat építsenek, rájöttem, hogy szükségem van valakire egy másik, közeli bolygóról, aki elmondja, hogy mi folyik itt és megadja a szövegösszefüggést, amire szükség van. Így tehát ki kellett találnom, hogy ki legyen és mit csináljon a Földön.

Eldöntöttem, hogy Ford Prefectnek fogom nevezni (ez egy vicc volt, amit természetesen az amerikai közönség teljesen rosszul értelmezett, mert soha nem hallottak a különösen elnevezett autóról – arról a bizonyos Fordról – és sokak szerint ez csak egy gépelési hiba: a perfectet

gépelték rosszul).

A szövegben kifejtettem, hogy az idegen az előzetes hanyag kutatásai alapján, amelyeket még megérkezése előtt végzett, úgy gondolta, hogy a neve 'kellemesen feltűnésmentes' lesz. Csupán az uralkodó életforma meghatározásánál tévedett.

Nos, hogyan keletkeznek ilyen tévedések? Visszaemlékeztem, hogy amikor bejártam stoppal Európát, gyakran találok olyan információval vagy jótanáccsal, ami már elavult volt, vagy félrevezető. A legtöbb ilyen információ persze más emberek utazási tapasztalataiból származott.

Akkor a cím – Galaxis Útikalauz Stopposoknak – hirtelen előbukkant az agyamba, valahonnan, ahol eddig rejtőzködött. Eldöntöttem, hogy Ford az Útikalauz munkatársa lesz, aki anyagot gyűjt hozzá. Amikor ezt a különleges elképzelést elkezdtem kidolgozni, Ford menthetetlenül a történet középpontjába került, és a többi – mint ahogyan az eredeti Ford Prefect készítője mondaná – csak duma.

A történet a legtekervényesebb módon bővült, sokan meglepődtek, amikor megtudták, hogy hogyan. Hogy fejezetenként írva, ez azt jelentette, hogy amikor kész voltam egy fejezettel, semmi ötletem sem volt, hogy a következőben hogyan fog a történet folytatódni. És amikor a fejezetben leírt dolgok közül néhány kapcsolódott a már leírtakhoz és megmagyarázott dolgokat, amiket az előző fejezetekben írtam, ugyanúgy meglepődtem, mint mások.

Úgy gondolom, hogy a BBC viselkedése a műsor iránt,

amíg az készült, nagyon hasonlított ahhoz, ahogyan Machbet viszonyult az emberöléshez – kezdeti kétségek, majd óvatos lelkesedés, majd egyre nagyobb és nagyobb rémület a vállalkozás igazi méretétől, aminek még mindig nincs itt a vége.

A beszámolók arról, hogy Geoffrey meg én meg egy hangmérnök egy földalatti stúdióban voltunk eltemetve heteken át, mert annyi ideig tartott egy egyszerű hangeffektust megcsinálnunk, mint másoknak egy egész sorozatot elkészíteni (sőt, hogy még mások stúdióidejéből is loptunk, hogy abban is csináljuk) – erőteljesen cáfoltak, azonban teljesen igazak voltak.

A sorozat költségvetése ahhoz a ponthoz ért, hogy gyakorlatilag fedezte volna a Dallas pár percét. Ha a show nem jön be...

Az első epizód 1978. március 8-án, szerdán este 10.30-kor ment a BBC 4-es csatornáján, egyetlen előzetes reklám nélkül. A denevérek hallották. A furcsa kutya ugatott.

Néhány hét múlva egy vagy két levél érkezett. Tehát ott kint mégis voltak, akik hallották. Úgy tűnt, hogy akikkel beszéltem, azoknak tetszett Marvin, a Paranoid Android, akit csak egyjelenetes mókaként írtam bele, és csak Geoffrey ragaszkodása miatt fejlesztettem tovább.

Ezután néhány újságíró is elkezdett érdeklődni, majd a Pan Books-tól kaptam egy felkérést, hogy a sorozatból könyvet írjak. Egy csomó halogatás, bujkálás, fürdőzés után elértem, hogy a bevétel kétharmadát kapom, ha elkészül. Ekkor azt mondták – nagyon kellemesen és udvariasan –, hogy már tíz leadási határidőt elszalasztottam, úgyhogy

lennék szíves azt az oldalt befejezni, amin dolgozom, és végre az övék lehessen az az átkozott cucc.

Ezalatt elég elfoglalt voltam, megpróbáltam másik sorozatokat írni. A Dr. Who írásával, majd szerkesztésével foglalkoztam, mert az nagyon kellemes, ha van saját rádiósorozatod, különösen, ha néhányan megírják, hogy hallották, de ez még nem igazán biztosítja az ebédedet.

Nos, többé-kevésbé ez volt a helyzet, amikor a Galaxis Útikalauz megjelent 1979 szeptemberében és a Sunday Times bestseller-listájának első helyén letelepedett, és ott is maradt. Nyilvánvaló, hogy néhányan hallgatták a sorozatot.

Ekkor kezdtek a dolgok bonyolulttá válni és ekkor kértek meg, hogy írjam meg ezt a bevezetőt magyarázatként. Az Útikalauz rengeteg formában megjelent: könyvként, rádió- és televíziósorozatként, lemezen, és hamarosan vezető mozifilmmé vált, mindig más történettel, hogy még a legravaszabb rajongók is zavarba jöttek időnként.

És itt a különböző variációk leálltak, kivéve a különféle színházi változatokat, amik csak tovább bonyolították az egész anyagot.

A rádiósorozat 1978 márciusában indult. Az első sorozat hat részből – vagy 'rohamból', ahogy ők nevezték – állt. Az első 'rohamtól' a hatodikig. Gyerekjáték. Később, ugyanabban az évben még egy részt vettek fel és sugároztak, közkeletű nevén a Karácsonyi epizódot. Semmi köze sem volt semmiféle karácsonyhoz. Azért hívták karácsonyi epizódnak, mert először december 24-én került adásba, ami nem karácsony napja. Ezután a dolgok

egyre komplikáltabbak lettek.

1979 őszén megjelent az első Stoppos könyv, a Galaxis Útikalauz. Ez egy lényegesen kibővített változata volt az első négy epizódnak a rádiósorozatból – amiben néhány szereplő teljesen másként viselkedett, mint a sorozatban, néhány szereplő ugyanúgy viselkedett, csak teljesen más okok miatt, ami ugyanazt jelenti, csak így nem kellett újraírom a párbeszédet.

Nagyjából ugyanebben az időben egy dupla album is megjelent, ami – ellentétben a könyvvel – egy némileg kivonatos változata volt a rádiósorozat első négy részének. A lemezen nem azok a felvételek voltak, amik eredetileg adásba kerültek, hanem teljesen új felvételei nagyjából ugyanannak a szövegnek. Ezt azért csináltuk, mert a kísérőzene gramofonról szólt, ami kellemesen hat a rádióban, de a kereskedelmi forgalomba hozást lehetetlenné teszi.

1980 januárjában egy hét alatt az Útikalauz öt teljesen új epizódja került adásba, így már 12 részből állt a sorozat. 1980 őszén a második Stoppos könyv is megjelent Angliában és körülbelül ugyanebben az időben a Harmony Books megjelentette az első kötetet az USA-ban. Ez egy nagyon kibővített, átdolgozott, átszerkesztett és kivonatos változata volt a 7., 8., 9., 10., 11., 12., 5., és 6. (ebben a sorrendben) részeknek az Útikalauz rádióváltozatából. Habár ez egyértelműnek tűnik, a könyv címe Vendéglő a Világ Végén, mert tartalmazta a rádiósorozat 5. epizódját, ami a Milliways nevű vendéglőben játszódik, amit mellelleg úgy ismernek, mint a Vendéglő a Világ Végén. Nagyjából

ugyanabban az időben a második lemez is elkészült, amin a rádiósorozat szinte teljesen újraírt és kivonatos 5. és 6. epizódja található. A lemez címe is Vendéglő a Világ Végén.

Időközben hatrészes televíziósorozatot is készített az Útikalauzból a BBC, amit 1981-ben mutattak be. Ez többé-kevésbé a sorozat első hat részén alapult. Mások szerint az Útikalauz nagy részét és a Vendéglő a Világ Végén második felét egyesítette. Ezért, habár a rádiósorozat alapvető szerkezetét követte, de mivel egyesítette a könyvek átdolgozásait, ezért nem követhette a rádiósorozat alapvető szerkezetét. 1982 januárjában a Harmony Books megjelentette a Vendéglő a Világ Végén-t az USA-ban. 1982 nyarán a harmadik Stoppos könyv jelent meg egyidőben az Államokban és Angliában, a címe Az Élet, a Világmindenség, meg Minden. Semmi olyasmin nem alapult, amit már láttunk vagy hallottunk a TV-ben, illetve a rádióban. Valójában határozottan ellentmondott a rádiósorozat 7., 8., 9., 10., 11., és 12. részének. Ezek a részek a Galaxis Útikalauzból – emlékezni fognak – módosított formában és egyesítve a Vendéglő a Világ Végén-ben már megjelentek. Ennél a pontnál elutaztam Amerikába, hogy egy film-forgatókönyvet írjak, ami teljesen ellentmondott mindennek, ami eddig történt, és amíg a filmkészítést halasztgatták (mostanában az a hír járja, hogy a forgatást rövidesen elkezdik, még a Végítélet Harsonája előtt), megírtam a negyedik és egyben utolsó részét a trilógiának: Viszlát és Kösz a Halakat. Ez 1984 őszén jelent meg Angliában és az USA-ban, és ténylegesen egyesít

mindent a mai napig, korszerű és tartalmazza önmagát. Gyakran megkérdezzük, hogy ilyen állapotok között mi a legjobb módja, hogy elhagyjuk a bolygót, így készítettem néhány gyors jegyzetet:

Hogyan hagyjuk el a bolygót

1.) Hívjuk fel a NASA-t. A számuk (731) 483-3111.

Magyarázzuk el, hogy nagyon fontos olyan gyorsan lelépnünk innen, amilyen gyorsan csak lehet.

2.) Ha nem hajlandók együttműködni, hívjuk fel bármelyik barátunkat a Fehér Házban (202) 456-1414, hogy szóljanak már néhány szót az érdekünkben a srácoknak a NASA-nál.

3.) Ha nincs haver a Fehér Házban, hívjuk a Kremlt (a tengerentúli telefonostól kérjük a 0107-095-295-9051-et). Nekik sincs ott barátjuk (vagy ha van is, elég jelentéktelen), mégis úgy tűnik, hogy van egy kis befolyásuk, úgyhogy nyugodtan próbálkozhatunk.

4.) Ha ez sem megy, hívjuk fel a pápát útbaigazításért. A száma 011-39-6-6982, és én úgy tudom, hogy az ő kapcsolótáblái tévedhetetlenek.

5.) Ha egyik kísérlet sem jár eredménnyel, stoppoljunk le egy arra járó csészealjtot, és meséljük el, hogy eszméletlenül fontos eltűnnünk innen, mielőtt a telefonszámla megérkezik.

DOUGLAS ADAMS

Los Angeles, 1983 és London, 1985

Bevezetés

Messze kinn a Galaxis Nyugati Spirálkarjának soha fel nem térképezett, isten háta mögötti zugában található egy sehol sem jegyzett sárga nap.

Durván kilencvenmillió mérföldre tőle kering egy tökéletesen jelentéktelen, kékeszöld bolygócska, melynek majomtól eredő civilizációja oly döbbenetesen primitív, hogy a kvarcórát még mindig pompás dolognak tartja.

Ez a bolygó a következő problémával küzd – vagy inkább küzdött: az ott élők többsége ideje nagy részében boldogtalan volt. Számos megoldást javasoltak a probléma gyógyítására, ezek azonban többnyire zöld és piros hasú papírok mozgásához kapcsolódtak, ami meglepő, hiszen végül is nem a színes papírok voltak boldogtalanok.

Így hát fennmaradt a probléma: jókora tömegek voltak elkeseredve, és sokan közülük nyomorúságosan érezték magukat, még azok is, akiknek volt kvarcórájuk.

Többen mindinkább úgy vélték, hogy kár volt lejönni a fáról. Mások egyenesen azt állították, hogy felmenni is kár volt rá, jobb lett volna, ha ki se bújnak az óceánból.

Ám egy csütörtöki napon, csaknem kétezer évvel azután, hogy valakit felszögeztek a fára, mert azt mondta, milyen remek is lenne, ha az emberek a változatosság kedvéért kedvesek volnának egymáshoz, egy rickmansdorfi kávéházban magányosan üldögélő lány rájött, hol volt kezdettől a hiba, és hogyan lehetne a világot kellemessé és széppé tenni. A megoldás ezúttal helyes volt, bevált volna, és még csak föl se szögeztek volna senkit sehová.

Bármily szomorú is, a leány nem jutott el a telefonig, hogy

beszámolhasson valakinek a felfedezéséről, mert egy szörnyen ostoba katasztrófa meggátolta benne, a megoldás így mindörökre elveszett.

Ez a történet a leányról szól.

1. fejezet

Azon az estén korán sötétedett, ami normális volt az évnek ebben az időszakában. Hideg volt, és fúj a szél is, ami szintén normális volt.

Az eső elkezdett esni, ami különösen normális volt.

Egy úrhajó érkezett, ami nem volt igazán normális.

Senki sem volt arrafelé, aki láthatta volna, eltekintve néhány látványosan ostoba négy lábútól, akiknek halvány fogalmuk sem volt, hogy mit kezdjenek vele vagy elvárják-e tőlük egyáltalán, hogy kezdjenek vele valamit is: megegyék, vagy mi. Így azt tették, amit általában: elszaladtak, és megpróbálták egymás alá bújni, ami sohasem sikerült.

A felhők mögül kibukkant valami, ami látszólag egy egyszerű fénysugáron egyensúlyozott.

A távolból bajosan vették volna észre a villámláson és a viharfelhőkön keresztül, de közelebbről nézve különösen gyönyörű volt, egy egészen apró, finoman megmunkált sűrű szürke úrhajó.

Természetesen a legcsekélyebb elképzelésünk sem lehet arról, hogy milyen méretűek és formájúak a különböző fajok, de ha úgy vesszük a legutóbbi Közép-galaktikus Népszámlálási adatokat, mint egy pontos tájékoztatót a statisztikai átlagról, azt gondolnánk, hogy a hajó úgy hat

embert képes befogadni – és igazunk lenne.

De erre talán másképp is rájövnenk. A Népszámlálás, mint a legtöbb ilyen felmérés, szörnyen sokba került, senkinek sem mondott semmit, amit még nem tudtak volna – persze, kivéve azt, hogy minden egyes személynek a Galaxisban 2.4 lába és egy hiénája van. Amikor kiderült, hogy az egész nyilvánvalóan téves, végül is ki kellett dobni mindent a szemétre.

A hajó csendesen siklott le a felhők közül, homályos fényei ízletes szivárványokba csomagolták. Nagyon csendesen zúgott, olyan zúgással, amely fokozatosan egyre mélyebb és hangosabb lett, amint közeledett a földhöz, és amely 6 inch magasságban nehéz dobogássá vált.

Végül ez is elhallgatott és csend lett.

A fedélzeti ajtó kitérült. Lenyílt egy rövid lépcső.

Éles fény áradt ki a nedves éjszakába, árnyékok mozogtak benne.

Egy magas alak tűnt fel a fényben, körülnézett, hátrahőkölt, majd lesietett a lépcsőn egy nagy bevásárlószatyorral a kezében.

Megfordult és a hajó felé intett.

– Köszönöm – kiáltotta – , nagyon kö...

Egy éles villámlás félbeszakította. Az alak teljesen láthatóvá vált, amint még az előző gondolatra reagálva gyorsan elkezdett keresgélni a műanyag bevásárlószatyorban és észrevette, hogy lyukas.

A táskára nagy betűkkel ez volt nyomtatva: ADÓMENTES MEGA-MARKET, ALFA CENTAURI, PORT BRASTA. OLYAN LEGYÉL, MINT A HUSZONKETTEDIK ELEFÁNT

TÚLFÜTÖTT ÉRTÉKEKKEL AZ ŰRBEN – KIÁLTS!

– Várj! – kiáltotta az alak a hajó felé intve.

A lépcső, ami elkezdett visszacsukódni a kabinba, megállt, ő pedig visszasietett az űrhajóba.

Néhány perccel később ismét felbukkant egy kopott, foszlott törülközővel a kezében, amit a táskájába gyömöszölt.

Ismét intett, majd vigyázva magához szorította a táskát és elkezdett futni a fák felé, menedéket keresve. Mögötte az űrhajó már elkezdett emelkedni. Villámok cikáztak az égen, a férfi megállt egy pillanatra majd továbbsietett, megváltoztatva az útvonalát, nagy ívben elkerülve a fákat. Gyorsan mozgott, ide-oda csúszkálva, összehúzta magát az eső miatt, ami most úgy esett, egyre növekvő sűrűséggel, mintha az égből cibálnák lefelé.

Az alak vonszolta a lábait a sárban. Villám dörgött a hegyek fölött. Az alak teljesen fölöslegesen letörölte az esőt az arcáról és tovább botorkált. Több fény. Most nem villámlott, de több szórt, halvány fénysugár keresztülsöpört a horizonton, majd kihunytt. Az alak ismét megtorpant, amikor meglátta a fényeket, majd megszaporázta a lépteit és feléjük sietett. A talaj emelkedett, egyre meredekebb lett, végül két-három yard után egy sorompóhoz vezetett. Az alak megállt, megvizsgálta az akadályt, majd átdobta rajta a táskát, és ő is átmászott.

Nehezen ért földet a másik oldalon, ahol az esőből nagy lendülettel előtűnt egy gép, a lámpái keresztülvilágítottak az esőfüggönyön. Az alak visszahőkölt, mert a gép egyenesen feléje húzott. Alacsony, gumós, krumpliszerű valami volt,

ami mint egy kicsi, szörföző bálna simán, fényesen és olajosan csillogva suhant felé; ezenkívül szürke is volt és rettenetes sebességgel mozgott.

Az alak ösztönösen felemelte a kezét, hogy megvédje magát, de a gép csak lefröcskölte, amint elsöpört mellette, bele az éjszakába.

Csak rövid ideig volt megvilágítva, amint egy halvány villám cikázott keresztül az égen. De még így is, mielőtt a gép végképp eltűnt volna, az átázott figura a másodperc töredéke alatt elolvashatta azt a kis feliratot a gép hátulján.

Az alak nyilvánvaló megdöbbenésére a felirat ez volt:

„A másik kocsim is Porsche”.

2. fejezet

Rob McKenna száználmas balfácán volt, amit tudott, hiszen az évek során erre már sokan felhívták a figyelmét, és nem látott rá semmi okot, hogy ne értsen egyet ezekkel az emberekkel, kivéve egyet: azt, hogy szeretett nem egyetérteni az emberekkel, különösen azokkal, akiket nem kedvelt, tehát – a legutóbbi számításai szerint – mindenkivel.

Felnézett és visszaváltott. A hegy egyre meredekebb lett és a teherautója nehéz volt a dán termosztatikus radiátorkontrolltól. Nem ezért volt ilyen mogorva – vagy legalábbis remélte, hogy nem ezért. Az eső miatt volt lehangolt, mindig az eső miatt. A változatosság kedvéért éppen esett. Ez különösen az a fajta eső volt, amit különösen nem szeretett, különösen, amikor vezetett.

Ennek az esőnek volt egy típuszáma: a 17-es. Valahol olvasta, hogy az eszkimóknak több mint kétszáz különböző szavuk van a hóra, mert ezek nélkül a társalgásuk igen monotonná válna. Tehát így különbséget tesznek: híg hó és sűrű hó, heves hó és könnyű hó, jeges hó, enyhe hó, hó, ami pelyhekben esik, hó, ami hófúvásban esik, hó, ami a szomszédod csizmájáról folyik le a tiszta jégkunyhód padlójára, téli hóesés, tavaszi hóesés, hó, amire még gyermekkorodból emlékszel, és ami sokkal jobb volt mint ezek a modern havak; kitűnő hó, tollszerű hó, hegyi hó, völgyi hó, hó, ami reggel esik, hó, ami este esik, hó, ami abban a pillanatban kezd el esni, amikor elindulsz halászni, és hó, amire minden nevelési erőfeszítésed ellenére a huskik rápisiltek – között.

Rob McKenna a noteszében 231 esőtípust különböztetett meg és egyiket sem kedvelte. Ismét visszaváltott, a teherautó megugrott. A motor azon a nyugodt hangon mormogott, ami miatt az összes dán termosztatikus radiátorokot ezzel a teherautóval szállították. Amióta elhagyta Dániát az előző délután, már keresztülment a 33-as (könnyen, permetezve szemerkélő eső, amitől az utak csúszósak lesznek), a 39-es (hevesen csöpögő), a 47-estől az 51-esig, (a könnyen, függőlegesen szitálón keresztül az élesen csapódó jelentéktelen át a mérsékelten, üdítően szemerkélőig), a 87-es és 88-as (két pompásan megkülönböztethető változata a meredeken lezúduló felhőszakadásnak), a 100-as (felhőszakadás utáni hideg szélvihar), az összes tengeri viharféleség 192 és 213 között egyszerre, a 123-, 124-, 126- és 127-es (enyhe és

középfokú hideg szélroham monoton és szinkópált dobogással a kocsitetőn), a 11-es (virgonc cseppecskék) típusokon, és most, amit a legkevésbé sem kedvelt: a 17-es.

A 17-es típusú eső egy piszkos zuhatag volt és annyira sűrűn ömlött a szélvédőre, hogy teljesen mindegy volt, hogy megy-e az ablaktörlő vagy sem. McKenna ellenőrizte az elméletét, gyorsan leállította az ablaktörlőt, de kiderült, hogy a látási viszonyok így lényegesen rosszabbak. De akkor sem javultak meg, amikor újra elindította.

Tulajdonképpen az egyik ablaktörlőgumi elkezdett kicsúszni.

Ssss sss sss puff sss sss puff sss puff sss sss puff sss puff puff, csapódás, karcolás.

McKenna rácsapott a kormánykerékre, belerúgott a padlóba, addig verte a magnót, amíg az el nem kezdte játszani Barry Manilow-t, ismét verte, amíg leállt, és káromkodott és káromkodott és káromkodott és káromkodott és káromkodott.

A dühe pontosan abban a pillanatban érte el tetőfokát, amikor a zuhatagon keresztül szinte észrevehetetlenül, de a fényszórók fényében könnyedén derengve egy alak tűnt fel az út szélén.

Egy szerencsétlen, besározott figura, különösen öltözve, nedvesebb volt, mint egy frissen mosott vidra és stoppolt.

– Szegény, szerencsétlen alak. – gondolta McKenna, mert rájött, hogy van valaki, akinek sokkal jobb indoka van arra, hogy rosszul érezze magát, mint neki.

– Biztos már a csontjáig átfázott. Ostoba alak, hogy egy

ilyen mocskos éjszakán kiáll stoppolni. Minden, amit kapsz: eső, hideg és teherautók, amik elhúznak melletted és lefröcskölnek. – Szomorúan megrázta a fejét, sóhajtott egyet, majd elcsavarta a kormánykereket és lefröcskölte.

– Hát ezt meg hogy értsem? – kérdezte magától, amint továbbhaladt.

– Végre egy igazi balfácánt találtál az úton.

Néhány pillanattal később a visszapillantó tükörben feltűnt a stoppos, amint sárosan és csurom vizesen áll az út szélén.

McKenna egy pillanatra jól érezte magát emiatt. Egy vagy két pillanattal később rosszul érezte magát azért, hogy jól érezte magát emiatt. Ezután jól érezte magát azért, hogy rosszul érezte magát azért, mert jól érezte magát emiatt, és elégedetten továbbhajtott, bele az éjszakába.

Legalább elrendezte magával a dolgot, mert az a Porsche, amit az utóbbi 20 mérföldön szorgalmasan akadályozott, végre megelőzte.

Ahogy a teherautó elhajtott, az esőfelhők is eltűntek az égről, ugyanis – habár nem tudta, Rob McKenna egy Esőisten volt. Minden, amit tudott, annyi volt, hogy a munkanapjai szájalmasak, a hétvégéi pedig általában pocsékul sikerülnek. Minden, amit a felhők tudtak, annyi volt, hogy szeretik és mellette akarnak lenni, hogy dédelgessék és öntözzék.

3. fejezet

A következő két teherautót nem Esőistenek vezették, de pontosan ugyanezt tették ők is. Az alak vánszorgott,

vagyis inkább vonszolta magát előre, amíg a hegy véget nem ért, és amíg a hűtlen zuhatagot maga mögött nem hagyta.

Egy idő után az eső csillapodott és a Hold is előbukkant a felhők mögül egy pillanatra.

Egy Renault közeledett, rettenetesen bonyolult jelekkel mutatva a vánszorgó alaknak, hogy rendes körülmények között el lenne ragadtatva az ötlettől, hogy fölveszi, de most nem teheti, mert pont nem arra megy, mint a stoppos – bármilyen irány legyen is az – és biztos benne, hogy ő ezt megérti. A jelzessorozatot befejezte egy vidám ne-csüggedj-haver jelzéssel, hogy elmondja, nagyon reméli, hogy az alak igazán jól érzi magát dideregve és szinte teljesen átázva, és hogy legközelebb fel fogja venni.

Az alak továbbvánszorgott. Egy Fiat húzott el mellette, és pont ugyanazt csinálta, mint a Renault.

Egy Maxi jött az út másik oldalán és rávillantotta a lámpáit a lassan cammogó alakra. Hogy most ez annyit jelentett: 'Helló', vagy: 'Bocs, de a másik irányba megyünk', vagy: 'Hej, nézzétek, van ott valaki az esőben, micsoda seggfej', nem volt igazán egyértelmű. A szélvédő tetején lévő zöld szalag szerint – bármi is az üzenet – Steve-től és Karolától származik. A vihar elvonult és a villámok távolabbi hegyek fölött morogtak, úgy, mint amikor valaki azt mondja: 'Ja, és még valami...', de a kezdés után húsz perccel már el is veszi a vitát.

A levegő tisztább volt, az éjszaka hideg. A hang igazán jól terjedt. Az elhagyott alak, rettenetesen dideregve, váratlanul egy útelágazáshoz ért, ahol egy mellékút

kanyarodott balra. Szemben az elágazással egy útjelző tábla állt, amihez odasietett, majd lázasan tanulmányozni kezdte és csak akkor fordult el tőle, amikor egy kocsi elhúzott mellette.

Majd egy másik.

Az első teljesen közömbösen suhant el, a második értelmetlenül rávillantott. Egy Ford Cortina elhúzott, majd lefékezett.

Megtántorodva a meglepetéstől az alak magához szorította a táskáját és az autó felé sietett, de a Cortina az utolsó pillanatban felpörgette a gumikat és kilőtt, fel az útra, igazán szórakoztatóan.

Az alak lelassított, majd ott állt elesetten és csalódottan.

A következő napon a Cortina vezetője kórházba ment, hogy kivetesse a vakbelét, azonban egy igazán szórakoztató csere miatt a sebész tévedésből a lábát távolította el és mielőtt a vakbélműtétet újra tervbe vehették volna, a vakbélgyulladás mellé egy mulatságosan súlyos hashártyagyulladás is kialakult, ami igazságos a maga módján, és amit végül is elláttak.

Az alak továbbvándorzott.

Egy Saab megállt mögötte.

A letekert ablakon keresztül kiszólt egy barátságos hang:

– Messziről jössz ?

Az alak hátrafordult, majd megállt és megragadta az ajtókilincset.

Az alak, az autó és annak ajtókilincse mind egy bolygón voltak, aminek Föld volt a neve, és amiről az egész bejegyzés a Galaxis Útikalauzban ennyi volt: 'Jobbára

ártalmatlan'. Azt az embert, aki ezt írta, Ford Prefectnek hívták, és ebben a pillanatban igen messze volt az ártalmatlan világtól, messze ült az ártalmatlan bároktól, és véletlenül éppen bajban volt.

4. fejezet

Hogy ez most azért történt-e, mert Ford részeg, beteg, vagy öngyilkosan elmebajos volt, ez nem lehetett volna igazán nyilvánvaló egy véletlen szemtanú számára, azonban nem voltak véletlen szemtanúk a Kopasz Kutya Kocsmában, alsóbb déli oldalán El Hantol városnak, ugyanis ez nem az a fajta hely, ahol megengedheted magadnak, hogy véletlenül csinálj dolgokat, ha életben akarsz maradni. Az esetleges szemtanúk szerencsétlen, ügynökszerű szemtanúk lettek volna, alaposan felfegyverkezve, fájdalmas dobogással a fejükben, ami örült dolgok megtételére készíteti őket, ha valami olyat látnak, ami nem tetszik nekik.

Egyfajta kellemetlenül természetes hallgatás öröklődött ezen a helyen, a lehet-hogy-lelőnek hallgatás. Még a gonosz kinézetű madár is abbahagyta a helyi bérgyilkosok nevének és címének felsorolását, pedig ez ingyenes szolgáltatás volt.

Minden szem Ford Prefecten volt. Néhány kocsányon lógott.

Ford a halál megkísértésének azt a módját választotta, hogy megpróbált egy italszámlát kifizetni silány anyagi védelmében egy American Express hitelkártyának, amit

sehol sem fogadnak el az ismert Univerzumban.

– Miért aggódtok? – kérdezte vidáman – Az érvényessége miatt? Srácok, hát soha nem hallottatok még a Neo-Relativitásról errefelé? A fizika egészen új ága foglalkozik velem. Időtágulási effektus, időleges lelassztatika...

– Nem az érvényessége miatt aggódunk. – mondta a férfi, akinek Ford az előbbi megjegyzéseket címezte, és aki egy veszélyes csapos volt egy veszélyes városban. A hangja mély, bársonyosan doromboló volt, pont olyan, mint amilyen mély és bársonyosan doromboló hangja van egy ICBM silónak, nyitáskor. Egy hatalmas kéz dobolt a bárpult tetején, könnyedén behorpasztva azt.

– Akkor jó. – mondta Ford, és összehajlította a táskáját, távozni készült. A doboló ujj kinyúlt és könnyedén megpihent Ford vállán. Akadályozta a távozásban.

Bár az ujj egy táblaszerű tenyérhez kapcsolódott, és a tenyér egy bunkósbotszerű alsókarhoz kapcsolódott, az alsókar az égvilágon semmihez sem kapcsolódott, kivéve azt a képszerű érzést, miszerint a kéz a bár iránt érzett heves kutyahúságához kapcsolódik, ami az otthona volt. Előzőleg, sokkal hagyományosabb módon a bár eredeti tulajdonosához kapcsolódott, aki halálos ágyán hirtelen az orvostudományra hagyta, azonban az orvostudomány úgy döntött, hogy ki nem állhatja a kinézetét, és visszahagyta a Kopasz Kutya Kocsmára.

Az új csapos nem hitt semmiféle természetfölötti vagy spiritiszta dologban, csak ismert egy hasznos szövetségest, ha valami olyasmit látott. A kezét a bárban. A kéz felvette a rendeléseket, felszolgáltatta az italokat és

halálos volt azokra nézve, akik úgy viselkedtek, mintha el akarnák veszíteni az életüket.

– Nem az érvényessége miatt aggódunk. – ismételte el a csapos, amikor észrevette, hogy Ford Prefect teljes figyelmét élvezzi.

– Ezért a darab műanyagért aggódunk.

– Micsoda? – kérdezte Ford. Kissé meghökkentnek tűnt.

– Ez. – mondta a csapos, és felemelte a kártyát, úgy, mintha az egy pici hal lenne, akinek lelke már három hete elrepült arra a Vidékre, Ahol a Halak Örökkön Áldottak.

– Nem fogadjuk el.

Ford egy pillanatig azon tűnődött, vajon rájönnek-e arra, hogy semmi más nincs nála amivel fizethetne, de eldöntötte, hogy továbbharcol.

A Testnélküli Kéz könnyedén, de határozottan megragadta Ford vállát.

– De nem értitek – mondta Ford és az arckifejezése lassan változott át kissé meghökkentből égbekiáltóan hitetlenkedővé –, ez egy American Express hitelkártya. Ez a legjobb ismert módja annak, hogy a számláidat rendezd. Nem olvastátok a hirdetésüket?

Ford hangjának vidámsága kezdett a csapos füleire menni. Úgy hangzott, mintha valaki rendíthetetlenül játszana egy szakszofonon egy Háborús Gyászmise legkomorabb tétele alatt.

Az egyik csont Ford vállában a másikhöz kezdett morzsolódní, oly módon, ami azt sugallta, hogy a kéz a fájdalom alapelveit egy magasan képzett hátgerincmasszőzttől tanulta. Ford remélte, hogy elintézi ezt

az ügyet, mielőtt a kéz az egyik csontot a vállából testének bármely más csontjához morzsolná. Szerencsére a szorongatott váll nem az volt, amin a táskája lógott.

A csapos Ford elé csúsztotta kártyát.

– Mi még soha – mondta elfojtott vadsággal – nem hallottunk erről a dolgról.

Ez igazán meglepő volt.

Ford egy igen komoly számítógépes tévedés által szerezte a kártyát a Föld nevű bolygón töltött 15 éves tartózkodásának vége felé. Hogy a tévedés mennyire volt komoly, azt az American Express Társaság nagyon gyorsan megtudta és az adóhivatal egyre inkább hangos és rémült követeléseit csak akkor hallgattak el, amikor a Vagonok váratlanul lerombolták az egész bolygót, hogy új hiperűrbekötőutat építsenek a helyén. Azóta megtartotta, mert hasznosnak találta, hogy egy olyan fizetőeszköz-formát őriz, amit senki sem fogad el.

– Hitel? – kérdezte.

– Aaaaarrgh...

Ezt a két szót általában összekapcsolták a Kopasz Kutya Kocsmában.

– Úgy gondolom – zihálta Ford –, ez egy általános vélemény...

Körbepillantott a gyilkosok, stricik, lemezkiadók végrehajtóinak tarka gyülekezetén, akik a homályos fényeken kívül lapítottak a bár árnyékos, belső zugaiban. Mindenfelé néztek, csak éppen Fordra nem, óvatosan megszakítva beszélgetésük fonalát gyilkolásról, kábítószer-kereskedelemtől, lemezkiadási üzletről. Mindnyájan tudták,

mi fog történni, és nem akarták nézni, mert azt is tudták, hogy az el fogja őket szakítani az innivalójuktól.

– Meghalsz, fiú. – morogta halkan a csapos, és ez nyilvánvalónak tűnt.

Valaha ki volt akasztva a Bárban egy felirat: 'Kérjük, ne kérjen hitelt, mert egy szájbaverés ilyenkor gyakran előfordul', azonban ezt pontosították, és kicserélték egy megfelelőbbre: 'Kérjük, ne kérjen hitelt, mert az, hogy egy barbár madár a torkát szétmarcangolja, miközben egy testnélküli kéz a fejét a pulthoz csapkodja, gyakran előfordul.' Bár így teljesen elrontották a feliratot és különben sem volt meg hozzá ugyanaz a keret, hát ismét levették. Az volt az érzésük, hogy a történet magától is terjed, és valóban terjedt is.

– Hannézzem meg újra azt a számlát! – mondta Ford. Felvette, és gondosan tanulmányozta, mialatt a csapos kárörvendő tekintettel nézte, és a madár, aki éppen egy újabb strigulát vésett a karmával a pultba, ugyanolyan kárörvendő tekintettel nézte.

Egy igazán hosszú papírdarab volt.

Az alján egy olyan számmal, ami egyike volt azoknak a komoly számoknak, amiket sztereo-készülékek alján látunk, és amiket oly hosszú ideig tart leírni a bejelentőlapra. Végül is egész nap a bárban volt és egy csomó buborékos vacakot megivott, és rettenetesen sok kört fizetett az összes bérgyilkosnak, stricinek és a lemezkiadók végrehajtóinak, akik most hirtelen nem emlékeztek rá, hogy kicsoda.

Halkan megköszöri a torkát és megütögette a

csomagját. Amiben, a legjobb tudomása szerint, semmi sem volt. A bal kezét lazán, de határozottan a félig nyitott táska fülén hagyta. A Testnélküli Kéz megújította a szorongatást a jobb vállán.

– Figyelj. – mondta a csapos és úgy tűnt, az arca gonoszul rángatózik – Volt egy hírem, amin elgondolkozhattál. Érted, ugye?

Ez az – gondolta Ford – nincs más megoldás. Elfogadta a szabályokat, ki akarta fizetni a számlát, és visszautasították. És most életveszélyben volt.

– Nos – mondta csendesen –, ha ez a híre...

Hirtelen kinyitotta a táskáját, kicsapta belőle a pultra az Útikalauzát és egy hivatalos kártyát, miszerint ő az Útikalauz utazó munkatársa, és egyáltalán nincs neki megengedve az, amit éppen most csinál.

– Akar egy dicsérő cikkelyt?

A csapos arca megállt rángatózás közben, a madár karma megállt vésés közben. A kéz lassan engedett a szorításból.

– Az – mondta a csapos kiszáradt torokkal, alig hallhatóan – jó lenne, uram.

5. fejezet

A Galaxis Útikalauz hatalommal bíró műremek. A befolyása olyan bámulatos, hogy a szerkesztőségnek komoly szabályokat kellett felállítania, hogy megakadályozza az ezzel való visszaélést. Így egyik munkatárs sem fogadhat el semmiféle szolgáltatást, semmilyen árengedményes vagy kedvezményes kezelést

szerkesztői támogatás címén, kivéve, ha

– jóhiszeműen akart fizetni a szolgáltatásért a megszokott módon

– máskülönben életveszélyben lett volna

– igazán akarta a szolgáltatást.

Ha a harmadik szabályt hívta segítségül, a szerkesztő keresztülnézett rajta, így Ford szívesebben vacakolt az első kettővel.

Kilépett az utcára, és fürgén tovább sétált.

A levegő fullasztó volt, de Fordnak tetszett, mert ez fullasztó városi levegő volt, tele izgalmas, kellemetlen szagokkal, veszélyes zenével, és a harcban álló rendőrtörzsek távoli hangjával.

Könnyedén lóbálta a táskáját, így jó nagy pofont tudott volna adni bárkinek, aki kérdés nélkül próbálta volna elvenni tőle. Mindene benne volt, és ez abban a pillanatban nem volt túl sok.

Egy limuzin vágatott végig az utcán, az égő szeméthalmazokat kerülgetve, megrémítve egy málhás állatot, ami sikoltva hirtelen oldalra billent, letért az útjáról, nekiment egy gyógynövényüzlet kirakatának, bekapcsolta az üvöltve-riasztót, visszaesett az utcára, majd színpadiasan ráomlott egy kisvendéglő lépcsőire, ahol tudta, hogy lefotózzák és megegetetik.

Ford észak felé ment. Úgy gondolta, hogy valószínűleg az úrkikötő felé tart, de ez még azelőtt volt. Tudta, hogy olyan részén megy keresztül a városnak, ahol az ember tervei gyakran változnak meg igazán váratlanul.

– Jól akarod magad érezni? – kérdezte egy hang egy

kapualjból.

– Idáig elmondhatom – kezdte Ford –, hogy jól érzem magam, kösz.

– Gazdag vagy? – kérdezte egy másik hang. Ford megfordult, és széttárta a karját.

– Úgy nézek ki, mint aki gazdag? – kérdezte.

– Nem tudom – mondta a lány. – Talán, talán nem. Talán gazdag leszel. Van egy speciális szolgáltatásom gazdagok részére...

– Ó, igen? – kérdezte Ford érdeklődve, de óvatosan. – És mi az?

– Megmondom nekik, hogy oké gazdagnak lenni.

Dörrenés hallatszott egy ablakból, magasan fölöttük, de csak egy basszusgitárost lőttek le, mert már harmadjára játszotta a rossz dallamot ugyanabban a sorban, és El Hantol városban tehetségtelen basszusgitáros annyi volt, mint a szemét.

Ford megállt, és mereven bámult a sötét kapualj felé.

– Hogy mit? – kérdezte.

A lány felnevetett, és egy kicsit kintebb lépett az árnyékból. Magas volt, és higgadtan szemérmes, ami ügyes trükk, ha meg tudod csinálni.

– Ez a nagy számom – mondta. – Mesterdiplomám van társadalomtudományból, és nagyon meggyőző tudok lenni. Az emberek szeretik ezt. Különösen ebben a városban.

– Gossnargh – mondta Ford Prefect, ami egy speciális betelgeuse-i szó volt, amit akkor használt, amikor tudta, hogy valamit mondania kellene, csak azt nem tudta, hogy mi lenne az.

Egy lépcsőfokra ült, és kivett a táskájából egy üveg Ó-Janx-Szeszt és egy törülközőt. Kinyitotta az üveget, és az üveg száját megtörölte a törülközővel, azonban ezzel az ellenkezőjét érte el annak, amit tervezett, ugyanis az Ó-Janx-Szesz azonnal megölt milliárdnyi baktériumot, amik egy igazán bonyolult és felvilágosult civilizációt építettek fel lassan a törülköző bűdösebbik felén.

– Kérsz? – kérdezte, miután ivott belőle.

A lány vállat vont, majd elvette a felajánlott üveget.

Álltak egy darabig, békésen hallgatva a mellettük lévő háztömb riasztóit.

– Egy csomó pénzzel tartoznak nekem – mondta Ford – az ilyesmi megtörténik, szóval ha egyszer megkapom, lehet arról szó, hogy találkozunk?

– Persze. Itt leszek – mondta a lány. – Mennyi az a csomó?

– Tizenöt év visszafizetése.

– Miért?

– Két szó leírásáért.

– Zarquon – mondta a lány. – Melyik tartott ilyen sokáig?

– Az első. Egyszer aztán csak meglett, a második pedig egy délután, ebéd után jutott eszembe.

Egy hatalmas elektromos dobfelszerelés repült ki egy csukott ablakon magasan fölöttük és darabokra tört, amikor előttük a járdának vágódott.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a mellettük lévő ház riasztóit néhány rendőrtörzs kikapcsolta, hogy így lesből támadjon más törzsekre. Autók érkeztek visító szirénákkal a helyszínre, csak azért, hogy a város egén a toronyházak között cikázó helikopterek keresztüzében találják magukat.

– Valójában – mondta Ford, akinek kiabálnia kellett a zaj miatt –, nem egészen így volt. Eszméletlenül sokat írtam, csak kivágták.

Elővette saját Útikalauzát a táskából.

– Azután a bolygót lerombolták – kiabálta. – Megérte a fáradságot, mi? Bár még így is fizetniük kell.

– Ennek dolgozol? – kiáltott vissza a lány.

– Aha.

– Jó fiú.

– Akarod látni a cikket amit írtam? – kiáltott Ford – Mielőtt kitörölnék? Az új változatot ma éjjel kell hogy kiadják a hálózaton keresztül. Valakinek úgymint szemet szúr, hogy azt a bolygót, ahol 15 évet töltöttem, mára már lerombolták. Az utóbbi változtatásoknál még nem vették észre, de örökké úgysem kerülheti el a figyelmüket.

– Itt képtelenség már beszélgetni, nem?

– Mi?

A lány vállat vont és fölfelé mutatott.

Egy helikopter lebegett fölöttük, és úgy tűnt, hogy egyoldalú csetepatéba keveredik a zenekarral odafönn. Az épület füstölt. Egy hangmérnök az ablakpárkányba kapaszkodott, egy tébolyult gitáros pedig egy égő gitárral verte az ujjait. A helikopter válogatás nélkül mindenkire lőtt.

– Mehetünk?

Tovább kószáltak az utcán, távolodva a zajtól. Belefutottak egy utcai színtársulatba, akik megpróbálták nekik előadni egy darabot a belváros problémáiról, de azután feladták és eltűntek egy kisvendéglőben, amit leginkább a málhás állat patronált.

Ford egész idő alatt az Útikalauz billentyűzetét nyomkodta. Befordultak egy sikátorba. Ford egy kukára telepedett, mialatt az információk áramlani kezdtek a képernyőre.

Megtalálta a bejegyzését.

Föld: Jobbára ártalmatlan.

A képernyő szinte azonnal a hálózat értesítéseivel lett tele.

– Itt jön – mondta Ford.

Kérem, várjon, kezdődött az értesítés. A címszavakat a Szub-Éta Hálózat korszerűsíti. Ezt a címszót módosítják. A rendszer tíz másodpercig szünetel.

A sikátor végénél egy metálszürke limuzin vánszorgott tova.

– Hej, nézd – mondta a lány –, ha kifizettek, keress fel. Dolgozó lány vagyok, és ott azoknak az embereknek szükségük van rám.

Figyelembe sem vette Ford félig-meddig megfogalmazott tiltakozását, és otthagya bánatosan ülve a kukáján, óvatosan készülődve arra, hogy megnézzé, amint nehézségekkel teli életének minden csodálatos percét elektronikusan félresöprik, bele az éterbe.

Kinn az utcán a dolgok kissé lecsendesedtek. A rendőrcsaták a város más részeiben folytatódtak, a rockzenekar kevés túlélője rájött, hogy nem egyezik a zenei ízlésük, és szólókarrierek mellett döntöttek, az utcai szintársulat pedig előbukkant a kisvendéglőből a málhás állattal, és azt mondták, hogy elviszik egy bárba, ahol egy kicsit több tisztelettel fognak vele törődni. A metálszürke limuzin csendben a járdaszegély mellé parkolt.

A lány odasietett.

A lány mögött, a sikátor mélyén, vibráló zöld fényben fürdött

Ford arca, amint csodálkozva meresztette a szemeit.

Mert, ahol arra számított, hogy nem talál semmit, csak egy kitörölt, kiradírozott címszót, ott ehelyett az adatoknak, és a szövegnek szakadatlan áradata jelent meg a képernyőn, számjegyek és képek, mozgó leírások: szörf az ausztráliai partoknál, joghurt a görög szigeteken, vendéglőket elkerülni Los Angelesben, alkudozást elkerülni Isztambulban, időjárást elkerülni Londonban, és mindenhol a bárók, ahová menni lehet. Sok- sok oldalon. Minden ott volt, minden, amit leírt.

A teljes értetlenség mélyülő szemöldökráncolásával nézegette oda-vissza, meg-megállva a különböző címszavaknál.

Tippek idegeneknek New Yorkban:

Landolj bárhol, a Central Parkban, vagy bárhol. Senki nem fog törődni veled, figyelemre sem méltatnak.

Túlélés: Azonnal állj munkába, mint taxisofőr. A taxisofőr munkája az, hogy az embereket elvigye bárhová, ahová menni akarnak, nagy sárga gépekkel, amiket taxinak hívnak. Ne is törődj azzal, hogy nem tudod, hogyan működik a gép, vagy nem beszéled a nyelvet, vagy nem érted a terület földrajzát és alapvető fizikáját sem, és nagy zöld antennák nőnek ki a fejedből: ugyanis ez a legjobb módja annak, hogy ne kelts feltűnést.

Ha a tested igazán hátborzongató, mutogasd pénzért az utcán.

A kétéltű életformák – akár a Swullingról, akár a Noxiousról vagy a Nausaia-rendszerekből jönnek – különösen élvezni fogják az East Rivert, amiről azt mondják, hogy több benne

a bájos, életadó táplálék, mint az eddig előállított, legjobban dúsított és legfertőzőbb laboratóriumi iszapban. Szórakozás: Ez az igazán nagy részleg. Lehetetlen jobban szórakozni, anélkül, hogy az örömközpontjaidat halálos áramütés érné...

Ford megnyomta azt a gombot, amire most az volt nyomtatva, hogy Eljárás Végrehajtás Kész, a mostanában már ódivatú Belépés-készenlét felirat helyett, ami már olyan régen felváltotta a megdöbbenően kőkorszaki Ki gombot. Ez egy bolygó volt, és látta ahogy szétrombolták. A saját két szemével látta, vagyis inkább vakon, mert a levegő és a fény pokolian szétszaggatta, és érezte, ahogy a föld, mint egy kalapács erősen verni kezdi, és ő ellenállt, üvöltött, – amikor egy nagy energianyaláb megragadta, és beöntötte a Vogonok utálatos sárga hajójába. És végül – öt másodperccel azután a pillanat után, amiről eldöntötte, hogy az utolsó lehetséges pillanat, és már elszalasztották – a visszaalakulás finoman lengő hányingere tört rá, amikor őt és Arthur Dentet az atmoszférán keresztül besugározták a hajóba, mint egy sportközvetítést.

Ott nem volt tévedés, ott nem lehetett. A Földet véglegesen lerombolták. Véglegesen, véglegesen. Elpárolgott az ürbe. És mégis, itt – ismét bekapcsolta az Útikalauzt – itt van a cikkelye, arról, hogy hogyan kellene hozzáfogni ahhoz, hogy jól érezzük magunkat az angliai Bournemouthban, Dorsetben, amire mindig is büszke volt, lévén, hogy a találékonyság egyik legbarokkosabb darabja, amit valaha is kiadott. Ismét elolvasta, és a fejét rázta igazi csodálattal. Hirtelen rájött, hogy mi a válasz a problémára. Az, hogy

valami igazán hátborzongató történik, és ha valami igazán hátborzongató történik – gondolta Ford – akkor azt akarja, hogy az vele is megtörténjen.

Az Útikalauzát visszarejtette a táskájába, és kisietett az utcára.

Észak felé ment, és a járdaszegélynél parkoló metálszürke limuzin mellett elhaladva egy bársonyos hangot hallott a közeli ajtó felől:

– Ez így helyes, édesem, ez igazán így helyes. Meg kell tanulnod, hogy jól érezd magad emiatt. Figyeld, hogyan épül fel az egész gazdaság...

Ford elvigyorodott, megkerülte a következő háztömböt, ami addigra már lángokban állt, és talált egy rendőrségi helikoptert, ami gazdátlanul állt az utcán. Feltörte, majd becsatolta magát, összeszorította az ujjait és gyakorlatlan mozdulatokkal elindította a gépet.

Borzasztóan kacsázva repült a város szurdokszerű falai felé, végül kikerülte őket, és keresztülszárguldott az állandóan a város fölött függő fekete és vörös ködfátyolon.

Tíz perccel később, annak ellenére, hogy a rendőrségi helikopterek visítva szirénáztak mögötte, és a gyorstüzelő ágyúját teljesen szétlőtték, Ford gyorsan letette a gépet az állványzatok és leszállófények között, El Hantol úrállomására, ahol az úgy telepedett le, mint egy hatalmas, ijesztő és nagyon zajos szúnyog.

Mivel nem rongálta meg túlságosan, így becserélhette egy első osztályú jegyre, ami a következő, rendszert-elhagyó hajóra szólt, és ezek után elhelyezkedett a hajó egyik óriási, érzéki, testet-ölelő ülésében.

– Ez jó mókának ígérkezik – gondolta magában, miközben a hajó csendesen, szemvillanásnyi idő alatt eltűnt a mélységes űr örült messzeségében, miközben a felszolgálószemélyzet igazán túlzó lebegésbe kezdett.

– Igen, legyenszives – mondta Ford a felszolgálóknak, valahányszor azok elröppentek mellette, hogy valamivel megkínálják.

Ismét csettintett egyet a titokzatosan újra beiktatott, a Föld nevű bolygóról szóló cikke miatt, az örült öröm különös mosolyával az arcán. Volt egy fontos, befejezetlen ügye arrafelé, amit most el tud végre intézni, és rettenetesen kedvére volt, hogy az élet váratlanul egy komoly feladatot állított elébe, amit meg kellett oldania. Hirtelen rájött, hogy kíváncsi arra, vajon hol lehet Arthur. Tényleg szerette volna tudni.

Arthur Dent ezernégyszázharminchét fényévnire volt attól a helytől, egy Saab-ban, és aggódott. Mögötte a hátsó ülésen egy lány feküdt, aki miatt Arthur bevverte a fejét az ajtóba, amikor a kocsiba mászott. Arthur nem tudta, hogy ez vajon azért volt-e, mert ő volt az első nőnemű földi lény, akit hosszú idő után először megpillantott, vagy akármiért is, a lényeg az, hogy elég kábultan érezte magát, mert, mert ...

– Ez nevetséges – mondta magának. – Csillapodj – mondta magának. – Te nem vagy – folytatta azon a leghatározottabb belső hangon, amit ki tudott magából csikarni egy teljesen normális és megszokott állapotban. Csak több, mint ezer fényévet utaztál a Galaxison keresztül,

nagyon fáradt vagy, egy kissé zavart, és igazán érzékeny. Nyugi, ne ess pánikba, és lélegezz jó mélyeket.

Hátrafordult.

– Biztos vagy benne, hogy jól van? – kérdezte ismét.

Túl azon, hogy a lány – Arthur szerint – szívdobogatóan szép volt, Arthur meg tudta róla mondani, milyen magas lehetett nagyjából, mennyi idős, és a hajszínének pontos árnyalatát is. Azonban semmit sem tudott megkérdezni tőle, mert a lány sajnálatos módon teljesen eszméletlen volt.

– Csak kábítószerrel kapott – mondta a lány bátyja vállat vonva, le sem véve a szemét az útról.

– És ez így rendben van? – kérdezte Arthur riadtan.

– Nekem megfelel – mondta a fiú.

– Ah – mondta Arthur.

– Ő – tette hozzá egy pillanatnyi gondolkodás után.

A társalgás ezidáig meglepően rosszul ment. A nyitó hellők kezdeti izgalma után ő és Russel – Russel a lány bátyja volt, egy név, amiről Arthur agyában mindig egy nagydarab ember jelent meg, szőke bajusszal és beszárított hajjal, aki egy hatodrangú focimeccsre is bársonyszmokingban menne ki és erőteljesen tartózkodna attól, hogy szidja a bírót – nagyon gyorsan rájöttek arra, hogy egyáltalán nem kedvelik egymást.

Russel természetes volt, szőke bajusszal. Szép haja be volt szárítva. Hogy igazságosak legyünk Arthurral – bár ő ennek semmi szükségét nem látta, azon kívül, hogy számunkra ez egy jó kis agytorna – Arthur igazán zordan nézett ki. Ember veszekedés nélkül nem utazhat ezer fényévet – többnyire mások pogyászfülkéjében – és Arthur sokat veszekedett.

– Nem narkós – mondta Russel hirtelen, amikor eszébe jutott, hogy nem egyedül ül a kocsiban – Csak kapott egy csomó nyugtatót.

– De hát ez borzasztó – mondta Arthur, és ismét hátrafordult, hogy megnézze. A lány megmozdult, és a haja lágyan a vállaira omlott. Néhány tincs az arcába hullt, eltakarva azt.

– Mi a baja, beteg?

– Nem – mondta Russel –, csupán hisztériás őrült.

– Mi?? – kérdezte rémülten Arthur.

– Ütődött, komplett gyagya. A kórházba viszem vissza, és megmondom a dokiknak, hogy próbálkozzanak valami mással. Kiengedték, pedig még mindig azt képzelem magáról, hogy sündisznó.

– Sündisznó?

Russel hevesen rádudált egy kocsira, ami a sarkon velük szemben kanyarodott. Ki kellett térniük előle, így a kocsi kifarolt. Úgy tűnt, hogy Russel a haragtól jól érzi magát.

– Nos lehet, hogy nem sündisznó – mondta, miután ismét lehiggadt. – Bár úgy egyszerűbb lenne foglalkozni vele. Ha valaki azt képzelem magáról, hogy sündisznó, csak egy tükröt meg néhány sünről készült képet kellene neki odaadnod, majd azt mondani neki, hogy próbáljon meg különbséget tenni, és ha jobban van, szóljon. De legalább az orvostudomány foglalkozhatna vele, és ez a lényeg. Bár úgy tűnik, ez nem elég jó Fennynek...

– Fenny...?

– Tudod, mit kaptam tőle karácsonyra?

– Nos, nem.

- Black Orvosi Szótárát.
- Kedves ajándék.
- Szerintem is. Ezerféle betegség ábécésorrendben.
- Azt mondtad, Fennynek hívják.
- Aha. Én azt mondom neked, válassz. Itt bármivel lehet foglalkozni. A kábítószerre akár receptre is felírják. De nem, neki más kell. Csakhogy nehéz legyen az élet. Ilyen volt az iskolában is, tudod?
- Tényleg?
- Igen. Elesett hokizás közben, és eltört egy csontja. És senki még csak nem is hallott a dologról.
- Megértelek, ez igazán bosszantó lehet -mondta Arthur nem túl meggyőzően. Eléggé csalódott volt, amikor rájött, hogy a lány neve Fenny. Ez egy igazán buta, lehangoló név volt, pont olyan, mint amelyet egy utálatos vénlány választana magának, ha a Fenella nevet nem találná elviselhetőnek.
- Nem arról van szó, hogy nem éreztem vele együtt – folytatta Russel –, de igenis egy kicsit bosszantott. Hónapokig sántított. Lassított.
- Ez az az útelágazás, ugye?
- Ööö, nem. Öt mérfölddel arrébb. Ha úgy neked is megfelel.
- Oké – mondta Russel, és egy pici szünettel azért jelezte, hogy mégsem oké és gyorsított.

Tulajdonképpen ez volt Arthur útelágazása, de nem tudott kiszállni, mert többet akart megtudni a lányról, aki így, eszméletlenül is elbűvölte. Kiszállhat akár a következő két

leágazásnál is.

Maguk mögött hagyták a falut, ami Arthur otthona volt, bár félt még belegondolni is, hogy mit találna ott. Jól ismert tárgyak mellett suhantak el szellemszerűen a sötétben, helyet adva a borzongásnak, amit csak nagyon-nagyon normális dolgok válthatnak ki, furcsa megvilágításban, amikor nincs felkészülve rájuk az ember.

Saját becslése szerint – már amennyire meg tudta ítélni a távoli napok eltérő időszámítása szerint élve – 8 éve jött el a Földről, de hogy itt mennyi idő telt el, azt nehezen tudta kitalálni. Valójában kimerült agya nem tudta felfogni a történeteket, mert ez a bolygó – az otthona – nem lehet itt.

Nyolc éve, ebédidőben a bolygóját lerombolták, végérvényesen lerombolták a Vogonok hatalmas, sárga hajói, amik a déli égen úgy lógtak, mintha a gravitáció törvénye nem lenne többé önkormányzati ellenőrzés alatt, és megszegése sem lenne több, mint egy tilosban parkolás.

– Érzékcsalódások – mondta Russel.

– Mi? – kérdezte Arthur, és elkezdett gondolkodni.

– Fenny azt mondja, hogy furcsa érzékcsalódásoktól szenved, hogy az igazi Földön él. És nem jó neki megmondani, hogy tényleg az igazi Földön él, mert akkor azt mondja, hogy éppen ezért olyan furcsák azok az érzékcsalódások. Nem ismerlek, de úgy gondolom, ezt a fajta társalgást te is igazán fárasztónak találod. Adj neki tablettákat, és hagyd a fenébe, ez az én álláspontom. Úgy értem, hogy csak egy csomót vacakolsz, nem?

Arthur rosszállóan nézte. Már nem először.

– Nos...

– És ezek az álmok, meg rémálmok. A doktorok pedig azokról a furcsa ugrálásokról beszéltek, amik az agyhullám-diagramján voltak.

– Ugrálások?

– Ez a ... – mondta Fenny.

Arthur megpördült az ülésen, és mereven bámult a lány hirtelen tágra nyitott, de teljesen üres szemeibe. Bármit is nézett a lány, az nem a kocsiban volt. A pillái megrebbentek, a feje rándult egyet, majd békésen elaludt.

– Mit mondott? – kérdezte Arthur aggódva.

– Azt mondta: 'Ez a ...'

– 'Ez a...' mi?

– 'Ez a...' mi? Honnan a fenéből kellene tudnom? Ez a sündisznó, az a kémény, Don Alfonso másik pár csiptetője. Tényleg bolond. Azt hiszem, már említettem.

– Úgy látszik, nem nagyon törődsz vele – mondta Arthur olyan tárgyilagosan, ahogy csak lehetett, de ez nem igazán sikerült neki.

– Nézd, fiú...

– Jó, rendben van, igazán sajnálom. Nem az én dolgom. Nem így akartam mondani – mondta Arthur. – Tudom, hogy sokat törődsz vele, ez nyilvánvaló – füllentette. – Tudom, hogy valahogyan foglalkoznod kell vele. Meg kell nekem bocsátanod. Én csak a Lófej Köd másik oldaláról stoppoltam idáig.

Mereven bámult ki az ablakon.

Meg volt döbbenve, hogy az összes adat közül, amik helyért harcoltak a fejében ezen az éjszakán – amikor

hazaért az otthonába, amiről azt gondolta, hogy örökre elveszett, és a feledés ködébe merült – az egyetlen dolog, ami foglalkoztatta, az ennek a furcsa lánynak a mániája volt, akiről semmi mást nem tudott, csak azt, hogy annyit mondott neki: 'Ez a ...', és azt, hogy nem kívánja, hogy a bátyja egy vagon úrhajón legyen.

– Nos, milyen ugrások azok, amiket említettél? – folytatta olyan gyorsan, ahogy csak tudta.

– Nézd, ez itt a húgom. Azt sem tudom, miért mesélek neked arról, hogy ...

– Jó, oké, sajnálom. Talán jobb lenne, ha kitennél, ez az a ...

Abban a pillanatban, ahogy kimondta, ez teljesen lehetetlenné vált, mert a vihar, ami már egyszer elhagyta őket, ismét kitört.

Villámok cikáztak keresztül az égen, és úgy tűnt, hogy valaki valami olyasmit önt fölöttük egy szitán keresztül, ami közelről az Atlanti óceánra emlékeztet.

Russel káromkodott, majd erősen a vezetésre koncentrált, és aktívan kormányzott néhány percig, mialatt az ég rájuk zúdult. Félretette a dühét, amint hirtelen gyorsítva leelőzött egy teherautót, amire ez volt írva: 'McKenna Fuvarozási Vállalat, az időjárás nem akadály'. A feszültség enyhült, amint az eső alábbhagyott.

– Az egész annak a CIA ügynöknek a dolgával kezdődött, akit a vízgyűjtőmedencében találtak, amikor mindenkinek hallucinációi voltak, meg minden, emlékszel?

Arthur egy pillanatig gondolkodott, hogy vajon megemlítsse-e még egyszer, hogy a Lófej Köd másik oldaláról jött

stoppal, és ezért, meg más különböző idekapcsolódó és meglepő dolgok miatt nem igazán tudott a közelmúltban lejajlott eseményekről, de rájött, hogy ezzel csak összezavarná a dolgokat a későbbiekben.

– Nem – mondta.

– Az volt az a pillanat, amikor összeomlott. Egy kávéházban volt, valahol Rickmansworthban. Nem tudom, hogy mit csinált, de amiatt roppant össze. Kétségtelen, hogy felállt, és szenttelenül kijelentette, hogy átesett néhány rendkívüli felfedezésen, vagy min, és egy kicsit tétovázott, zavarodottan nézett, azután sikítva összeesett, bele egy tojásos szendvicsbe.

Arthur összerezzen.

– Nagyon sajnálom, hogy ezt kell hallanom – mondta hűvösen.

Russel rosszkedvűen hümmögött.

– És mit – próbálta Arthur összerakni a dolgokat – csinált a CIA ügynök a gyújtómedencében?

– Természetesen a vízen lebegett. Halott volt.

– De mi ...

– Na gyerünk, hiszen emlékszel minden vacakra. A hallucinációk. Mindenki azt mondta, hogy egy próba volt, a CIA próbálkozott egy olyan háborúval, ahol kábítószeret vetnek be. Néhány örült elképzelés szerint ahelyett, hogy lerohannák az országot, sokkal olcsóbb és hatásosabb lenne, ha mindenki azt gondolná, hogy le lettek rohanva.

– És pontosan milyen hallucinációk voltak azok? – kérdezte Arthur csöndesen.

– Hogy érted, hogy milyen hallucinációk? Arról az egész

szemérről beszélek a nagy sárga hajókkal, meg hogy mindenki megőrült, meg azt mondták, hogy meg fogunk halni, és a csúcs: eltűntek, amint a drog hatása megszűnt. A CIA tagadta, ami azt jelenti, hogy igaznak kell lennie.

Arthur egy kissé megszédült. Valamit megragadott, hogy megtámassza magát, és szorosan fogta. A száját hol becsukta, hol kinyitotta, mert tudta, hogy valamit mondania kell, csak éppen semmi sem jutott eszébe.

– Mindenesetre – folytatta Russel – akármilyen drog is volt, Fennynél nem szűnt meg olyan gyorsan a hatása. Végig azon voltam, hogy beperelem a CIA-t, de egy ügyvéd barátom azt mondta, hogy ez olyan lenne, mintha egy elmeógyógyintézetet próbálnék megtámadni egy banánnal, szóval ... – vállat vont.

– A Vagonok ... – nyikkant Arthur – a sárga hajók ... eltűntek??

– Hát persze, hogy eltűntek, hiszen hallucinációk voltak – mondta Russel, és furcsán nézett Arthurra.

– Azt akarod mondani, hogy nem emlékszel semmire? Az ég szerelmére, hát hol voltál?!

Ez Arthur számára annyira meglepően jó kérdés volt, hogy döbbenetében félig kiugrott az ülésből.

– Jézusom! – kiáltotta Russel, és megpróbálta irányítani a kocsit, ami hirtelen megpróbált lecsúszni az útról. Elrántotta a szembejövő teherautó elől, és felkanyarodott a füves töltésre. Ahogy a kocsi a fékezéstől megdőlt, a lány hátulról nekicsapódott Russel ülésének, majd esetlenül összezsuglott.

Arthur rémülten hátrafordult.

– Jól van??

Russel dühösen végigsimított formára vágott haján, egy picit megrándult a bajusza. Arthur felé fordult.

– Lennél szíves – mondta – elengedni a keziféket?

6. fejezet

Innen még négy mérföldnyi séta volt a falujáig. Egy mérföld még az elágazásig – ahová az utálatos Russel nem volt hajlandó visszavinni – és onnan három mérföld séta a szeles úton.

A Saab elfüstölt az éjszakába. Arthur nézte amint elmennek, annyira megdöbbenve, amennyire csak egy ember lehet, aki öt évig elhitte magáról, hogy vak, és most hirtelen rájött, hogy csak túl nagy kalapot viselt.

Hevesen megrázta a fejét abban a reményben, hogy hátha a helyére kerül néhány nyilvánvaló dolog, és végre ezek segítségével megérti a máskülönben igazán zavarba ejtő Univerzumot, de eddig a nyilvánvaló dolgok – ha voltak egyáltalán – ezt elmulasztották megtenni, így ismét elindult felfelé az úton, azt remélve, hogy egy élénk séta és még talán néhány vízhólyag segíteni fog abban, hogy legalább a saját létezése felől megnyugodjon – ha már a józan esze nem segít.

Este 10.30-kor érkezett meg, ez egy nyilvánvaló dolog, mert a Ló és Lovász előtt megállt és bepillantott a párás és zsiros ablakon, és megnézte a sok éve odabenn lógó ütött-kopott, öreg Guinness órát, amin egy kép volt egy struccról, amint egy egypintes üveget fog, és igazán szórakoztatóan

lepréseli a torkán.

Ez volt az a kocsmá, ahonnan abban az átkozott ebédidőben eltűnt, mialatt először a házát, utána pedig az egész bolygót lerombolták, vagy legalábbis úgy nézett ki, hogy lerombolták. Nem, a fenébe is, le lett rombolva, mert ha mégsem, akkor hol a fészkes francban volt nyolc évig, és hogyan jutott el oda, ha nem a Vagonok egyik nagy, sárga hajóján – amikről a szörnyű Russel éppen most mondta el, hogy csupán csak drog által előidézett hallucinációk voltak. Ha meg tényleg le is rombolták a bolygót, akkor most mi a csudán áll?

Ezen a ponton felfüggesztette a gondolatmenetét, mert semmi újabbat nem ígért, mint az utóbbi húsz alkalommal, amikor végiggondolta.

Újrakezdte.

Ez volt az a kocsmá, ahonnan abban az átkozott ebédidőben eltűnt, mialatt az az akármilyen történt, amit majd később kiderít, hogy mi is volt, és ...

Ennek még mindig nincs semmi értelme.

Újrakezdte.

Ez volt az a kocsmá, ahonnan ...

Ez egy kocsmá volt.

A kocsmákban italokat szolgáltak fel, és most nem tudott egyet megosztani senkivel.

Megnyugtatta, hogy a zavaros gondolat végül megérkezett egy elhatározás formájában, és ezzel az elhatározással elégedett volt, még akkor is, ha ez nem az volt, aminek nekifogott, hogy megoldja. Az ajtó felé lépett.

Azután megállt.

Egy pici, drótszőrű terrier futott ki egy alacsony fal mögül, majd mikor meglátta Arthurt, viczorogni kezdett.

Arthur ismerte ezt a kutyát. Jól ismerte.

Egy reklámszakember barátjáié volt, és Hülyekutyának hívták, mert ahogyan a szőre a fején felfelé állt, az az embereket az Amerikai Egyesült Államok elnökére emlékeztette, és a kutya ismerte Arthurt, vagy legalábbis igazán felismerhetné. Ez egy hülye kutya volt, még egy végszót sem tudott elolvasni – éppen ezért néhány ember tiltakozott a nevét illetően – de legalább arra képes lehetne, hogy felismerje Arthurt ahelyett, hogy ott áll, felborzolt szőrrel, mintha Arthur Lenne a legfélelmetesebb jelenés, ami valaha is megzavarta gyarló életét.

Ez arra ösztönözte Arthurt, hogy ismét mereven szembenézzen az ablakkal, és most ne a fulladozó emuban, hanem önmagában gyönyörködjön.

Ahogy hirtelen ilyen családias környezetben látta magát, el kellett ismernie, hogy a kutyának igaza van.

Nagyon úgy nézett ki, mint az a valami, amit a farmerek arra használnak, hogy megijesszék vele a madarakat, és nem volt kétséges, hogy jelenlegi állapotában a kocsmába bemenni eléggé kockázatos vállalkozás lenne, vagy még rosszabb, mert kétségkívül lenne benn egy pár ember, akiket ismer, és akik azonnal felugranának, hogy kérdésekkel bombázzák, és erre még nem érezte magát felkészültnek.

Például Will Smithers, a Nemcsodás Hülyekutya tulajdonosa, egy kutyáié, aki annyira hülye, hogy Will kirúgta az egyik reklámjából, mert képtelen volt arra, hogy

megjegyezze, melyik kutyaeledelt kell kedvelnie – annak ellenére, hogy a többi táiban lévő hús le volt locsolva motorolajjal.

Will feltétlenül benn lenne. Itt van a kutyája, a kocsija, egy sötét 928 S-es Porsche, hátsó szélvédőjén egy felirattal: 'A másik kocsim is Porsche'. A fene egye meg.

Mereven bámulta a kocsit, aztán rájött valamire, amit eddig nem tudott.

Will Smithers, úgy, mint a legtöbb túlfizetett és nem igazán lelkiismeretes fickó, akit Arthur a reklámszakmában ismert, elhatározta, hogy minden augusztusban kicseréli a kocsiját, és így azt mondhatja az embereknek, hogy a főkönyvelője kényszeríti hogy ezt tegye – bár az igazság az volt, hogy a főkönyvelője sérvet kapott az erőlködéstől, hogy megakadályozza (így az összes tartásdíjat fizetnie kellett, és így tovább) – és ez a kocsi ugyanaz volt, amire Arthur emlékezett azelőttől. Az év rajta volt a rendszámabláján.

Lévén, hogy tél volt, és az eset, ami annyi bajt okozott neki, a saját időszámítása szerint nyolc éve, szeptember elején történt, itt kevesebb, mint hat vagy hét hónap telt el.

Megborzadva állt még egy ideig és hagyta, hogy a Hülyekutya föl-le ugráljon körülötte. Hirtelen megszédült a felismeréstől, amit már nem tudott kikerülni: idegen volt a saját földjén. Akárhogyan is próbálják, senki sem lesz képes arra, hogy elhiggye a történetét. Nem csak azért, mert tökéletesen egyszerűnek hangzott, hanem mert határozottan ellentmondott a legegyszerűbb, nyilvánvaló tényeknek.

Ez igazán a Föld? Volt rá egyáltalán esély, hogy ilyen

kolosszálisat tevedjen?

A kocsmá, ami előtte állt, elviselhetetlenül családias volt hozzá minden részletében – minden téglája, a hulló vakolat minden darabja; és belül érezte a családias, fülledt melegséget, szinte látta a csupasz gerendákat, a nemeredeti öntöttvas világítóberendezéseket, a bárpultot, ami ragadós a sörtől, amibe azok az emberek, akiket ismert, beledugják a könyöküket, és ami köré kartonpapírból kivágott lányok voltak fűzve, akik mellére körbe mogyorószacskókat tűztek. Ez az egész rakás szemét az otthona volt. Az ő világa.

– Hej, Semmitsemtudó!

Will Smithers hangja azt jelentette, hogy gyorsan el kell döntenie, mit csináljon. Ha ott marad, felfedezik és az egész cirkusz elkezdődik. Ha elrejtőzik, azzal csupán a kezdés pillanatát halasztaná el, és különben is, elég hideg volt.

Az a tény, hogy Will volt, aki közeledett, könnyebbé tette a választást. Nem az, hogy Arthur nem szerette Willt olyannak, amilyen – Will igazán vidám volt. Csak az, hogy olyan fárasztó módon volt vidám, mert mivel reklámszakember volt, így mindig azt akarta, hogy te is tudd, milyen jól mulatott, és hol, és honnan van a dzsekije. Ezeket figyelembe véve Arthur egy teherautó mögé rejtőzött.

– Hej, Hülyekutya, mi van?

Az ajtó kinyílt és Will jött ki egy bőr repülősdzsekiben, amit egy ismerősétől kapott, aki az Országútkutató Laboratóriumban dolgozott és autóbalesetekkel

foglalkozott azért, hogy olyan ütöttkopott kinézete legyen. Will néhány barátjával volt. Éppen játszottak, a kutyával szórakoztak.

– Ide gyere! – kiáltották kórusban a kutyának – ide, ide, ide!!!

A kutya mérgesen ment, ugatva, fel-le ugrálva, kicsaholva a kicsi szívét, magánkívül a dühös elragadtatástól. Mindnyájan nevettek és jót mulattak rajta, majd végül szétszóródtak a különböző kocsikba és eltűntek az éjszakában.

Nos, ez legalább egy dolgot tisztáz, gondolta Arthur a teherautó mögött, ez egészen pontosan az a bolygó, amire emlékszem.

7. fejezet

A háza még mindig ott állt.

Hogy hogyan és miért, nem volt ötlete. Miközben arra várt, hogy a kocsmá kiürüljön, eldöntötte, hogy elmegy és megnézi, ugyanis egy szobát akart kérni a háziúrtól éjszakára, mikor már mindenki elment. És a ház ott volt.

Gyorsan kinyitotta az ajtót egy kulccsal, amit a kertben egy kőbéka alatt tartott, ugyanis elég meglepő módon, csörgött a telefon.

A csörgést gyengén hallotta egész úton, ahogy ment fölfelé, és azonnal elkezdett rohanni, ahogy rájött, hogy honnan jön a hang.

Az ajtó elég nehezen nyílt ki a bedobált hirdetések miatt. Majd megakadt, mert beszorult alá az, amit Arthur később

fog felfedezni, és ami tizennégy darab ugyanolyan, személyre szóló felhívás, hogy használjon olyan hitelkártyát, amilyen már volt neki, tizenhét ugyanolyan vészjósoló levél, mert nem fizetett számlákat egy olyan hitelkártyával, ami nem volt neki, harminchárom egyforma levél, miszerint őt választották ki személyesen, mert egy olyan embert kerestek, akinek van érzéke ahhoz, hogy érzéssel különbséget tegyen; aki tudja, hogy mit akar és hová megy ebben a mai, kifinomult, divatos-üdülőhelyeket-kedvelő-gazdagok világában – és éppen ezért lenne szíves néhány szerszámtáskát és egy döglött cirmoscicát vásárolni.

Keresztülerőszakolta magát az ezekből adódóan viszonylag szűk ajtónyíláson, belebotlott egy rakás borajánlatba, amiket semmiféle jó ítélőképességű és műértő ember nem nélkülözhetne, megcsúszott egy halom tengerparti nyaralást hirdető papíron, rálelt a sötét lépcsőkre, amik a hálósobájába vezettek, és sikerült eljutnia a telefonhoz, mikor az abbahagyta a csörgést.

Összecsuklott a hideg, penészszagú ágyára és egy pár percig nem próbálta megakadályozni a világot abban, hogy a feje körül forogjon azon a módon, ahogy nyilvánvalóan akart.

Amikor már kiszórakozta magát és a forgás is csillapodott egy kicsit, Arthur kinyújtotta a kezét, hogy felkapcsolja az éjjeli lámpát, habár nem remélte, hogy világítani fog. Meglepetésére világított. Mióta az elektromos művek azonnal kikapcsolta az áramot, ha kifizette a számláit, az tűnt ésszerűnek, hogy akkor nem kapcsolják ki, ha nem fizet. Pénzküldéssel csak felhívod magadra a figyelmet.

A szobája majdnem olyan volt, mint amilyennek hagyta: rétegesen rendetlen, bár a hatást egy kissé tompította a vastag porréteg. Félig elolvasott könyvek és újságok bújtak meg félig használt törülközőkupaok között. Fél pár zoknik, fél pohár kávéhoz támasztva. Ami valamikor egy félig megevett szendvics volt, az most félig valami hasonlónak tűnt. Arthur egyáltalán nem akart tudni róla. Tedd az egészet egy üvegbe, dugaszold el és eressz rá villámokat – gondolta – és újraindítod az egész evolúciót.

Egyetlen dolog azért más volt a szobában.

Egy pillanatig vagy tovább nem látta, hogy mi, mert az is vékony porréteggel volt bevonva. Azután meglátta és megállt.

Az ütött-kopott, ócska televízió mellett volt, amiben csak az Iskolatévé adását lehetett nézni, mert ha valami izgalmasabbat próbált venni, lerobbant.

Egy doboz volt.

Arthur felkönyökölt és mereven nézte.

Egy szürke doboz volt, egyfajta unalmas, tompa fénnnyel. Egy kocka alakú szürke doboz volt, az oldala alig több, mit egy láb hosszú. Egy egyszerű, szürke szalaggal volt átkötve, ami takaros csomóba gubancolódott a tetején.

Arthur felkelt, odament, és meglepetten megérintette. Akármilyen is volt, szemmel láthatóan takaros és csodálatosan ajándékként-becsomagolt dolog volt, és rá várt, hogy kibontsa.

Óvatosan a kezébe vette és visszavitte az ágyhoz. Leporolta a tetejét és kibontotta a szalagot. A doboz teteje egy fedél volt, egy füllel, amit a dobozba hajtottak.

Kihajtott és belenézett a dobozba. Egy üveggömb volt benne, finom, szürke selyempapírba bújtatva. Óvatosan kivette. Nem volt igazán gömb, mert az alján nyitott volt, vagyis – jött rá Arthur, ahogy megfordította – a tetején, vastag szegéllyel. Egy gömb alakú tál volt. Egy akvárium.

A legcsodálatosabb üvegből készítették, tökéletesen átlátszó volt, de mégis különlegesen ezüst-szürke színű, mintha palát és kristályt keverték volna bele a készítésénél. Arthur lassan körbe-körbe forgatta a kezében. Ez volt a legcsodálatosabb tárgy, amit valaha is látott, azonban teljesen zavarba hozta. Belenézett a dobozba, de a csomagolópapíron kívül más nem volt benne. A doboz külsején sem volt semmi.

Ismét körbeforgatta a tálat. Gyönyörű volt. Tökéletes. De egy akvárium volt.

Megkoppintotta hüvelykujja körmével, mélyen és ragyogóan csendült meg és hosszabban hallatszott a csengés, mint ahogy az valószínűnek tűnt, és amikor végül halkult, úgy tűnt, hogy nem szűnik meg, csak ellibben más világok felé, mintha egy mélytengeri álomba merülne.

Arthur teljesen elragadtatva még egyszer körbeforgatta, és ekkor a koszos éjjeli lámpáról más szögben esett a tálra a fény, így néhány finom karcolat csillant meg a felületén. Felemelte és beállította a lámpát, és hirtelen tisztán látta a szavak finoman metszett körvonalát, amik az üveget árnyékolták.

'Viszlát' olvasta 'és kösz...'

És ez volt minden. Arthur pislogott és semmit sem értett.

Még több mint öt teljes percig forgatta a tárgyat körbe-

körbe és különböző szögekben a fényhez tartotta, megkopogtatta igéző csengése miatt, tovább tűnődött a homályos betűk jelentésén, de semmit sem talált. Végül felállt. A csapból vizet engedett bele és visszatette az asztalra a televízió mellé. Kirázta a piciny Bábel-halat a füléből és ficánkolva beledobta. Nem lesz rá többé szüksége, kivéve ha majd külföldi filmeket néz.

Visszament az ágyához, lefeküdt, és eloltotta a lámpát. Nyugodtan és csendben feküdt. Beszívta a mindent beborító sötétséget, lassan teljesen ellazította a végtagjait, megtisztította az elméjét a gondolatoktól, becsukta a szemeit és tökéletesen képtelen volt elaludni.

Az éjszaka kellemetlen volt az eső miatt. Maguk az esőfelhők továbbmentek és jelenleg a figyelmüket egy kicsi, útmenti kávéház kötötte le Bournemouth-on kívül, de az eget, amin keresztül elhúztak, megzavarták, így az most nyirkos, felborzolt levegőt hordozott, úgy, mintha nem állna jól magáért, ha tovább provokálják.

A Hold is látszott, elég nedvesnek nézett ki. Olyan volt, mint egy papírgalacsin, amit egy frissen mosott farmernadrág hátsó zsebéből vettek ki, és amiről csak az idő és a vasalás mondhatná meg, hogy egy régi bevásárlólista vagy egy ötfontos bankjegy volt.

A szél egy picit csapkodott, úgy mint a lónak a farka, ami megpróbálja eldönteni, hogy milyen a hangulat ma este. Valahol éjfél harangoztak.

Egy tetőablak nyikordult, amikor kinyitották.

Be volt ragadva, éppen ezért rángatni kellett, meg egy picit rábeszélni, hogy kinyíljon, ugyanis a keret egy kissé korhadt

volt és a sarokvasat is észrevehetően átfestették néhányszor, de végül is kinyílt.

Miután egy fadarabbal kitámasztotta, egy alak küzdötte keresztül magát rajta, bele a keskeny vízvezetőbe, ami a szemben lévő tetők lejtései között volt.

Felállt és csendben nézte az eget.

Az ég teljesen felismerhetetlen volt, ugyanúgy, mint az a vad kinézetű teremtmény, aki több, mint egy órával ezelőtt rontott be örült módon a házba. Reménytelen volt a szakadozott, foszlott köntös, maszatos száz világ sarától, pecsétes száz koszos úrkikötő gyorsételeinek fűszereitől, reménytelen volt a bozontos hajsörény, reménytelen volt a hosszú és kócos szakáll, a pompás kondícióban lévő ökoszisztéma, meg minden.

És most helyette ott volt Arthur Dent, az udvarias és hétköznapi, kordbársony nadrágban és nagy gyapjúkabátban. A haja meg volt mosva és nyírva, az arca pedig simára borotválva. Csak a szemei mondták még mindig, hogy bármi is az, amit az Univerzum gondol, ezt vele teszik, és még mindig szeretné, ha abbahagynák.

Ezek nem azok a szemek voltak, mint amikkel legutóbb kinézett erre a különös tájra, és az agy, ami a képeket értelmezte, sem ugyanaz az agy volt. Nem volt semmiféle sebészeti beavatkozás, csupán a tapasztalatok okozta folyamatos változás.

Az éjszaka ebben a pillanatban olyan volt, mint egy élőlény, és a sötét Föld körülötte, mint egy lény, amibe Arthurt belegyökereztettek.

Egy kicsit úgy érezte magát, mint egy bizsergés egy

hosszú folyó áramlásának távoli idegvégződésein, mint a láthatatlan hegyek dübörgése, mint a nehéz esőfelhők kavargása, amik valamerre dél felé tartózkodtak.

Érezte egy fa létezésének izgalmát, ami olyan dolog volt, amire nem számított. Tudta, hogy jó érzés belefújni a lábujjait a földbe, de soha nem jött rá, hogy annyira jó lehet, mint amilyen volt. Érzett még egy majdnem illetlen örömhullámot is, ami az Új Erdőből érkezett. Meg kell próbálnia ezen a nyáron, gondolta, és megnézni, hogy milyen, ha az embernek lombja van.

Egy másik irányból azt érezte, hogy milyen egy birkának lenni, amit egy repülő csészealj megijesztett, de ez tulajdonképpen megkülönböztethetetlen volt attól az érzéstől, hogy milyen egy olyan birkának lenni, amit bármi más ijesztett meg amivel összetalálkozott. Mert a birkák olyan teremtmények voltak, akik nagyon keveset tanultak rövid életük folyamán, és az is megijesztette őket, ha reggel látták a napfelkeltét, és megdöbbenek az összes szeméttől, amit a mezőn találtak.

Meglepődött, amikor rájött, hogy képes magát úgy érezni, mint egy birka, amit megijesztett a felkelő nap azon a reggelen – és az előző reggelen is, és megijesztette még egy halom fa is az előző nap előtti napon. Tovább és tovább ment visszafelé az időben, de kezdett unalmas lenni, mert az egész abból állt, hogy a birkát megijesztették különböző dolgok egy napon, és az előző napon is megijedt valamitől.

Otthagytá a birkát és engedte, hogy elméje tovább sodródjon álmosan a kibontakozó hullámokon. Értelme

érezte száz más elme jelenlétét, néhány ezret fogságban, néhány álmosat, néhány alvót, néhány borzasztóan izgatottat és egy összetörtet.

Egy összetörtet.

Túl gyorsan hagyta el ezt az elmét, és próbálta ismét megkeresni, de az egérutat nyert, mint a másik kártya, amin egy alma volt Pelmanism-ben.

Elöntötte az izgatottság, mert ösztönösen tudta, hogy ki volt az – vagy legalábbis kit akart, hogy az legyen. És ha egyszer tudod, hogy mit akarsz, hogy valóra váljon, akkor az ösztön nagyon jó eszköz arra, hogy lehetővé tegye, hogy tudd: ez most az.

Ösztönösen tudta, hogy Fenny volt az, és hogy meg akarja találni, csak képtelen rá.

Mivel túl sokáig erőlködött, érezte, hogy elveszíti ezt a furcsa, új képességét, ezért egy kicsit abbahagyta a kutatást és hagyta, hogy az elméje még egyszer sokkal könnyebben vándoroljon.

És ismét érezte a törést.

De nem tudta újra megtalálni. Ekkor bárhogyan is próbálta az ösztöne bemagyarázni neki, hogy ez az, nem volt benne biztos, hogy Fenny volt. Lehet, hogy ez egy másik törés volt. Minőségileg ugyanolyan összefüggéstelen, de sokkal általánosabb érzésű volt, mélyebb, nem egyszerű elme, vagy egyáltalán nem is egy elme. Más volt.

Engedte, hogy a tudata a Földbe szálljon, lassan és mélyre, fodrozódva, szivárogva süllyedjen.

A Földet követte napjain keresztül, számtalan lüktetésének ritmusán szárnyalva, átszivárogva életének hálóján,

áramlataival hömpölyögve, súlyával fordulva.

Mindig a törés miatt tért vissza, egy tompa, összefüggéstelen fájdalom miatt.

És most a fény vidéke fölött repült, a fény volt az idő, az áramlatai pedig a hátráló napok. A törés, amit érzett – a második – a távolban feküdt előtte, keresztül a tájon, egy egyszerű hajszál vastagsága a Föld napjainak álmodó tájképén.

És hirtelen rajta volt.

Szédülten táncolt át az élen, amint az álmovilág teljesen eltűnt alatta, egy elképesztő mélység a semmibe. És az hirtelen vadul megpörgette Arthurt, aki a semmit karmolva csapkodott a megdöbbenő űrben, forgott, végül leesett.

Keresztülsuhant a hasadozott űrön, ahol egy másik táj, fogadta, egy másik idő, egy öregebb, fáradságosan összeillesztett Föld. Két Föld.

Felébredt.

Hideg szellő simogatta a lázas verítéket forró homlokán. A rémálom elmúlt, így amit érzett, az saját maga volt. A vállai összecsukszottak, a szeméit finoman, ujjheggyel megdörzsölte. Végül ugyanolyan fáradt volt, mint amilyen álmos. És hogy ez az egész mit jelentett – ha egyáltalán valamit is jelentett – arról majd reggel gondolkodik, most pedig ágyba, és aludni. A saját ágya, a saját álma.

A távolból látta a házát és csodálkozott, hogy ez most miért van így. A holdfényben látszott a ház árnyéka, felismerte az igazán idétlen, tuskószerű körvonalát. Maga alá nézett és rájött, hogy kb. 18 inchcselel az egyik szomszédja, John Ainsworth rózsabokrai fölött lebeg. A szomszéd óvatosan

gondozta a rózsáit, megmetszette télire és náddal betakarta őket, és kis cédulákkal is ellátta – Arthur pedig csodálkozott, hogy most mit keres fölöttük. Csodálkozott, hogy mi tartja fenn, és amikor rájött, hogy semmi, kellemetlenül nekiütközött a talajnak.

Felkelt, leporolta magát és visszabicegett a házba kificamodott bokáján. Levetkőzött és beledőlt az ágyba.

Mialatt aludt, a telefon ismét csörgött. Teljes tizenöt percig csörgött, és emiatt Arthur kétszer is megfordult az ágyban. Azonban bármennyire csörgött, még csak esélye sem volt rá, hogy Arthurt felébressze.

8. fejezet

Arthur felébredt és csodálatosan érezte magát, abszolút mesésen, kipihentnek, és el volt ragadtatva, hogy otthon van. Telve volt energiával és egyáltalán nem törte le az sem, amikor rájött, hogy február közepe van.

Szinte eltáncolt a hűtőig, megkereste a három legkevésbé szőrös dolgot benne, egy tányérra rakta őket és figyelmesen nézte kettő percig. Mivel nem tettek kísérletet arra, hogy megmozduljanak, elnevezte őket reggelinek és megette. Így ők ketten megöltek egy fertőző úrbetegséget, amit Arthur – anélkül, hogy tudta volna – a Flargathon Gázmocsaraiban szedett össze néhány nappal ezelőtt, és ami egyébként Nyugat-Hemisphere lakosságának a felét megölte volna, a másik felét pedig megvakította volna, és mindenki mást kóros lelkialkatúvá és meddővé tett volna, szóval így a Föld szerencsés volt.

Erősnek és egészségesnek érezte magát. Határozottan eltakarította a hirdetések egy lapáttal, utána eltemette a macskát.

Ahogy befejezte, megszólalt a telefon, de hagyta csörögni, amíg egy pillanatig csendben állt a sírnál. Akárki is volt, majd visszahívja, ha igazán fontos.

Letörölte a cipőjéről a sarat és visszament a házba.

Volt néhány fontos levél is a hirdetéskupacban – néhány irat a tanácstól, 3 évvel korábbi dátummal, ami a háza tervezett lerombolásáról számolt be, néhány figyelemfelkeltő levél az egész terelőút tervezete iránt, volt egy szintén régi levél a Greenpeace-től – az ökológiai nyomást gyakorló érdekszövetségtől, aminek alkalmanként támogatást küldött –, amiben segítséget kértek ahhoz a tervükhöz, hogy ki kell engedni a delfineket és az orkákat a fogságból, és néhány bizonytalanul veszekedő lap a barátoktól, amiért nem volt elérhető a napokban.

Ezeket összeszedte, egy karton iratgyűjtőbe tette és ráírta: Elintéznivalók. És mivel olyan erőtől duzzadónak és dinamikusnak érezte magát azon a reggelen, még azt is hozzátette: Sürgős!

Kipakolta a törülközőjét és még néhány különös pénzdarabot és alkatrészt a műanyag táskából, amit a Port Brasta-i Mega-Marketnél szerzett. A felirat a táskán egy gondosan és érthetően kidolgozott szójáték a Lingua Centaurin, és teljesen érthetetlen bármely más nyelven, éppen ezért teljesen haszontalan egy Adómentes Áruház számára egy úrállomáson. A táska lyukas volt, ezért eldobta.

Egy hirtelen lelkiismeret-furdalás rádöbbsentette, hogy valamit biztosan azon a kis úrhajón hagyott, ami a földre hozta, és ami szívesen tett egy kis kitérőt, hogy pontosan az A303-as út mellé tegye le. Elhagyta az ütött-kopott, úrmegviselt példányát annak a dolognak, ami segített, hogy megtalálja a helyes utat az úr hihetetlen pusztaságában, amin áthaladt. Elvesztette a Galaxis Útikalauzát.

Nos, mondta magának, mostanában biztosan nem lesz rá megint szükségem.

Volt néhány elintézendő telefonja.

Eldöntötte, hogy hogyan bánik az elhamarkodott visszatérésből adódó ellentmondások tömegével: egész egyszerűen magabiztosan fogja csinálni.

Felhívta a BBC-t és a főnökét kérte.

– Ó, helló. Arthur Dent vagyok. Nézze, sajnálom, hogy nem mentem be hat hónapig, de az a helyzet, hogy megőrültem.

– Ó, ne aggódjon. Bár valami ilyesmire gondoltunk. Bárkivel megtörténik. Mikor számíthatunk magára?

– Mikor ébrednek a sündisznók téli álmukból?

– Valamikor tavasszal, azt hiszem.

– Röviddel azután bent leszek.

– Rendben van.

Fellapozta az Arany Oldalakat és készített egy listát telefonszámokból, amiket megpróbál felhívni.

– Helló, Old Elms kórház? Csak azért telefonálok, hogy beszélhetnék-e Fenella, ööö... Fenella – te jó ég, de bolond vagyok, egyszer a saját nevem is elfelejtem, ööö... Fenella – hát nem nevetséges? Az önök betege, sötét hajú lány, tegnap este vitték be...

- Attól tartok, semmilyen Fenella nevű betegünk nincs.
- Ó, valóban? Akartam mondani Fiona, hát persze, csak mi hívjuk Fen...
- Sajnálom, viszontlátásra.

Klikk.

Hat beszélgetés szinte ugyanezekkel a szavakkal kezdte csökkenteni az életerős hangulatát, a dinamikus optimizmusát, és elhatározta, hogy mielőtt ezek végleg elhagynák, inkább bemegy a kocsmába és helyrerakja az önbizalmát.

Megvolt a tökéletes ötlete arra, hogy azonnal kimagyarázza magát minden vele kapcsolatos megmagyarázhatatlan furcsaságból, amikor magában füttyörészve benyitott azon az ajtón, ami annyira elcsüggesztette előző este.

– Arthur!!!

Jókedvűen vigyorgott az ijedt szemekbe, amik a kocsmá sarkaiból mereven bámulták, és elmesélte nekik, hogy milyen csodálatosan érezte magát Dél-Kaliforniában.

9. fejezet

Elfogadott még egy korsóval és belekortyolt.

– És természetesen megvolt a saját, személyes aranycsinálóm is.

– A micsodád?

Kezdett elázni, amiről tudott is. Exuberance, Hall és Woodhouse keserű az egy olyan keverék volt, amit óvatosan kellett inni, azonban az ital első hatása az volt, hogy befejezted az óvatoskodást, és annál a pontnál, ahol

jobb lett volna, ha Arthur abbahagyja a beszámolóját, éppen akkor kezdett találékony lenni.

– Ó, igen – ragaszkodott hozzá, hogy fényesen mosolyogjon. – Ez az, amiért olyan sok súlyt vesztettem.

– Micsoda? – kérdezte a hallgatósága.

– Ó, igen – mondta újra. – A kaliforniaiak újra felfedezték az aranycsinálást. Ó, igen.

Ismét mosolygott.

– Csak – folytatta – sokkal hasznosabb formában, mint amiben... – gondolkozva elhallgatott, hogy nyelvtanilag egy kis rendet rakjon a fejében – mint amiben a régiek valaha használták. Vagy legalábbis – tette hozzá – nem sikerült használniuk. Tudjátok, nem ment nekik. Nostradamus meg a többiek. Nem jöttek rá.

– Nostradamus? – kérdezte valaki a tömegből.

– Nem hiszem, hogy aranycsináló volt – mondta valaki más.

– Azt hiszem – mondta egy harmadik ember – Nostradamus látnok volt.

– Látnok volt – mondta Arthur a közönségnek, annak a résznek, amelyik egy kicsit csúszkálni és homályosodni kezdett –, mert olyan lusta aranycsináló volt. Ezt tudnotok kellene.

Még egyet kortyolt a söréből. Ez valami olyasmi volt, amit már nyolc éve nem kóstolt. És újra megízlelte, és újra.

– És mit csináltak az aranycsinálók – kérdezte a hallgatóság egy része – az elveszett súllyal?

– Örülök, hogy megkérdezted – mondta Arthur – Nagyon örülök. És el is mondom nektek, hogy mi a kapcsolat... –

elhallgatott – A kapcsolat a két dolog között. Amiket említettél. El fogom mondani.

Elhallgatott és rendezgette a gondolatait. Ez ahhoz hasonlított, mintha a tartályhajók Y-ban próbálnának megfordulni a La Manche csatornában.

– Felfedezték, hogy hogyan alakítsák át a súlyfölsleget arannyá – mondta egy meglepő összefüggéssel.

– Viccelsz.

– Ó, igen – mondta. – Nem – javította ki magát. – Felfedezték.

A közönség kételkedő része felé fordult, vagyis az egész közönség felé, és így egy kicsit tovább tartott, mire teljesen feléjük fordult.

– Voltatok már Kaliforniában? – kételkedett Arthur. – Tudjátok, hogy miket csinálnak ott?

Hárman a közönségből azt mondták, hogy ők már voltak, és Arthur képtelenségeket beszél.

– Semmit sem láttatok – ragaszkodott az állításához Arthur

– Ó, igen – tette hozzá, amikor valaki felajánlotta, hogy még egy kört fizet.

– A bizonyíték – mondta magára mutatva, és csak néhány ujjnyit tévedett – a szemetek előtt van. Tizennégy óra transzban. – mondta – egy tankban. Transzban. Egy tankban voltam. Azt hiszem, – tette hozzá pillanatnyi gondolkodás után – már mondtam.

Türelmesen megvárta, amíg a következő kört unottan felszolgálják. Összerakta a következő darabját a történetnek, ami valami olyasmiről szólt, hogy a tankot be kellett tájolni egy vonalra, ami a sarkcsillagtól esik

merőlegesen a Mars és a Vénusz közé rajzolt alapvonalra, és már éppen megpróbált belekezdeni, hogy elmondja, mikor úgy döntött, hogy mégis inkább kihagyja.

– Hosszú ideig – mondta helyette – egy tankban. Transzban. Szigorúan végignézett a hallgatóságon, hogy megbizonyosodjon róla, mindenki figyelmesen követi.

Folytatta.

– Hol is voltam? – kérdezte.

– Transzban. – mondta valaki.

– Egy tankban – mondta valaki más.

– Ó, igen – mondta Arthur – Köszönöm. – És lassan – mondta, majd sietve folytatta – lassan, lassan, lassan, az összes súlyfölösleged... át... változik... – megállt a hatás kedvéért – ...szubku... szubiko... szubtok... – megállt és levegőt vett – szubkután arannyá, amit műtétileg kivetethetsz a bőröd alól. A tankból kiszabadulni maga a pokol. Mit mondtál?

– Csak a torkom köszörültem.

– Azt hiszem, kételkedsz bennem.

– Csak a torkom köszörültem.

– A lány csak a torkát köszörülte – erősítette meg a hallgatóság jelentős része mély morajjal.

– Ó, igen – mondta Arthur – rendben van. És ezután elosztod a hasznot... – egy kis matematikai szünetet tartott – fele-fele arányban az aranycsinálóval. És sok-sok pénzt csinálsz!

Kicsit billegve végignézett a közönségen és nem tehetett róla, de érezte az összemosódó arcok felől sugárzó hitetlenkedést.

Ezért eléggé sértve érezte magát.

– Máskülönben hogyan – követelődött Arthur – engedhettem volna meg, hogy az arcom lefogyasszák? Baráti, segítő kezek támogatták haza.

– FigyeljeteK – tiltakozott, amint a hideg februári levegő gyengén meglegyintette az arcát – az a divat Kaliforniában, ha úgy nézel ki, mint aki igazán tapasztalt. Úgy kell kinézned, mint aki már látta a Galaxist. Úgy értem, az életet. Úgy kell kinézned, mint ha már tudnád, milyen az élet. Ez az, amit csináltattam. Egy arcfogyasztás. Adjatok nekem nyolc évet. Remélem, hogy harmincnek lenni nem lesz divat újra, mert akkor elvesztegettem egy csomó pénzt. Hallgatott egy darabig, amíg a baráti kezek végigtámogatták a keskeny úton, ami a házához vezetett.

– Tegnap érkeztem – motyogta – nagyon, nagyon, nagyon boldog vagyok, hogy itthon vagyok. Vagy valahol, ami nagyon hasonlít rá.

– Az időeltolódás – mormolta az egyik barátja. Hosszú az út Kaliforniából. Igazán kikészül tőle az ember pár napra.

– Én egyáltalán nem hiszem, hogy ott volt – mormolta egy másik. – Szeretném tudni, hogy hol volt. És hogy mi történt vele.

Egy kis alvás után Arthur felkelt és a ház körül szorgoskodott egy kicsit. Kissé szédült, rosszul érezte magát, és még mindig tájékozatlan volt a helyi dolgokban az utazás miatt. Azon tűnődött, hogy hogyan fogja Fennyt megtalálni.

Leült és nézte az akváriumot. Ismét megkoppintotta, és annak ellenére, hogy tele volt vízzel és a kicsi Bábel-hal is

benne volt, ami igazán lehangoltan és mohón úszta a köröket benne, még mindig azon a mély és zengő hangján csendült meg, igézően, mint azelőtt.

Valaki köszönetet próbál nekem mondani – gondolta. Kíváncsi volt, hogy ki és miért.

10. fejezet

– A harmadik ütésre az idő egy... harminckettő... és húsz másodperc.

– Bip... bip... bip.

Ford Prefect elfojtott egy gonoszul elégedett vihogást, majd rájött, hogy nincs oka elfojtani, ezért felnevetett, komiszul. Átkapcsolta a beérkező jelzést a Szub-Éta-Detektorból a hajó nagyszerű hi-fi berendezésére, így a szokatlan, igazán mérsékelt és éneklő hang figyelemre méltóan tisztán szólt az egész kabinban.

– A harmadik ütésre az idő... egy... harminckettő... és harminc másodperc.

– Bip... bip... bip.

Felcsavarta a hangot, csak egy picit, mialatt fél szemmel a gyorsan változó oszlop-diagramokat nézte a hajó számítógépének kijelzőjén. Már hosszú ideje foglalkoztatta az energiafogyasztás, ugyanis fontossá vált. Nem akart lelkiismeret-furdalást.

– A harmadik ütésre az idő... egy... harminckettő... és negyven másodperc.

– Bip... bip... bip.

Ellenőrzött mindent a kis hajóban. Lement a rövid folyosón.

– A harmadik ütésre...

Bedugta a fejét a kabinhoz tartozó kicsi, csillogó acélfürdőszobába.

– ... az idő...

A fürdőszobában jól szólt. Benézett a pici alvóhelyiségbe.

– ... egy... harminckettő...

Egy kicsit tompán hangzott. Egy törülköző lógott az egyik hangszórón. Levette a törülközőt.

– ... és ötven másodperc.

Így jó.

Kijelentkezett a zsúfolt teherhajóból, és egyáltalán nem volt elégedett a hangzással. Túl sok becsomagolt szemét volt ott együtt az úton. Kilépett és várta, hogy az ajtó bezáródjon. Kinyitott egy zárt szabályozópanelt és megnyomta a zajsűrítő gombot. Nem tudta, miért nem gondolt erre azelőtt. A susogó, morajló zaj elszállt és csend lett. Kis szünet után egy jelentéktelen sziszegést lehetett ismét hallani.

A hajó megállt.

Ford azt várta, hogy a zöld fény ismét kigyúljon, és akkor kinyílt az ajtaja a már üres teherhajónak.

– ... egy... harminchárom... és ötven másodperc.

Nagyon jó.

– Bip... bip... bip.

Majd ment, és a vészhelyzet-esetén-életre-keltést-elhalasztó szoba elvégezte rajta az utolsó vizsgálatokat. A szoba arrafelé volt, ahol különösen meg akarta hallgatni a hangzást.

– A harmadik ütésre az idő... egy... harmincnégy...

pontosan.

Megborzongott, amikor lenézett a hajó faggyal borított, komor rakományára. Egy nap – ki tudja mikor – felébred, és amikor felébred, tudni fogja, hogy mennyi az idő. Nem pontosan azt, hogy mennyi a helyi idő, az igaz – de kit érdekel.

Kétszer leellenőrizte a számítógép kijelzőjét a fagyasztó-
ágy fölött, csökkentette a fényt, majd újra leellenőrizte.

– A harmadik ütésre az idő...

Lábujjhegyen kiment, és visszament az ellenőrző kabinba.

– ... egy... harmincnégy... és húsz másodperc.

A hang olyan tisztán szólt, mintha egy londoni telefonon keresztül hallaná, amit már jó ideje nem tett.

Kibámult a koromsötét éjszakába. Az a csillag, amit a távolban látott, és ami akkora volt, mint egy pompás süteménymorzsa, az volt a Zondostina, vagy a Pleiades Zeta, ahogyan azon a világon ismerték, ahonnan az igazán mesterkéltséget, éneklő hangot fogta.

A fényes, narancsszínű karika, ami több mint a felét kitöltötte a horizontnak, az a nagy gázbolygó volt a Sesefras Magna, ahol a Xaxisia-i csatahajó dokkolt és a látóhatáron túl éppen feljött egy kicsi, sötétkék hold, az Epun.

– A harmadik ütésre az idő...

Ford húsz percig állt, amíg a hajó és az Epun közötti rés bezárul, és a hajó számítógépe kiválogatja azokat a számokat, amik egy hurokszerű pályára állítják a hajót a kis hold körül, majd a hurok bezárul, és a hajót ott tartják örök sötétségben keringve.

– Egy... ötvenkilenc.

Az eredeti terve az volt, hogy beszünteti az összes külső jeladást és sugárzást a hajóról, hogy olyan érzékelhetetlenné tegye, amennyire csak lehetséges, és csakis akkor vették volna észre, ha valósággal pont azt nézik, de azután volt egy másik ötlete, amit jobban kedvelt. A hajó sugározni fog egy egyszerű, folyamatos adást, egy egészen vékony sugárban közvetítve a beérkező időjelzést arra a bolygóra, ahonnan a jelzés eredetileg származik, és amit az adás úgy négyszáz évig fénysebességgel terjedve nem ér el, de ha eléri, akkor jó kis zúrt okoz.

– Bip... bip... bip.

Ford vihogott.

Nem szeretett úgy gondolni magára, mint egy olyan emberre, aki vihog, kuncog és kacarászik, de el kellett ismernie, hogy folyamatosan vihogott, kuncogott és kacarászott már egészen pontosan több, mint félórja.

– A harmadik ütésre...

A hajó majdnem tökéletesen ráállt a körpályára a kevéssé ismert és sohasem látogatott hold körül. Majdnem tökéletes.

Már csak egy dolog maradt. Odafutott a hajó picit Illan-Ó-Homokfutójának kilövést szimuláló számítógéphez, ami lemérte a hatásokat, ellenhatásokat, érintői erőket, minden matematikai mozgáskölteményt. És Ford látta, hogy ez jól van.

Mielőtt elhagyta a hajót, eloltotta a lámpákat.

Amint Ford kicsi, szivar alakú mentőhajója kilőtt háromnapos útjára Port Sesefron keringő úrállomása felé,

néhány másodpercig megpihent egy hosszú, ceruzavékony sugárzáson, ami egy hosszabb útra indult.

– A harmadik ütésre az idő... kettő... harminc... és ötven másodperc.

Ford vihogott, kuncogott, kacarászott. Jó nagyot szeretett volna röhögni, de nem volt helye.

– Bip... bip... bip.

11. fejezet

– Az áprilisi esőt különösen utálok.

A diplomatikus Arthur bárhogyan is morgott, a férfi eltökélte, hogy beszélgetni fog vele. Arthur azon gondolkozott, hogy feláll és átül egy másik asztalhoz, de nem látott egy üreset sem az egész kávéházban. Ezért ádázul keverte a kávéját.

– Ronda áprilisi eső. Utálok, utálok, utálok.

Arthur mérgesen bámult kifelé az ablakon. Könnyű, vidáman permetező eső esett az autópályára. Már két hónapja volt itthon. A régi életébe visszaszokni tulajdonképpen nevetségesen könnyű volt. Az embereknek rendkívül rövid a memóriájuk, őt is beleértve. A nyolc év bolondos vándorlás most nem olyan volt számára, mint egy rossz álom, hanem inkább mint egy film, amit a TV-ből felvett videóra és a kazettát most a szekrény aljában tartja és nem érdekli, hogy mi van rajta.

Csak a hazatérés miatti öröme nem múlt még el. Most, hogy a Föld légköre véglegesen bezárult a feje fölött, úgy gondolta – bár tévesen – hogy ezen a légkörön belül

minden teljesen a kedvére van. Ahogy az ezüstösen szikrázó esőcseppeket nézte, úgy érezte, tiltakoznia kell.

– Nos, én szeretem – mondta hirtelen – nyilvánvaló okok miatt. Az áprilisi eső tiszta és frissítő. Csillog, és ezért jól érzed magad.

A férfi gúnyosan felhorkant.

– Mind ezt mondják – mondta, és haragosan nézett a sarki székéről.

Egy teherautósofőr volt. Arthur tudta, mert a férfi bemutatkozása egy minden ok nélküli megjegyzés volt. „Teherautósofőr vagyok. Utálok esőben vezetni. Ironikus mi? Rondán ironikus.”

Ha volt is egy rejtett célzás ebben a megjegyzésben, Arthur képtelen volt rá, hogy észrevegye, így csupán egyet mordult, barátságosan, de nem bátorítóan.

De a férfi nem ijedt el akkor sem, és nem ijedt el most sem.

– Mind ezt mondják a ronda áprilisi esőről – mondta. – Ilyen rondán szép, olyan rondán friss, milyen bájos, utálatos eső.

Előredőlt az asztalon és összeráncolta az arcát, mintha valami különöset akarna mondani a kormányról.

– Amit meg akarok tudni, az az – mondta –, hogyha az idő szép, miért – majdnem felnyársalta Arthurt a tekintetével – nem lehet szép ronda eső nélkül?

Arthur feladta. Eldöntötte, hogy otthagyja a kávéját, ami túl meleg volt ahhoz, hogy gyorsan megigya, és túl piszkos ahhoz, hogy hidegen igya meg.

– Nos, ahogy akarja – mondta és felállt. – Viszlát.

Megállt a benzinkút boltjánál, azután tovább sétált, keresztül a parkolón, és nagy súlyt helyezett arra, hogy élvezze az

arcára csepegő esőt. Volt még egy bágyadt szivárvány is, ami a Devon hegyeken túl ragyogott. Arthur azt is élvezte.

Bemászott az ütött-kopott, de imádott Golf GTI-jébe, csikorgó gumikkal elindult a parkolóból, elhagyva az üzemanyagpumpák szigeteit, és a csúszós úton visszakanyarodott az autópálya felé.

Rosszul gondolta, hogy a Föld atmoszférája végleg és örökre becsukódott a feje fölött.

Rosszul gondolta, hogy valaha lehetséges lesz, hogy legyőzze a bizonytalanság zavaros kavargását, amibe galaktikus utazásai húzták.

Rosszul gondolta, hogy most már el tudja felejtetni, hogy a nagy, nehéz, olajos, szivárványos Föld, amin él, az csak egy mikroszkopikus pötty volt egy mikroszkopikus pöttyön, ami elveszett az Univerzum elképzelhetetlen végtelenségében.

Vezetett tovább hümmögve, és rosszul gondolta mindezeket.

Az ok, amiért ezeket rosszul gondolta, a csúszós út mellett állt egy pici esernyő alatt.

Arthurnak leesett az álla. A fékpedálon kificamította a bokáját és a kocsni annyira megcsúszott, hogy közel volt ahhoz, hogy felboruljon.

– Fenny! – kiáltotta.

Alig kerülte ki, hogy elüsse az aktuális kocsijával a lányt, inkább a kocsiajtóval ütötte meg, amikor keresztülhajolt az ülésen és hirtelen kitárta előtte.

Az ajtó beleakadt Fenny kezébe és kiverte belőle az esernyőt, ami ezután vadul elszállt, keresztül az úton.

– A fenébe! – kiáltotta Arthur, és olyan segítőkészen, ahogy csak tudta, gyorsan kitárta a saját ajtaját is és alig kerülte el azt, hogy a 'McKenna Fuvarozási Vállalat. Az időjárás nem akadály' – feliratú teherautó elgázolja, és dermedten nézte, amint helyette Fenny esernyőjét tiporja el. A teherautó elszáguldott az autópályán.

Az esernyő úgy feküdt az úton, mint egy mostanában agyoncsapott hosszúlábú tipolyszúnyog, szomorúan kilehelve a lelkét.

Egy pici szélroham meglebegtette kissé.

Arthur felvette.

– Hm – mondta. Nem látszott sok értelme annak, hogy visszaadja Fennynek.

– Honnan tudod a nevem? – kérdezte a lány.

– Nézd, szóval – mondta – veszek neked másikat.

Ránézett a lányra és elhallgatott.

A lány magas volt, sötét, hullámos haja lágyan keretezte komoly, halovány arcát. Magányosan állva majdnem olyan komornak nézett ki, mint egy olyan szobor, amit néhány fontos, de népszerűtlen erénynek állítottak egy díszkertben. Úgy látszott, mintha másvalamit nézne, mint amit nézett, ahogy ott állt és nézett valamit.

De amikor elmosolyodott, az olyan volt, mintha hirtelen megérkezett volna valahonnan. Melegség és élet költözött az arcára és egy lehetetlen elegáns mozdulat a testébe. A hatás kissé nyugtalanító volt és nyugtalanította is Arthurt, mint a fene.

A lány elmosolyodott, bedobta hátra a táskáját és az első ülés felé fordult.

– Ne aggódj az esernyő miatt – mondta Arthurnak, amikor bemászott – a bátyámé volt, és ki nem állhatta, különben nem adta volna ide.

Nevetett és bekapcsolta a biztonsági övet.

– Te nem vagy a bátyám barátja, ugye?

– Nem.

Fennynek a hangja volt az egyetlen olyan része ami nem mondta, hogy „jó”.

A lány fizikai jelenléte a kocsiban, Arthur kocsijában, igazán rendkívüli volt, így hagyta, hogy a kocsija lassan továbbhaladjon, mert eléggé nehezen tudott gondolkozni és lélegezni, és remélte, hogy egyik életfunkció sem szükséges a vezetéshez, különben bajban vannak.

Nos, az, amit Arthur a másik kocsiban, a lány bátyjának a kocsijában tapasztalt azon az éjszakán, amikor visszatért kimerülten és zavarodottan a csillagokban töltött rémálmának éveiből, nem az volt a kiegyensúlyozatlanság indítéka, vagy ha mégis, akkor ő legalább kétszer olyan kiegyensúlyozatlan most és igazán hajlamos arra, hogy elveszítse azt a valamit, amiről a kiegyensúlyozott emberek javasolják, hogy tartsa egyensúlyban.

– Nos... – mondta Arthur és remélte, hogy jól megkezdte a beszélgetést.

– Úgy volt, hogy felvesz a bátyám, de telefonált és azt mondta, hogy mégsem tud jönni. Érdeklődtem, hogy mikor jön busz, de a férfi egy naptárt kezdett el nézegetni, nem pedig a menetrendet, ezért úgy döntöttem, hogy stoppolni fogok. Nos...

– Nos...

– Nos itt vagyok, és szeretném tudni, hogy honnan tudod a nevemet.

– Talán először azt kellene kitalálnunk – mondta Arthur, miközben a válla fölött hátranézett, amint ismét bekapcsolódott az autópálya forgalmába –, hogy hová is vigyelek. – Arthur azt remélte, hogy nagyon közelre vagy nagyon messzire. Ha közelre, az azt jelentené, hogy a lány a közelben lakik, ha messzire, az pedig azt, hogy egészen odáig viheti.

– Tauntonba szeretnék menni – mondta a lány. – Ha így rendben van. És kitehetnél a...

– Tauntonban laksz? – kérdezte Arthur, és remélte, hogy a hangja inkább kíváncsi, mint elragadtatott. Taunton csodálatosan közel volt a lakóhelyéhez. Akár...

– Nem, Londonban – mondta a lány. – Egy órán belül indul a vonat.

Ez a lehető legrosszabb dolog volt.

Taunton csak percekre volt, felfelé haladva az autópályán. Arthur azon gondolkodott, hogy mit csináljon, és amint rémülten azon gondolkozott, hogy mit csináljon, hallotta magát, amint ezt mondja:

– Ó, elvihetlek Londonba. Engedd meg, hogy Londonba vigyelek...

Ügyetlen barom. Hogy a fenébe mondhatta azt, hogy „engedd” ilyen hülyén. Pont úgy viselkedik, mint egy tizenkét éves.

– Londonba tartasz? – kérdezte a lány.

– Nem, de... – ügyetlen barom.

– Nagyon kedves tőled, de igazán nem szükséges.

Szeretek vonatozni.

És hirtelen elment. Vagyis inkább az a része ment el, ami élt benne. Révedezve nézett kifelé az ablakon, magában hümmögve.

Arthur nem hitte el.

Harminc másodperc társalgás és már kimerítette a témát.

Felnőtt ember – mondta magának határozottan, az évszázadok alatt a felnőtt emberek viselkedéséről felhalmozott tanulmányok tudatában – nem viselkedik így.

Taunton öt mérföld – volt egy útjelző táblára írva.

Arthur olyan szorosan markolta a kormánykereket, hogy a kocsi imbolygott. Valami drámait készült tenni.

– Fenny – kezdte.

A lány szúrósan nézett rá.

– Még mindig nem mondtad, hogy honnan...

– Figyelj – mondta Arthur – Elmondom neked, bár a történet igazán furcsa. Nagyon furcsa.

A lány még mindig Arthurt nézte, de nem mondott semmit.

– Figyelj...

– Ezt már mondtad.

– Tényleg? Ó. Vannak dolgok, amikről beszélnem kell neked, és olyanok, amiket el kell mondanom... egy történet, amit el kell mondanom, és ami...

Arthur csapkodott. Azokkal a sorokkal akart valamit kezdeni, hogy „Az összegubancolózott és összekötött hajfürtjeid szétváltak, és minden különös túske, ami égnek áll, olyan, mint a nyűgös sündisznó tuskéi” de úgy gondolta, hogy nem fog neki sikerülni és nem szerette a sündisznóra való utalásokat.

– ... ami több, mint öt mérföldig fog tartani... – elégedett meg végül is ennyivel, és attól tartott, hogy igazán gyatra volt.

– Nos...

– Csak feltéve – mondta Arthur – csak feltéve – nem tudta, hogy mit fog ezután mondani, így úgy gondolta, jobb, ha ül és figyel – hogy valami rendkívüli módon te nagyon fontos vagy nekem, és – bár nem tudod – én is fontos vagyok neked, de ezzel nem megyünk semmire, mert már csak öt mérföld van hátra, és én meg egy hülye barom vagyok, mert nem tudom, hogy hogyan kell valami nagyon fontosat mondani valakinek, akit éppen csak megismertem és nem ütköztem neki ugyanabban a pillanatban néhány teherautónak – megállt és gyámoltalanul nézett a lányra –, szerinted mit kellene csinálnom?

– Nézz az útra! – kiáltotta a lány.

– A fenébe!

Alig kerülte el, hogy belevágtasson száz olasz mosógép oldalába, amiket egy német teherautó szállított.

– Azt hiszem – mondta a lány, pillanatnyi megkönnyebbült sóhaj után – meghívhatnál egy italra, mielőtt a vonatom indul.

12. fejezet

Valamilyen oknál fogva az állomások mellett lévő kocsmák különösen félelmetesek, sajátságosan mocskosak, a sertéspástétom pedig speciálisan sápadt.

A sertéspástétomnál pedig csak a szendvicsek

borzasztóbbak.

Van egy mondás, ami egész Angliára érvényes, miszerint: szendvicset készíteni az érdekes, vonzó, és bármilyen formában kellemes – szendvicset enni az valami bűnös dolog, és csak külföldiek csinálnak ilyet.

'Szárítsd ki!' – szól az utasítás, ami valahol a kollektív nemzeti öntudatban van eltemetve. 'Tedd rágóssá!' 'Ha frissen akarod tartani a szendvicseket, mosd ki őket hetente egyszer!'

Így szendvicset enni szombaton ebédidőben egy kocsmában, ez az, amivel a britek vezekelnek a nemzetközi bűneikért, bármik legyenek is azok. Nem egészen világos, hogy mik azok a bűnök, és nem is akarják tudni. A bűnök nem olyan dolgok, amikről bárki is tudni akarna. De bármilyen bűnök is, bőségesen vezekelnek értük azzal, hogy megeszik azokat a szendvicseket, amiket maguk készítettek.

Ha van valami, ami rosszabb lehet, mint a szendvics, az a kolbász, ami éppen mellettük volt. Örömtelen cső, tele porcogóval, egy forró és szomorú tengerben lebegve, szakácssapka alakú túvel kikarózva – van, aki úgy gondolja, hogy ez egy emlék, néhány szakácsra emlékeznek vele, akik utálták a világot és a macskáik között haltak meg egyedül és elfelejtve egy hátsólépcsőn, Stepney-ben.

A kolbászok azoknak vannak, akik tudják, hogy mik a bűneik és valami különleges módon akarnak bűnhődni.

– Ott valahol jobb lenne – mondta Arthur.

– Nincs időnk – mondta Fenny, mikor ránézett az órájára –,

a vonatom fél órán belül indul.

Egy kicsi, billegő asztalnál ültek. Az asztalon néhány koszos pohár meg néhány átázott söralátét volt, amikre viccek voltak nyomtatva. Arthur Fennynek paradicsomitalt rendelt, magának pedig egy pint sárga, buborékos vizet. És egy pár kolbászt. Nem tudta, miért. Talán azt, hogy legyen mit csinálnia, amíg a buborékok leülepsznek a pohárban.

A kolbászt, amit rendelt, a csapos beletunkolta a pulton lévő sörtócsába, és ezt Arthur megköszönte neki.

– Jó – mondta Fenny az órájára nézve. – Mondd el, amit el kell mondanod.

Ez tőle, mondhatni, véglegesen kételkedően hangzott, és Arthur szíve összeszorult. Nemigen érezte azt, hogy a legelfogadhatóbb formája annak, amit megpróbál elmondani Fennynek, amint a lány itt ül, hirtelen hűvösen és védekezően viselkedve, az az lenne, hogy ő, Arthur egyfajta testen kívüli telepátikus álomban érzékelte, hogy az idegösszeomlás, amitől Fenny szenved, az összekapcsolódik azzal a ténnyel, ami megjelent, dacára annak, hogy a Föld le lett rombolva, hogy egy új hiperúrbekötőutat építsenek – egy olyan dolog, amiről az egész Földön egyedül Arthur tud valamit, és ő volt az, aki tulajdonképpen a szemtanúja volt ennek egy Vagon úrhajóról – és hogy ráadásul testileg és lelkileg is elviselhetetlenül szenved érte és szüksége van arra, hogy olyan gyorsan ágyba bújjon vele, amilyen gyorsan emberileg lehetséges.

– Fenny – kezdte.

– Vásárolna néhány tombolajegyet?

Arthur szúrósan felnézett.

– Fizetéspótlék Anjie-nek, aki nyugdíjba megy.

– Mi?

– És szüksége van egy művesére.

Egy igazán feszes, vékony, középkorú asszony hajolt fölé, csinos kötött ruhában, csinos kis dauerral, csinos kis kutyaszerű mosollyal.

Egy adag ruhatári jegyet és egy gyűjtődobozt fogott.

– Csak tíz penny darabja – mondta –, így akár kettőt is vásárolhat anélkül, hogy bankot robbantana.

Csilingelően felnevetett és utána kíváncsi, hosszú pillantással nézte Arthurt. Amikor azt mondta: „Anélkül, hogy bankot robbantana”, az nyilvánvalóan több örömet okozott neki, mint bármi más a háború óta, amikor néhány kiskatona elszállásolta magát rajta.

– Nos, igen, rendben van. – mondta Arthur, sietve kutatott a zsebében, végül talált néhány pénzdarabot.

Dühítő lassúsággal és csinosan pózolván – ha volt is valami ilyesmi a mozgásában – a nő leszakított két jegyet és Arthur felé nyújtotta.

– Igazán remélem, hogy nyerni fog – mondta a nő mosolyogva, de a mosolya hirtelen összetört, mint egy megmozdított origami – a díjak olyan édesek.

– Igen, köszönöm – mondta Arthur, és igazán gorombán elpakolta a jegyeket és az óráját nézte.

Fenny felé fordult.

Ugyanezt tette a nő is a tombolajegyekkel.

– És ön, ifjú hölgy? – kérdezte. – Anjie műveséjéért van ez

az egész. Nyugdíjba megy, tudja ugye? – még szélesebben elmosolyodott. Jobb lett volna, ha abbahagyja, mert ha nem, akkor a bőre így biztosan el fog hasadni.

– Nos, itt van még – mondta Arthur, és ötven pennyt adott oda a nőnek, remélve, hogy már távozni látja.

– Ó, van ám pénzünk, ugye? – mondta a nő egy hosszú, mosolygó pillantással.- Londonból jövünk?

Arthur azt kívánta, bárcsak ne beszélne ilyen utálatosan lassan.

– Nem, minden rendben van, igazán – mondta Arthur, miközben tiltakozva legyintett, de a nő elkezdte szörnyű megfontoltan egyenként letépkedni az öt jegyet.

– Ó, de muszáj, hogy önnél legyenek a jegyek – ragaszkodott hozzá a nő – különben nem kérheti a díjat. Nagyon kedves díjak vannak. Igazán alkalomhoz illőek.

Arthur kikapta a kezéből a jegyeket, és olyan szúrósan nézett a nőre, ahogyan csak tudott.

A nő Fenny felé fordult ismét.

– És most ön...

– Nem! – Arthur majdnem kiabált – Ezeket neki vettem – magyarázta, miközben az öt jegyet lóbálta.

– Ó, értem, milyen kedves.

Émelyítően mosolygott mindkettőjükre.

– Nos, igazán remélem, hogy...

– Igen. – csattant fel Arthur – köszönjük.

A nő végül elindult a mellettük levő asztalhoz. Arthur elkeseredetten Fenny felé fordult, de felvidult, amikor látta, hogy a lány rázkódik, csendesen kacagva.

Arthur sóhajtott és elmosolyodott.

– Hol is tartottunk?

– Fennynek szólítottál és éppen meg akartalak rá kérni, hogy ne tedd.

– Hogy érted?

Fenny azt a pálcikát pörgette, amit a paradicsomitalába tűztek.

– Ez az, amiért megkérdeztem, hogy a bátyám barátja vagy-e. Vagyis a féltestvéremé. Ő az egyetlen, aki Fennynek hív, és ezért nem igazán kedvelem.

– Nos akkor mi a...?

– Fenchurch.

– Mi?

– Fenchurch.

– Fenchurch.

Komolyan nézett Arthurra.

– Igen – mondta – és most figyelek, mint egy hiúz, hogy te is elkezdesz-e hülyeségeket kérdezni, mint mindenki, amíg nem sikítok. Mérges lennék és csalódott. Meg lehet, hogy sikítanék. No, lássuk.

A lány mosolygott, megrázta a fejét, így a haja az arcába hullott. Mögüle figyelte Arthurt.

– Ó, – mondta Arthur – ez így nem tisztességes, igaz?

– Igen.

– Kedves.

– Jól van – mondta a lány nevetve – kérdezhetsz. Talán jobb, ha túl leszünk rajta, mintha állandóan Fennynek hívsz.

– Valószínűleg – mondta Arthur.

– Már csak két jegy maradt, látja, és mivel maga olyan nagylelkű volt az imént...

– Micsoda? – csattant fel Arthur.

A nő a dauerral meg a mosollyal meg a majdnem üres ruhatári jegyfüzettel az utolsó két jegyet lebegtette Arthur orra előtt.

– Azt gondoltam, önnek adom a lehetőséget, hiszen a díjak olyan édesek. Igazán bizalmasan ráncolta az orrát.

– Igazán ízlésesek. Tudom, hogy tetszeni fognak. És ebből pedig Anjie nyugdíjajándéka lesz. Tudja, mit szeretnék neki adni? Egy...

– Egy művesét – fejezte be Arthur. – Tessék – odaadott neki még két tízpenyest és elvette a jegyeket.

Úgy látszott, egy gondolat szöveget ütött a nő fejébe. Nagyon lassan ütötte. Szinte látni lehetett.

– Ó, kedveseim – kezdte – ugye nem szakítottam félbe semmit??

Nyugtalanul nézte mindkettőjüket.

– Nem, minden rendben van – mondta Arthur – Minden, ami rendben lehet – mondta – az rendben van.

– Köszönjük – tette még hozzá.

– Úgy értem – mondta a nő az aggodás elragadtatott örömeivel –, maguk nem szerelmesek, ugye?

– Nehéz ezt elmondani – mondta Arthur – még arra sem volt esélyünk, hogy beszélgessünk.

Fenchurchre pillantott. A lány mosolygott.

A nő mindenttudóan és bizalmasan bólintott.

– Egy perc és megnézhetik a díjakat – mondta, és elment.

Arthur a lány felé fordult sóhajtva, akiről nehéz volt elmondania, hogy szerelmes-e belé.

– Kérdezni akartál tőlem valamit – mondta.

- Igen – mondta Arthur.
- Együtt is mondhatjuk, ha akarod – mondta a lány – Engem egy...
- ...kézitáskában – csatlakozott Arthur
- ...találtak a Talált tárgyak osztályán – kérdezték egyszerre
- ...a Fenchurch utcai pályaudvaron? – fejezték be.
- És a válasz – mondta Fenchurch – Nem.
- Kedves – mondta Arthur.
- Ott fogantam.
- Mi?
- Igen, ott.
- A Talált tárgyak osztályán? – huhogott Arthur.
- Nem, persze, hogy nem. Ne légy bolond. Mit csináltak volna a szüleim a Talált tárgyak osztályán? – kérdezte, igazán megdöbbenve a gondolattól.
- Nos, nem tudom – mondta Arthur – vagy igazán...
- Jegyért álltak sorba, akkor.
- Sorbanállás...
- Sorbanállás közben. Vagyis azt állítják. Nem mondták el részletesen. Csak azt mondják, hogy el sem hiszed, mennyire unalmas lehet sorban állni a Fenchurch utcai pályaudvarnál.
- Illedelmesen kortyolgatta a kávéját, és az óráját nézte.
- Arthur hüledezett egy vagy két pillanatig.
- Egy-két percen belül mennem kell, – mondta Fenchurch – és még csak el sem kezdted mondani, hogy mi az a borzasztóan rendkívüli dolog, ami a szívedet nyomja, és amit annyira szeretnél kipakolni.
- Miért nem hagyod, hogy Londonba vigyelek? – mondta

Arthur. – Szombat van és semmi különösebb dolgom sincs, szeretném, ha...

– Nem – mondta Fenchurch – köszönöm, nagyon kedves tőled, de nem. Néhány napig egyedül szeretnék maradni.

Mosolygott és vállat vont.

– De...

– Majd elmondod máskor. Megadom a telefonszámomat.

Arthur szíve majd' kipottyant a helyéről, amint a lány a hét számjegyet egy darab papírra firkantotta.

– És most pihenhetünk. – mondta a lány egy lassú mosollyal, ami teljesen feltöltötte Arthurt.

– Fenchurch – mondta és tetszett neki a név, ahogy kimondta – Én...

– Egy doboz meggylikőr, és egy – tudom, hogy tetszeni fog – skótdudás gramofonlemez. – mondta egy csilingelő hang.

– Igen, köszönjük, nagyon kedves – tette hozzá Arthur.

– Úgy gondoltam, megnézhetnék – mondta a dauerolt nő. – Ha Londonból jöttek...

Büszkén odamutatta Arthurnak. Így Arthur láthatta, hogy valóban egy doboz meggylikőr és egy skótdudás gramofonlemez a díj. Az volt, ami.

– Most már hagyom, hogy békében megigya az italukat – mondta a nő, és megveregette Arthur füstölgő fejét – de tudtam, hogy szeretnék megnézni.

Arthur szemei még egyszer összekapcsolódtak Fenchurchével és hirtelen nem tudott semmit sem mondani. A pillanat jött, majd elszállt közülük, de az egésznek a ritmusát a hülye nő megtörte.

– Ne aggódj – mondta Fenchurch, miközben a pohara fölül szünet nélkül nézte Arthurt –, fogunk még beszélgetni – kortyolt egyet – talán – tette hozzá – nem ment volna ilyen jól, ha nem Anjie-ért lett volna.

Kényszeredetten elmosolyodott, majd a haját ismét előredobta az arcába.

Ez tökéletesen igaz volt.

Arthurnak el kellett ismernie, hogy tökéletesen igaz volt.

13. fejezet

Azon az éjszakán büszkén járkált fel-alá a házban és azt játszotta, hogy egy kukoricatáblán botladozik keresztül, mindezt úgy csinálta, mintha lassított felvétel lenne, és folyton ki-kitört belőle a nevetés. Arthur azt gondolta, hogy még azt is el tudná viselni, ha meghallgatná a skótdudás albumot, amit nyert. Nyolc óra volt és eldöntötte, hogy erőt vesz magán, hogy az egész albumot meghallgatja, mielőtt felhívna Fennyt. Talán holnap kellene felhívni. Az igazán vagány dolog lenne. Vagy pedig a jövő héten valamikor.

Nem, ez nem játék. Akarta a lányt és nem törődött vele, hogy ki tud róla.

Teljesen és feltétlenül akarta, rajongott érte, vágyódott utána és többet akart tenni, mint az, hogy voltak dolgok, amik róla szóltak.

Sőt, azon kapta magát, hogy olyan dolgokat mond, mint „juhú”, amint képtelenül járkál körbe a házban. A szeme, a haja, a hangja és minden...

Megállt.

Felrakja a lemezt. Utána felhívja. Talán először kellene inkább felhívni?

Nem. Amit csinál, az a következő. Felrakja a skótdudás lemezt. Meg fogja hallgatni minden egyes kísértet-sikolyát. Utána felhívja. Ez a helyes sorrend. Ez az, amit tenni fog.

Félt megérinteni a dolgokat, ugyanis azok összetörtek, ha megtette.

Felvette a lemezt. Elmulasztotta összetörni. Kicsúsztotta a tokjából. Felnyitotta a lemezjátszót és bekapcsolta. Mind a ketten megmenekültek. Bolondul kacarászott, amikor a tűt ráhelyezte a lemezre.

Leült és meghallgatta a Skót Katonát.

Meghallgatta a Meghökkenő Gráciát.

Meghallgatott valamit néhány völgyről.

A csodás ebédidejére gondolt.

Éppen menni készültek, amikor egy bosszantó „hu-ú”-zás megzavarta őket. Az ijesztően dauerolt nőszemély integetett nekik a büféből, mint egy hülye törött szárnyú madár. Mindenki őket nézte és úgy tűnt, hogy valami válaszra várnak. Nem hallgatták meg, hogy mennyire boldog Anjie, hogy mindenki segített, és 4 fonttal és 30 pennyvel hozzájárultak a művészéjéhez, és hogy a másik asztalnál valaki egy doboz meggylikőrt nyert, és egy vagy két pillanatig tartott, hogy ragaszkodjanak ahhoz a tényhez, miszerint a „hu-ú”-zó hölgy azt próbálja tőlük megkérdezni, hogy náluk van-e a 37-es jegy.

Arthur rájött, hogy nála van. Mérgesen az órájára pillantott.

Fenchurch finoman meglökte.

– Menj – mondta. – Menj, és vedd el. Ne légy rosszkedvű.

Mondj nekik egy szép kis beszédet arról, hogy mennyire örülsz, és utána felhívsz és elmondod, hogy ment. Én is meg akarom hallgatni a lemezt. Menj.

Búcsút intett és elment.

A törzsvendégek úgy gondolták, hogy a köszönő beszéde kissé túlságosan is ömlengő volt. Hiszen csupán egy skótdudás lemezalbumról van szó.

Arthur ezen gondolkozott, hallgatta a lemezt és továbbra is ki-kitört belőle a nevetés.

14. fejezet

Ring ring.

Ring ring.

Ring ring.

– Halló, igen? Igen, minden rendben van. Igen, beszéljen egy kicsit hangosabban, mert nagy zaj van itt.

Mi?

– Nem én csak a bárnál vagyok esténként. Yvonne az, aki az ebédet csinálja és Jim a háziúr. Nem, én nem voltam benn. Mi?

– Beszéljen hangosabban.

– Nem, nem tudok semmilyen tomboláról. Mi? Nem, nem tudok semmit se róla. Tartsa, hívom Jimet.

A felszolgáló rátette a kezét a kagylóra és keresztülkiabált a zajos báron.

– Hé, Jim, egy tag a telefonban valami olyasmiről beszél, hogy nyert egy tombolát. És azt is mondja, hogy a jegye a 37-es, és hogy nyert.

- Nem, volt itt egy fickó a bárban, az nyert – kiabált vissza a csapos.
 - Azt kérdezi, hogy nálunk van-e a jegy.
 - Hogy gondolja, hogy nyert, ha még jegye sincs?
 - Jim azt mondja, hogy honnan gondolja, hogy nyert, ha még jegye sincs? Mi?
- Ismét rátette a tenyerét a kagylóra.
- Jim, ez piszkál meg b...ogat meg azt mondja, hogy egy szám volt a jegyen.
 - Persze hogy volt rajta, tombola volt vagy mi a fene?
 - Azt mondja, úgy érti, egy telefonszám volt a jegyen.
 - Tedd le a kagylót, és szolgálj ki a kedves vendégeket, jó?

15. fejezet

Nyolc órára nyugatra egy férfi ült egyedül a tengerparton, és egy érthetetlen veszteséget gyászolt. Csak a veszteségére tudott gondolni, kis adag szomorúságokkal, mert az egész dolog túl nagy volt ahhoz, hogy elviselje.

Nézte a nagy, lassú hullámain az Atlanti-óceánnak, amik egyenesen futottak ki a partra, és várt, várt a semmire, mert tudta, hogy semmi sem fog történni. Amikor eljött az ideje annak, hogy ne történjen meg, ennek megfelelően nem történt semmi. A délután elmúlt és a nap aláhanyatlott a tenger messzi vonalának. A nap véget ért.

A strand egy strand volt, inkább nem nevezzük meg, mert a háza is ott állt, egy picit, homokos területen, valahol a

mérföldek százain át egyenesen futó partvonalon, ami először Los Angelesből nyugat felé megy, amit az Útikalauz egy cikkelye így jellemez, mint „nehéz, buta, bűdös és mi az a másik szó, és mindenféle szaros vacak” és egy másik cikkely szerint, amit egy órával később írtak „olyan mint néhány ezer négyzetmérföld American Express hirdetés, de az erkölcsi mélység ugyanolyan érzése nélkül. Ráadásul az ég valamilyen oknál fogva sárga.”

A partvonal nyugat felé halad és utána északnak fordul San Francisco ködös, homályos öble felé, amiről az Útikalauz ezt írja: „Egy jó hely, ahová menni lehet. Könnyű elhinni, hogy akivel ott találkozunk, az szintén úrutazó. Kitérsz a hitedből, ahogyan ott azt mondják 'hi'. Amíg nem telepszel le és nem szokod meg a hely légkörét, addig a legjobb, ha három kérdésből négyre 'nem'-mel válaszolsz, mert valami egészen furcsa dolog folyik ott, és néhányba a gyanútlan idegen belehalhat.”

Kanyargó, sziklás mérföldek százai és homok, és pálmafák, bukóhullámok, naplementék – ez mind az Útikalauzban úgy van írva, hogy „Király. Egy jó hely”.

És valahol ezen az igényes partszakaszon feküdt a háza egy vigasztalhatatlan férfinak, egy embernek, akire sokan úgy néztek, mintha elmebeteg lenne.

De csupán azért – ahogyan majd elmondja az embereknek –, mert létezett.

Az egyike a számos oknak, amiért elmebetegnek hitték, az a háza furcsasága volt. Pedig ezen a vidéken a legtöbb ember háza furcsa volt valamilyen módon, de az ő háza valahogy végletesen furcsa volt.

A házát így nevezték: „A Menedékhelyen Kívül”.

A férfi neve John Watson volt, bár jobban szerette, ha így szólítják – és néhány barátja vonakodva egyezett bele, hogy megtegye – Wonkó, a Normális.

A házában egy sereg furcsa dolog volt, többek között egy szürke üvegtál is, amibe öt szót véstek – ez csak egy köztétel, később még beszélünk róla – azért nézzük a napot, amint lemegy és azt mondja, hogy ő is ott volt és nézte.

Mindent elvesztett amit szeretett, és egyszerűen csak a világ végére várt – aligha fogta fel, hogy az már megtörtént és el is múlt.

16. fejezet

Egy utálatos vasárnap után, amit szemétkukák kiborításával töltött, amik egy kocsmá mögött voltak Tauntonban, és semmit sem talált – egy darab tombolajegyet, egy telefonszámot sem –, Arthur mindent megtett, hogy megtalálja Fenchurch-öt, és minél több dolgot tett, annál több hét telt el.

Szidta magát újra és újra, dühöngött, szidta a sorsot, a világot meg az időjárást. A dühe és a bánata ellenére még abba a benzinkút melletti kávéházba is beült, ahol azelőtt volt, mielőtt megismerte a lányt.

– A szemerkélő eső különösen mogorvává tesz.

– Kérem, fogja be a pofáját a szemerkélő esőről – csattant fel Arthur.

– Befognám, ha abbahagyná a szemerkélést.

– Na nézze...

– De tudom, hogy mit fog csinálni, ha abbahagyja a szemerkélést. Elmondjam?

– Ne.

– Zuhogni.

– Mi?

– Zuhogni fog.

Arthur mereven bámult a kávéscsészéje pereme fölött a kinti világra. Rájött, hogy teljesen értelmetlen itt lennie, és inkább babonából jött ide, mint ésszerűségből. Mégis, mindezek ellenére a sors mintha zaklatná azzal a nyilvánvaló dologgal, hogy ilyen egybeesések valójában mégis történhetnek – ismét találkozott azzal a teherautósofőrrel, akivel akkor már egyszer összeakadtak. Minél jobban próbálta figyelmen kívül hagyni, annál jobban figyelt a férfi idegesítő beszédére.

– Azt hiszem – mondta Arthur határozatlanul, és átkozta magát, hogy egyáltalán foglalkozik azzal, hogy ezt mondja –, kezd elállni.

– Ha!

Arthur csak vállat vont. Mennie kellene. Ez az, amit tennie kellene. Csak mennie kellene.

– Soha nem áll el az eső! – lármázta a teherautósofőr. Verte az asztalt, a teáját kilötytyintette és egy pillanatra úgy tűnt, hogy füstölög is.

Nem sétálhatott ki csak úgy, hogy ezt a kijelentést válasz nélkül hagyja.

– Dehogynem, el fog állni. – mondta Arthur.

Nem volt valami elegáns cáfolat, de ezt kellett mondania.

– Esik... egyfolytában... mindig – dühöngött a sofőr, és minden szónál verte az asztalt.

Arthur a fejét rázta.

– Hülyeség azt mondani, hogy állandóan esik.

A férfi sértődötten felhúzta a szemöldökét.

– Hülyeség? Miért hülyeség? Miért hülyeség azt mondani, hogy állandóan esik, amikor mindig esik?

– Tegnap nem esett.

– Darlingtonban esett.

Arthur óvatosan elhallgatott.

– Most meg fogja kérdezni, hogy hol voltam tegnap? – kérdezte a férfi – He?

– Nem. – mondta Arthur.

– De én azt hiszem, megkérdezhetné.

– Azt hiszi.

– D-betűvel kezdődik.

– D-betűvel.

– És tanúsíthatom, hogy ott tegnap szemerkélt az eső.

– Hé, hapsikám, szerintem te nem ott akarsz ülni – mondta egy arra járó idegen vidáman.

Az ott a Viharfelhő Sarok, az ám! Az Esőcseppek Folyton a Fejemre Esnek öreg tagjainak van fenntartva. Minden autópálya melletti kávéházban van egy asztaluk, innen egészen a napos Dániáig. Kerüld el, ez a javaslatom. Ez az, amit mindnyájan teszünk. Na, hogy megy Rob? Elfoglalt vagy? Fenn vannak az esőgumik? Ha-ha...

Arrébblibbent, és ment, hogy valakinek a másik asztalnál egy viccet meséljen Brit Eklandról.

– Látod, egyikük sem vesz komolyan – mondta Rob

McKenna – de – tette hozzá komoran, keresztülhajolva az asztalon, és összehúzta a szemöldökét – mindnyájan tudják, hogy igaz.

Arthur nem értett vele egyet.

– Mint a feleségem – mondta McKenna a McKenna Fuvarozási Vállalat, Az időjárás nem akadály kizárólagos tulajdonosa és sofőrje –, azt mondja, képtelenség, és csak fontoskodok, meg csak hülyeségekért veszekszem, de – drámai szünetet tartott és veszélyes pillantást lövellt Arthur felé – mindig beviszi az udvarról a mosott ruhát, ha telefonálok, hogy úton vagyok hazafelé. – Forgatta a kávéskanalát.

– Nos, mit szólsz hozzá?

– Hát...

– Van egy könyvem – folytatta. – Van egy könyvem. Egy naplóm. Tizenöt éve vezetem. Minden egyes hely, ahol voltam, benne van. Minden nap. És az is, hogy milyen idő volt. És mindenütt ugyanolyan volt. – morgott – Borzasztó. Egész Anglia, Skócia, Wales, amerre voltam. Végig a kontinensen, Olaszország, Németország, oda-vissza, Dániától Jugoszláviáig. Az idő mindenütt jellemezve van és grafikonon ábrázolva. Még az is, amikor a bátyámat látogattam meg – hozzátette – Seattle-ben.

– Nos, – mondta Arthur miközben felállt, hogy most már tényleg induljon – talán jobb lenne, ha megmutatná valakinek.

– Meg fogom mutatni – mondta McKenna.

És megmutatta.

17. fejezet

Boldogtalanság. Levertség. Még több boldogtalanság és levertség. Egy terve volt szüksége, és kitalálta, hogy mit fog csinálni.

Megkeresi, hogy hol volt a barlangja.

A történelem előtti földön egy barlangban lakott, no nem egy szép barlangban, hanem egy tetves, pocsék, vacak, nyamvadt barlangban, de... Nem volt de. Az egy teljesen tetves, pocsék, vacak, nyamvadt barlang volt, és utálta. De öt évig benne élt és ez valahogy az otthonává tette, és az emberek nem szeretik szem elől téveszteni az otthonaikat. Arthur Dent ilyen ember volt és így elment Exceter-be, hogy egy számítógépet vegyen.

Ez volt az, amit igazán akart. Persze, egy számítógép. De úgy érezte, kell hogy legyen néhány komoly célja, mielőtt egyszerűen elmegy és kiad egy csomó pénzt egy olyan valamire, amit az emberek egyébként összetévesztenek egy olyan dologgal, amivel csak játszani lehet. Nos, ez volt a komoly cél.

Hajszálpontosan megállapítani a pontos helyét a történelem előtti Földön egy barlangnak.

Ezt elmesélte a férfinak a boltban.

– Miért? – kérdezte a férfi a boltban.

Ez egy furfangos kérdés volt.

– Oké, hagyjuk. – mondta a férfi a boltban. – És mégis, hogyan gondolta?

– Nos, én azt reméltem, hogy ön tud nekem segíteni.

A férfi felnézett és vállat vont.

– Sok gyakorlata van a számítógépek terén?

Arthur azon gondolkozott, hogy megemlítsé-e Eddie-t, az Arany Szív fedélzeti számítógépét, ami egy másodperc alatt bármilyen műveletet elvégzett, vagy Bölcs Elmét, vagy... – de eldöntötte, hogy nem teszi.

– Nem, nincs. – mondta.

– Vidám délutánunk lesz... – mondta a férfi a boltban, de csak magának.

Arthur végül is megvette az Apple-t. Néhány nap alatt hozzájutott még néhány csillagászati programhoz, ami a csillagok mozgását ábrázolta, ő meg hevenyészett kicsi diagramokat rajzolt a csillagok állásáról, ahogy emlékezett arra, hogy hogyan néztek ki esténként, amikor felnézett a barlangjából az égre, és heteken át szorgalmasan dolgozott, vidáman mellőzve azt a következtetést, amire tudta, hogy elkerülhetetlenül kilyukad, miszerint az egész terve nevetséges.

Emlékezetből vázlatot rajzolni persze eredménytelen volt. Még azt sem tudta, hogy milyen régen volt, túl Ford Prefect hevenyészett megállapításán akkoriban, hogy 'úgy pár millió éve', és egyszerűen nem értett a matekhoz.

Míg kidolgozott egy eljárást, ami végül eredményre vezetett. Eldöntötte, hogy nem törődik azzal a ténnyel, hogy a hozzávetőleges számításainak rendkívüli összevisszaságával, durva megközelítésekkel és misztikus feltevésekkel, amiket használt, szerencsés, hogy egyáltalán a helyes Galaxist eltalálta. Tovább dolgozott és így kapott egy eredményt.

Megfelelő Eredménynek fogja nevezni. Ki tudná meg?

Ahogy az történni szokott a sors kifürkészhetetlen útjain keresztül, Arthur a Pontosan Megfelelő Eredményt kapta, bár ezt soha nem fogja megtudni. Csupán Londonba ment, és kopogtatott a megfelelő ajtón.

– Ó, azt hiszem jobb lett volna, ha előbb felhívsz.

Arthur döbbsen, tátott szájjal állt.

– Csak néhány percig érek rá. – mondta Fenchurch – éppen menni készültem.

18. fejezet

Egy nyári nap Islingtonban, tele antik, restaurált gépezetek siralmas jajgatásával.

Fenchurch halaszthatatlanul elfoglalt volt délután, így Arthur magán kívül a boldogságtól kószált, minden olyan boltba benézett, amiből igazán sok volt a városban, így bárkit, – akinek rendszeresen szüksége volt öreg, fából készült játékokra, az angol-búr háborúból származó sisakokra, féksarura, árbóctámasztóra – azonnal értesíthettek.

A nap a tetőkertekre tűzött. Rátűzött az építészekre és a vízvezetékszerelőkre. Rátűzött az ügyvédekre és a betörőkre. Rátűzött a pizzákra. Az ingatlanügynökökre különösen rátűzött.

Rátűzött Arthurra is, amint bement egy használtbútor boltba.

– Ez egy érdekes épület – mondta a tulajdonos vidáman. –

Van itt egy pince egy titkos folyosóval, ami a közeli kocsmához vezet. Kétségtelen, hogy a Régenshercegnek építették, így el tudott menekülni, ha szükség volt rá.

– Úgy érti, ha valaki azon kapta volna, hogy furnérozott

fenyőbútort vásárol? – mondta Arthur.

– Nem. – Mondta a tulajdonos – Nem azért.

– Meg kell hogy bocsásson – mondta Arthur. – Borzasztóan boldog vagyok.

– Azt látom.

Határozatlanul tovább bolyongott és a Greenpeace irodáinál találta magát.

Emlékezett annak az iratgyűjtőjének a tartalmára, amire rá volt írva, hogy 'Elintézni valók – Sürgős!' – és amit azóta sem nyitott ki újra.

Vidám mosollyal bemasírozott és azt mondta, hogy majd eljön újra és ad egy kis pénzt a delfinek kiszabadítására.

– Nagyon vicces – mondták neki. – Na tűnjön el innen.

Ez nem igazán az a válasz volt, amire számított, így újra próbálkozott. Ekkor azonban igazán dühösekké lettek rá. Mindenesetre otthagytott valamennyi pénzt és kiment a napfényre.

Pontosan hat után visszaérkezett Fenchurch házához, a kis utcába, és egy üveg pezsgőt szorongatott.

– Fogd meg – mondta Fenchurch, és egy erős kötelet adott a kezébe, majd eltűnt a házban egy nagy fehér faajtón át, amin egy lakat lógott le egy fekete vas keresztpántról.

A ház egy kicsi, átalakított istálló volt egy világos kis ipari utcában, az elhagyott Islingtoni Király Mezőgazdasági Csarnok mögött. Mint ahogy megvolt a nagy istállóajtó, ugyanúgy volt egy normális kinézetű első ajtó is, ugyesen üvegezett faajtó, fekete delfin kopogtatóval. Az egyetlen különös dolog az ajtó körül a lépcső, ami kilenc láb magas volt, amióta az ajtót föntebb helyezték, és valószínűleg

eredetileg arra használták, hogy szénát húzzanak be itt az éhes lovaknak.

Egy régi emelőcsiga állt ki a téglafalból az ajtónyílás fölött és ezen volt átdobva a kötel, amit Arthur fogott.

A kötel másik végére egy cselló volt akasztva.

– Oké – mondta Fenchurch – hurkold rá a kötelet, támaszd ki a csellót és add fel a kötelet.

Ráhúzta a kötelet, kitámasztotta a csellót.

– Nem tudom ráhúzni újra anélkül, hogy a cselló el ne dőlne.

Fenchurch lehajolt.

– Én fogom a csellót, húzd rá a kötelet.

A cselló lassított, amikor az ajtóval egy szintbe került, könnyedén hintázott, és Fenchurch bemanőverezett vele.

– Gyere be – kiáltott le.

Arthur felszedte a cuccait és izgatottan bement az istállóajtón.

Az alsó szoba, amit már látott egy pillanatig, meglehetősen kényelmetlen volt, tele hulladékkal. Egy nagy, régi, öntöttvas mángorló állt benn és a sarokban felhalmozva meglepő számú mosogató. Volt ott még egy – és Arthur hirtelen megriadt, amikor meglátta – babakocsi is, ami egyszerűen tele volt könyvekkel.

A padló régi volt, igazi pecsétekkel, érdekesítően megrepedezve. És ez volt Arthur hangulatának értékmérője, amint a roskadozó falépcsőn elindult a távoli sarok felé. Még a repedezett, pecsétes padló is egy majdnem elviselhetetlen érzéki dolognak tűnt számára.

– Egy építész barátom állandóan elmondja, hogy hogyan tudna csodálatos dolgokat művelni ezzel a hellyel – mondta

Fenchurch fecsegve, amint Arthur az ajtóban felbukkant – Állandóan átjön, bódult ámulatban áll, helyről, tárgyról, eseményekről és csodálatos minőségű fényről motyog, majd azt mondja, hogy egy ceruzára van szüksége, és hetekre eltűnik. Ezért a csodálatos dolgok idáig elkerülték azt, hogy megtörténjenek.

Tulajdonképpen, gondolta Arthur, ahogy körülnézett, a felső szoba valóban csodás. Egyszerűen volt dekorálva, párnából készült dolgokkal bútorozva, és volt bent egy sztereó berendezés olyan hangfalakkal, amik nagy hatással lettek volna azokra a fickókra, akik a Stonehengert építették.

Voltak benn virágok, amik kókadoztak és képek, amik érdekesek voltak.

Volt egyfajta galériás szerkezet a tetőtérben, ahol egy ágy volt, meg egy fürdőszoba is, amiben Fenchurch szerint akár egy macskát is lehetne lóbálni. De csak akkor – tette hozzá – ha az egy igazán türelmes macska, és nem bánja, ha beveri a fejét.

– Nos, itt vagyunk.

– Igen.

Egy pillanatig egymásra néztek.

A pillanat hosszabb lett és hirtelen egy igazán hosszú pillanat volt, annyira, hogy a végén már nem is érezték az idő múlását.

Arthur számára, akinek rendszerint sikerült magabiztosnak éreznie magát, ha elég hosszú ideig egyedül hagyták egy Svájci Sajtos Süteménnyel, ez egy elég hosszan tartó felfedezés volt. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy

fogságban tartott és állatkertben született állat, ami reggel felébred és a ketrec ajtaját csendesen nyitva találja, és a szavanna a felkelő nap szürke és rózsaszínű fényében fürdik, mialatt mindenütt új hangok ébrednek.

Arthur azon gondolkozott, hogy milyenek voltak azok az új hangok, amint a lány arcát bámulta elég nyilvánvalóan csodálkozó arccal, meg a szemeit, amik mosolyogtak és osztoztak a meglepetésben.

Nem vette észre, hogy az élet hangja szól hozzá: egy hang, ami válaszol azokra a kérdésekre, amiket folyamatosan kérdeznek tőle, és amit tudatosan soha nem észlelt, és azt sem tudta, milyen a tónusa egészen mostanáig, amikor valami olyasmit mondott neki, amit soha nem mondtak még, és ami ez volt: Igen.

Fenchurch végül félrenézett, pici fejrázással.

– Tudom – mondta. – Emlékezmem kellene – tette hozzá –, hogy te vagy az a fajta személy, aki nem tud úgy egy egyszerű papírdarabot fogni két percig, hogy ne nyerjen vele egy tombolát.

Elfordult.

– Menjünk sétálni – mondta gyorsan – a Hyde Parkba. Felveszek valami kevésbé alkalmit.

Egy igazán dísztelen sötét ruha volt rajta, ami nem volt különösen csinos és nem is igazán illett rá.

– Ezt speciálisan a csellótanárom miatt viselem – mondta. – Nagyon kedves öreg fiú, de néha az az érzésem, hogy az egész vonóvezetés kissé felizgatja. Egy perc és kész vagyok.

Könnyedén felfutott a galériába a lépcsőn, és lekiáltott:

– Az üveget tedd be a hűtőbe, későbbre.

Ahogy az üveget becsúsztatta a hűtőbe, észrevette, hogy a párja már benn állt.

Odament az ablakhoz és kinézett. Megfordult és elkezdte nézni a lemezeket. Fentről hallotta a ruha suhogását, ahogy a padlóra esett. Arthur a magafajta emberekről mesélt magának. Igazán határozottan azt mondta, hogy igazán szigorúan és állhatatosan a lemezeket nézhetné, olvashatná a címüket, értően bólogathatna, számolgathatná azokat az átkozott dolgokat úgy, mintha ezt kellene csinálnia. A fejét pedig lehajthatná.

Ezt azonban teljesen és tökéletesen aljas módon elmulasztotta megtenni.

A lány olyan hevesen nézett le rá, hogy elég nehezen vette észre azt, hogy Arthur felfelé bámul és őt nézi. Majd hirtelen megrázta a fejét, hagyta, hogy leessen róla a könnyű nyári ruha, és gyorsan eltűnt a fürdőszobában.

Egy pillanattal később megjelent, egészen mosolyogva, egy nyári kalappal a fején, és könnyedén lejött a lépcsőn, valami rendkívül finom eleganciával. Egészen furcsa táncmozdulattal csinálta mindezt. Láta, hogy Arthur észrevette, és kissé oldalra billentette a fejét.

– Tetszik? – kérdezte.

– Fantasztikusan nézel ki – mondta Arthur egyszerűen, mert így volt.

– Hmm – válaszolt a lány, mivel Arthur nem igazán a kérdésére válaszolt.

Becsukta a fenti bejárati ajtót, ami egész idő alatt nyitva állt, és körülnézett a kicsi szobában, hogy minden, amit egy

időre most itthagy, rendben van-e.

Arthur követte a tekintetét, és amíg másfelé nézett, a lány kihúzott valamit a fiókból és belecsúsztatta a vászontáskába, amit fogott.

Arthur hátranézett.

– Kész?

– Tudtad – kérdezte egy könnyű, de zavart mosollyal –, hogy valami nincs rendben velem?

Az őszintesége készületlenül érte Arthurt.

– Nos – kezdte – hallottam néhány bizonytalan...

– Azon gondolkozom, hogy mennyit tudhatsz rólam – mondta a lány. – Mert ha attól hallottad, akitől gondolom, akkor az nem az igazság. Russel az a fajta, aki kitalálja a dolgokat, mert nem képes elviselni a valóságot.

Arthurt kirázta a hideg.

– Akkor mi az? – Kérdezte. – Elmondod?

– Ne aggódj – válaszolt a lány. – Egyáltalán nem rossz. Csak szokatlan. Nagyon, nagyon szokatlan.

Megérintette Arthur kezét, előrehajolt és gyorsan megcsókolta.

– Igazán érdekelne – mondta – vajon ki tudod-e találni ma este, hogy mi az.

Arthur úgy érezte, hogy ha valaki abban a pillanatban megkoppintja, akkor megcsendül, mély, ragyogó, hosszan tartó csengéssel, mint az akváriuma, amikor a hüvelykujja körmével megkopogtatja.

Ford Prefect elég ideges volt, mert valamilyen láрма folyton felébresztette.

Kicsúszott a fedélzet alatt lévő hajófenékből, amit hálóhelynek alakított át saját részére azért, hogy leállított néhányat a zajosabb gépek közül a fenék közelében és kibélelte törülközőkkel. Gyorsan lemászott a benti létrán, és kedvetlenül mászkált a folyosókon.

A folyosók klausztrófiát okoztak, rosszul voltak megvilágítva, és a fény folyamatosan vibrált és elhalványodott, mert az energia így áramlott a hajón keresztül, erős vibrálást és csikorgó, recsegő hangokat okozva. Bár az nem az a hang volt, ami Fordot felébresztette.

Megállt, majd visszafeküdt a fal mellé, amikor valami, ami úgy nézett ki, mint egy pici, ezüst motoros fúró, elhúzott mellette a homályos folyosón kellemetlen, éles sivítással.

Az sem az volt.

Kedvetlenül keresztülmászott egy válaszfalban lévő ajtón és egy nagyobb folyosón találta magát, bár az még mindig rosszul volt megvilágítva.

A hajó megingott. Már régóta elég tisztességesen ezt csinálta, de ez most hevesebb volt. Egy kis szakasz robot menetelt, borzalmas csörömpöléssel.

Bár ez még mindig nem az volt.

Csípős füst szállt fel a folyosó végéről.

Ford továbbment a másik irányba.

Elhagyott egy csomó monitort, amik a falba voltak beillesztve megerősített lemezek mögé, de még így is pocsékul néztek ki.

Az egyik néhány borzasztó, zöld és hámló, csúszómászó alakot mutatott, akik nagy hangon lármáztak és veszekedtek az Egyszeri Átruházható Szavazási Rendszerről. Nehéz lenne megmondani, hogy Ford most ez ellen vagy e mellett volt, azonban nyilvánvalóan nagyon szerette volna érteni. Lehalkította a hangot.

Bár ez még nem az volt.

Elhagyott egy másik képernyőt. Azon valami fogkrémmárkát reklámoztak, amit ha használsz, igazán szabadnak érzed magad. Kellemetlen harsogó zene is járult még mindezekhez, de az sem az volt.

Elért egy másikhoz is, ami egy sokkal nagyobb háromdimenziós képernyő volt, és az ezüst Xaxisiai hajó külsejét figyelte.

Amint nézte, száz, szörnyen felfegyverzett Zirzla robotcsillagjáró közeledett, eltompítva egy hold sötét árnyékát. Szemben a Xaxis csillag vakító korongja körvonalazódott, és a hajó egyszerre kirobbantotta összes nyílásából rosszindulatú lángjait, visszataszítóan érthetetlen erejének demonstrálásaként, ellenük.

Na, ez volt az a lárma.

Ford rosszállóan megrázta a fejét és megdörzsölte a szemét. Leroskadt egy élettelen ezüst robot roncsolt testére, ami biztos, hogy korábban égett el, és most már eléggé kihűlt ahhoz, hogy ülni lehessen rajta.

Ford eltért az eredeti tervétől és előbányászta a Galaxis Útikalauzát a táskájából. Aktivizálta a képernyőt és lustán keresztülficskázott néhány egyforma három címszón és néhány egyforma négy címszón. Valami jó gyógyító

módszert keresett álmatlanság ellen. Megtalálta azt, hogy NYUGALOM és ez volt az, amire úgy gondolta, hogy biztosan szüksége van. Olyat is talált, hogy NYUGALOM ÉS GYÓGYULÁS. Úgy volt, hogy tovább keresi, amikor hirtelen jobb ötlete támadt. Felnézett a monitor képernyőjére. A csata egyre jobban dühöngve, ádázul folyt, a zaj megdöböntő volt. A hajó ingott, sivített, dülöngélt, mintha az összes energiáját egy időben kisugározná vagy elnyelné.

Újra ránézett az Útikalauzra és keresztülugrott néhány tetszetős meghatározáson. Hirtelen felnevetett, majd ismét keresgélt a táskájában.

Kihúzott egy kicsi memóriaegységet, letörölte róla a pihéket és süteménymorzskákat, majd betuszkolta ezt egy interfész-részbe az Útikalauz hátulján.

Amikor minden olyan információ, amiről azt gondolta, hogy lényeges, lezúdult az egységbe, ismét kikapcsolta, könnyedén átdobta a tenyerébe, eltette az Útikalauzt a táskájába, önelégülten vigyorgott és elindult, hogy felkutassa a hajó számítógépének adatbankját.

20. fejezet

– A naplementék célja nyári estéken, különösen a parkokban – mondta a hang komolyan – az, hogy a lányok keble izgatottan hullámozzon és ezért sokkal kivehetőbben látsszon. Meg vagyok róla győződve, hogy ez a helyzet.

Arthur és Fenchurch egymásra vigyorogtak, amikor

elementek a fiú mellett és ezt meghallották. A lány egy pillanatilag szorosabban ölelte Arthurt.

– És biztos vagyok benne – mondta a vörösszőke, göndör hajú fiatal hosszú, vékony orral, aki éppen tiltakozott a szerpentin mellett lévő nyugágyában ülve – hogy ha valaki kidolgozná a bizonyítást, akkor az rájönne, hogy ez így teljesen természetes és logikus – folytatta, amikor sötét hajú párja hirtelen belesüppedt a mellette lévő nyugágyba és momentán búskomornak érezte magát a pattanásai miatt – Darwin foglalkozott ezzel. Ez tuti. És vitathatatlan. És – tette hozzá – nekem tetszik.

Megfordult és a szemüvegén keresztül rásandított Fenchurchre. Arthur elvezette a lányt és érezte, hogy az csendesen rázkódik.

– Következő javaslat? – mondta, amikor megálltak nevetni.

– Gyerünk. Kérdezz.

– Rendben – mondta Arthur – a könyököd. A bal könyököd. A bal könyököddel van valami baj.

– Nem talált – mondta Fenchurch – teljesen mellé. Tökéletesen rossz úton haladsz.

A nyári nap a parkban süllyedés közben azt nézte a fákon keresztül. – Na ne finomkodjunk. – Hogy a Hyde Park bódult. Minden bódult volt a parkban, kivéve a hétfő reggeli szemetet. Még a kacsák is bódultak voltak. Bárki, aki keresztül tud úgy menni egy nyári este a Hyde Parkon, hogy nem érzi ezt a bódulást, azt valószínűleg mentőkocsival viszik, lepedővel az arcán.

Ez egy olyan park, ahol az emberek különösebb dolgokat csinálnak, mint másfelé. Arthur és Fenchurch láttak egy

embert rövidnadrágban, aki éppen egy fa alatt magában gyakorolt egy skótdudán. Abbahagyta a gyakorlást, hogy elüldözzön egy amerikai turistacsoportot, akik éppen némi aprót próbáltak szégyenlősen beledobni a dudu dobozába.

– Ne! – kiáltott rájuk. – Menjenek innen! Csak gyakorlok!

Határozottan elkezdte verni a táskáját, de még ez a zaj sem tudta rontani Arthur és Fenchurch hangulatát.

Arthur átölelte a lányt, majd a kezeit lassan lefelé csúsztatta a hátán.

– Nem hinném, hogy a fenekednél lehet a gond – mondta egy idő után – nem látszik semmi helytelen arrafelé.

– Igen – értett egyet a lány – semmi, de semmi baj sincs a fenekemmel.

Olyan sokáig csókolóztak, hogy a dudás a fa másik oldalára ment gyakorolni.

– Elmondok egy történetet – mondta Arthur.

– Jó.

Találtak egy fűcsomót, ami aránylag mentes volt a párocskáktól, akik valósággal egymás hegyén-hátán feküdtek vagy ültek és a kábult kacsákat nézték. A lemenő nap a kábult kacsák alatt csobogó vízen lebegett.

– A történet – mondta Fenchurch és Arthur karjaiba bújt.

– Ami valami olyasmiről szól, ami velem történt meg. És teljesen igaz.

– Tudod, néha az emberek olyan történeteket mesélnek, amik a feleségükkel, az unokatestvérükkel, a legjobb barátjukkal történtek, azonban ezek a történetek egy kicsit ki vannak egészítve valahol.

– Nos, ez is egy olyan történet lesz, azonban ez valóban

megtörtént, és én tudom, hogy valóban megtörtént, mert az a személy, akivel ez valóban megtörtént, az én vagyok.

– Mint a tombolajegy.

Arthur nevetett.

– Igen. Egy vonatot kellett elérnem – folytatta. – Az állomásra...

– Mondtam már neked – szakította félre Fenchurch –, hogy mi történt a szüleimmel egy állomáson?

– Igen – mondta Arthur – mondtad.

– Csak biztos akartam lenni benne.

Arthur az órájára pillantott.

– Azt hiszem, lassan indulhatnánk visszafelé.

– Mondd el a történetet – mondta Fenchurch komolyan. – Megérkeztél az állomásra.

– Úgy húsz perccel korábban érkeztem.

Egy barátom mondta, hogy ekkor indul a vonat. De feltételezem, hogy legalább ugyanúgy lehetséges – tette hozzá pillanatnyi elmélkedés után – hogy a Brit Vasutak adta meg rosszul a vonat indulási idejét. Mivel soha nem fordult elő velem, hogy korábban érkezsek.

– Folytasd – nevetett Fenchurch.

– Így vettem egy újságot, hogy keresztrejtvényt fejtsék és bementem egy büfébe, hogy vegyek egy kávé.

– Keresztrejtvényt fejtesz?

– Igen.

– Melyiket?

– Általában a Guardian-ben lévő.

– Azt hiszem, azok túlságosan ravaszak próbálnak lenni. Jobban kedvelem azt, ami a The Times-ban van.

Megoldottad?

– Mit?

– A keresztretjvényt a Guardian-ban.

– Még arra sem volt esélyem idáig, hogy ránézzek. – Mondta Arthur. – Még mindig a kávévásárlással próbálkozom.

– Jól van, na. Vedd meg a kávé.

– Azt teszem. És még – mondta Arthur – veszek néhány süteményt.

– Milyet?

– Rick Tea-t.

– Jó választás.

– Én kedvelem. Nos, megrakodva mindezekkel az új szerzeményekkel, mentem és leültem egy asztalhoz. Ne kérdezd, milyen asztal volt, mert már olyan régen történt, hogy nem emlékszem. Azt hiszem, kerek volt.

– Rendben.

– Most hadd mondjam el a szituációt. Én ülök az asztalnál. Bal oldalamon az újság. Jobbomon egy csésze kávé. Az asztal közepén egy doboz sütemény.

– Tökéletesen látom.

– Amit nem látsz – mondta Arthur –, mert még nem említettem, az a fickó, aki már az asztalnál ült, szemben velem.

– Hogy nézett ki?

– Teljesen hétköznapi. Aktatáska. Öltöny. Nem úgy nézett ki – mondta Arthur –, mint aki bármi vad dologra képes.

– Ó. Ismerem ezt a típust. Mit csinált?

– A következőket: áthajolt az asztalon, megfogta a

süteményes dobozt, kinyitotta, kivett egy süteményt és...

– Micsoda?

– Megette.

– Micsoda?

– Megette.

Fenchurch meglepetten nézett rá.

– És te mi a fenét csináltál?

– Nos, abban a helyzetben ugyanazt tettem, amit bármelyik erős és határozott angol férfi tett volna. Arra kényszerültem

– mondta Arthur –, hogy ne vegyek róla tudomást.

– Mit? Miért?

– Nos, ez nem egy olyan dolog, amire felkészülhetsz, ugye?

Önvizsgálatot tartottam és felfedeztem, hogy sem a nevelésem, sem a tapasztalataim, sem az ősi ösztöneim nem mondják meg, hogy hogyan reagáljak, amikor valaki igazán egyszerűen, nyugodtan, pontosan velem szemben ülve lopkodja a süteményemet.

– Nos, talán... – Fenchurch végiggondolta. – Azt kell mondanom, én sem vagyok biztos benne, hogy mit tettem volna. Nos, mi történt?

– Mérgesen a keresztrejtvényemet bámultam. Egy egyszerű sort sem tudtam megfejteni, egy korty kávé sem tudtam meginni – mert túl meleg volt, szóval semmit sem tudtam tenni. Végül összeszedtem magam és kivettem egy süteményt, és nagyon erősen megpróbáltam nem észrevenni – tette hozzá – azt, hogy a doboz valamilyen csoda folytán már nyitva volt.

– De így éppen azt tetted, amit kellett.

– Úgy-ahogy, igen. Megettem a süteményt. Igen

megfontoltan és látványosan ettem, így nem lehetett kétsége afelől, hogy mit csinálok. És amikor én ettem – mondta Arthur – a férfi abbahagyta az evést.

– Mit csinált?

– Vett még egy süteményt – mondta Arthur. – Ez történt. Vett még egy süteményt és megette. Higgadtan. Megette és kész.

Fenchurch kényelmetlenül megmoccant.

– És a probléma az volt – mondta Arthur –, hogy mivel nem mondtam semmit először, így valahogy még nehezebb volt előhozni a dolgot másodjára. Te mit mondtál volna? „Bocsásson meg, de nem tudta a figyelmemet elkerülni az, hogy...” Nem megy. Így hát nem vettem róla tudomást, sokkal nyomatékosabban, mint azelőtt.

– Ember...

– Bámultam a keresztretjvényt, ismét semmit sem haladtam vele, és olyan lelkieműt mutatva, amit V. Henrik tett Szent. Crispin napján...

– Micsoda?

– Visszatérek a történetemhez – mondta Arthur. -Vettem egy másik süteményt. És egy pillanatra találkozott a tekintetünk.

– Mint most?

– Nem, nem egészen. De találkozott. Csak egy pillanatra. És mindketten elkaptuk a pillantásunkat. De én vagyok a megmondhatója – mondta Arthur –, hogy egy kis feszültség volt az asztal felett abban a percben. A levegő kicsit szikrázott.

– El tudom képzelni.

– És így megettük az egész dobozzal. Én vettem egyet, majd ő, én, ő...

– Az egész dobozzal?

– Nos, nyolc sütemény volt a dobozban, de majdnem beleőszültem, mire elfogyott az összes. Még a gladiátoroknak is nehéz perceket okozott volna.

– A gladiátoroknak – mondta Fenchurch – a napon kellett volna ezt csinálni. Fizikálisan sokkal fárasztóbb.

– Ez történt. Nos, amikor az üres doboz közöttünk feküdt, a férfi végül felállt, bár ezzel a legrosszabbat tette, és elment. Én persze megkönnyebbülten felsóhajtottam. Ezután a vonatomat egy vagy két pillanattal később bemondták, így megittam a kávémat, összehajtottam az újságot, és az újság alatt...

– Igen?

– Ott volt az én süteményem.

– Mi? – mondta Fenchurch. – Micsoda?

– Így igaz.

– Nem! – Fenchurch levegőért kapkodott és nevetve hátradobta magát a fűvön. Majd felült.

– Te nem vagy normális! – kiabálta. – Te tökéletesen bolond vagy!

Hátralökte Arthurt, rágördült, megcsókolta és felült. Arthur csodálkozott, hogy milyen könnyű a lány.

– Most te mondasz egy történetet.

– Azt hiszem – mondta a lány sietve, mély, rekedt hangon –, hogy az imént nagyon haza akartál menni.

– Csak semmi sietség – mondta Arthur könnyedén. – Szeretném, ha mondanál egy történetet.

A lány a tavat nézte és töprengett.

– Jól van – mondta – ez csak egy rövid történet lesz. Nem olyan mókás, mint a tiéd, de... Mindegy.

Lefelé nézett. Arthur érezte, hogy ez most egyike azoknak a pillanatoknak. Olyan volt, mintha a levegő mozdulatlanul várakozva venné körül őket. Arthur azt kívánta, hogy a levegő bárcsak elmenne a francba és a saját dolgával törődne.

– Amikor gyerek voltam... – mondta a lány. – Az ilyen történetek mindig így kezdődnek. „Amikor gyerek voltam...”. Mindegy. Ez az a rész, amikor a lányok hirtelen azt mondják hogy „Amikor gyerek voltam” és így könnyítenek a lelkükön. Nekünk is itt kell kezdeni. Amikor gyerek voltam, az ágyam fölött függött egy kép... Nos, eddig milyen?

– Tetszik. Azt hiszem jól haladsz. Korán és kedvesen teszed érdekessé a hálószobát. De talán kezdhetnénk valamit a képpel.

– Ez egy olyan kép volt, amit a gyerekeknek szeretni kell – mondta –, azonban ez nem működik. Tele megnyerő pici állatokkal, akik valami megnyerőt csinálnak, ismered?

– Persze. Engem is terheltek vele. Nyuszik mellényben.

– Pontosan. Sőt, ezek a nyuszik egy tutajon voltak, amin voltak még válogatott patkányok és baglyok is. Talán még egy rénszarvas is volt ott.

– A tutajon.

– A tutajon. És egy fiú ült még rajta. A mellényes nyulak meg baglyok meg patkányok között. Egy olyan vidám, cigányképű utcagyerek-fajta.

– Jujj.

– A kép aggasztott, ezt kell, hogy mondjam. Volt ott még egy vidra, ami a tutaj előtt úszott és én a tutaj alatt ébren feküdtem esténként és azért aggódtam, hogy a vidrának húznia kell a tutajt, az összes szerencsétlen állattal együtt, akiknek egyáltalán nem kellene egy tutajon lenniük, és a vidrának annyira vékony volt a farka amivel a tutajt húzta, hogy azt gondoltam fájhat neki, ha állandóan húznia kell. És ez aggasztott engem. Nem nagyon, csak mindig egy picit.

– Utána egy nap – emlékszem a képet évekig néztem minden este – hirtelen észrevettem, hogy a tutajnak van egy vitorlája. Előtte soha nem láttam. A vidra meg jól volt és egyedül úszkált. – Vállat vont.

– Jó történet? – kérdezte.

– A befejezés kicsit gyenge, de megható és lehet osztani a zsebkendőket.

– Fenchurch nevetett és átölelte a lábait.

– Ez csak egy hirtelen felfedezés volt, az aggodás évei eltűntek és már nem nyomasztott a dolog annyira. Olyan volt mint amikor valami nehéz súlyt, amit éveken át cipeltél végre lerakhatsz, amikor rájössz, hogy van más szín is a feketén kívül, vagy amikor egy száraz fadarab kihajt. Majd egy belső hang hirtelen azt mondja „Hagyd abba az aggodást, a világ jó és tökéletes hely. Sőt, igazán gondtalan.” Talán azt gondolod, hogy én ezt most azért mondtam, mert így éreztem ma délután.

– Nos, én... – mondta Arthur. A higgadtsága hirtelen tovatűnt.

– Nos, rendben van – mondta Fenchurch. – Igen, pontosan ez az, amit éreztem. De ezt már éreztem korábban is, még

erősebben. Hihetetlenül erősen. Attól tartok, hogy én csak egy darabja vagyok egy egésznek – mondta és mereven nézett a távolba – egy meglepő és hirtelen felfedezés miatt. Arthur zavarban volt. Nehezen tudott beszélni, éppen ezért úgy érezte, hogy okosabb lesz, ha ebben a pillanatban meg sem próbálja.

– Nagyon különös volt – mondta a lány úgy, mintha az üldözött egyiptomiak egyike mondhatta volna, hogy a Vörös tenger viselkedése, amikor Mózes utat nyitott rajta keresztül, egy kicsit furcsának tűnt.

– Nagyon különös – ismételte. – Már napok óta olyan furcsán éreztem magam. Olyan volt, mintha valaminek új életet készülnék adni. Nem, valójában nem ilyen volt. Több ennél. Olyan, mintha belekapcsolódnék valamibe lassanként. Nem, még nem is ilyen volt, olyan, mintha az egész Föld rajtam keresztül készülné...

– Mond neked valamit – mondta Arthur – az a szám, hogy negyvenkettő?

– Mi? Nem. Miről beszélsz? – kiáltott Fenchurch.

– Csak egy ötlet – morogta Arthur.

– Arthur én ezt igazán komolyan mondtam. Ez tényleg fontos nekem.

– Én is komolyan kérdeztem, teljesen komolyan – mondta Arthur. – Ez csak az élet, az Univerzum, meg minden. És még mindig nem vagyok egészen biztos benne.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Mondd el a többit is – mondta Arthur – Ne aggódj, ha furcsán hangzik. Bízz bennem, valaki olyanhoz beszélsz, aki már egy csomó dolgot látott – hozzátette – ami furcsa. És

ezt most nem a süteményekre értem.

Fenchurch bólintott és látszott hogy bízik benne. Hirtelen megfogta a kezét.

– Annyira egyszerű volt – mondta –, olyan csodálatosan és különösen egyszerű, amikor megérkezett.

– Mi volt az? – kérdezte Arthur csendesen.

– Látod, ez az, amit nem tudok. És ez a hiány elviselhetetlen. Ha megpróbálok rá visszagondolni, az egész olyan remegő meg ideges lesz, és ha túl erősen próbálkozom egészen a teáscsészéig jutok, utána egyszerűen elvesztem az eszméletemet.

– Mi?

– Nos, mint a te történeted – mondta – a legjobb rész egy kávéházban játszódtott. Benn ültem egy csésze tea mellett. Ez napokkal a furcsa érzések után történt. Azt hiszem finoman zümmögtem. A kávéházzal szemben lévő épületen valamit dolgoztak. Én az ablakon keresztül néztem a munkásokat a teáscsészém pereme fölül, amit én a legjobb módnak tartok arra, hogy másokat nézzek amint dolgoznak. És hirtelen megjelent az üzenet az elmémben. Olyan egyszerű volt. Mindennek értelmet adott. Én meg felálltam és azt gondoltam „Ó, nos, akkor minden rendben van”. Annyira izgatott voltam, hogy még a kávéscsészémet is elejtettem. Valójában csak azt hiszem, hogy elejtettem. Igen – tette hozzá gondolkozva – biztos vagyok benne, hogy elejtettem. Mennyi értelmes dolgot mondok?

– Egészen a kávéscsészéig jó volt.

Fenchurch megrázta a fejét, majd újra megrázta, mintha rendet próbálna rakni odabenn és pontosan ez volt amit

tenni próbált.

– Nos, – mondta – egészen a teáscsészés részig jó. Az volt az a pillanat, amikor úgy éreztem, hogy a Föld felrobban. Tudom hogy őrült dolognak hangzik és mindenki azt mondja, hogy hallucináció volt, de ha ez hallucináció volt, akkor nekem nagyképernyős, háromdimenziós, 16 hangsávós Dolby Sztereoóban voltak hallucinációim, és talán el kellene szegődnöm olyan emberekhez, akiket untatnak a cápás filmek. Olyan volt, mintha a Föld kiszakadna a lábaim alól és... és...

Gyengén ütögette a földet, mintha megnyugtatást várna és utána úgy tűnt, mintha szégyellné magát mert elmondta.

– Egy kórházban ébredtem. Azt hiszem, életemben először. És ez az, amitől neuropata vagyok – mondta – egy meglepő és hirtelen felfedezés arról, hogy ezentúl minden rendben lesz.

Felnézett Arthurra.

Arthur egyszerűen abbahagyta azt, hogy a furcsa rendellenességek miatt aggódik, amik a saját világába való visszatérése körül voltak, vagyis inkább átpakolta őket agyának abba a részébe, amire ez volt írva: „Gondolkoznivalók – Sürgős!” „Itt ez a világ – mondta magának. – Itt van valami okból a Föld, és itt is marad. Velem együtt!” Azonban a Föld most kezdett elhomályosodni körülötte, mint azon az éjszakán a kocsiban, amikor Fenchurch bátyja elmondta azt a buta történetet a CIA ügynökről a vízgyűjtőmedencében. A Francia Nagykövetség elhomályosodott. A fák elhomályosodtak. A tó elhomályosodott, azonban ez

teljesen természetes volt és nem zavart meg semmit sem, mert egy szürke lúd éppen ekkor landolt a tavon. A ludak fantasztikusan kipihenték magukat és nem voltak fontos válaszaik, amikhez tudni szeretnék volna a kérdéseket.

– Bárhogyan is – mondta Fenchurch hirtelen és okosan egy tágranyílt-szemű-mosollyal – valami baj van az egyik részemmel és neked kell kitalálnod, hogy mi. Hazamegyünk.

Arthur megrázta a fejét.

– Mi a baj? – kérdezte a lány.

Arthur nem azért rázta a fejét, mert nem értett egyet a javaslatával – amiről azt gondolta, hogy igazán bámulatos és egyike a legjobb javaslatoknak a világon – csak éppen egy pillanatra megpróbált megszabadulni attól a visszatérő benyomástól, hogy amikor a legkevésbé várta az Univerzum hirtelen előugrott egy ajtó mögül és megvetően kifütyülte őt.

– Csak tisztázni akarom a dolgokat a fejemben – mondta Arthur. – Azt mondtad, hogy úgy éreztél a Föld valósággal... felrobbant...

– Igen. Ez több volt mint érzés.

– Ami mindenki más szerint – folytatta Arthur habozva – hallucináció.

– Igen, de hát ez nevetséges. Az emberek azt gondolják, hogyha azt mondják 'hallucináció' akkor az mindent megmagyaráz, és végül amit nem értesz az csak úgy egyszerűen eltűnik. Ez csak egy szó és semmit nem magyaráz meg. Azt sem magyarázza meg, hogy a delfinek miért tűntek el.

– Nem – mondta Arthur. – Nem – tette hozzá komolyan. – Nem – tette hozzá ismét, még komolyabban. – Micsoda?! – mondta végül.

– Nem magyarázza meg a delfinek eltűnését.

– Nem – mondta Arthur. – Értem. Milyen delfinekre gondolsz?

– Hogy érted, hogy milyen delfinek? Arról beszélek, amikor minden delfin eltűnt.

A lány Arthur térdére tette a kezét, így ez ráébresztette Arthurt arra, hogy a bizsergés ami a gerincén föl-le szaladgál az nem attól van, hogy a lány finoman cirógatja a hátát, és éppen ezért muszáj hogy egyike legyen azoknak a hátborzongató érzéseknek, amik akkor törtek rá ha az emberek megpróbálták vele dolgokat megértetni.

– A delfinek?

– Igen.

– Minden delfin – mondta Arthur – eltűnt?

– Igen.

– A delfinek? Azt mondod, hogy minden delfin eltűnt? Ez az – próbálta meg Arthur teljesen tisztázni a dolgot – amit mondasz?

– Arthur az ég szerelmére hát hol voltál? A delfinek ugyanazon a napon eltűntek, én...

A lány figyelmesen nézett Arthur ijedt szemeibe.

– Mi...?

– Nincsenek delfinek. Mind elment. Eltűntek.

A lány Arthur arcát vizsgálgatta.

– Valóban nem tudad ezt?

Arthur ijedt arckifejezéséből ez nyilvánvaló volt.

– Hová mentek? – kérdezte.

– Senki sem tudja. Ezt jelenti az, hogy eltűntek. – elhallgatott – Hát, van egy ember aki azt mondja, tud valamit erről de mindenki azt mondja, hogy Kaliforniában él – mondta – és hogy bolond. Azon gondolkoztam, hogy elmegyek hozzá mert úgy tűnik ez az egyetlen módja annak, hogy rájöjjenek mi történt velem.

Vállat vont, és hosszan, csendesen nézte Arthurt. A keze Arthur arcán volt.

– Igazán szeretném tudni hogy hol voltál – mondta. – Azt hiszem hogy valami szörnyű történt akkor veled is. És éppen ezért ismerkedtünk meg.

Körbenézett a parkban, amire éppen félhomály borult.

– Nos – mondta – most van valaki akinek elmondhatod.

Arthur lassan egy nagyot sóhajtott.

– Ez – mondta – egy nagyon hosszú történet.

Fenchurch áthajolt Arthur felett és magához húzta a vászontáskáját.

– Lehet ezzel valamit kezdeni?

A dolog amit kihúzott a táskájából, ütött-kopott volt, megviselt az utazásoktól, amik alatt történelem előtti folyókon sodródott, sült Kakrafoon sivatagjainak vörösén tűző napja alatt, félig el volt temetve a Santagrinus V hevesen gőzölő óceánjait szegélyező part márványhomokjában, a Jaglan Béta holdjának gleccserein hevert megfagyva, ültek is rajta, az űrhajókban körberugdosták, koptatták és rongálták, de mivel a készítői azt gondolták, hogy ezek a dolgok talán megtörténhetnek vele, így gondosan egy szilárd műanyag tokba tették, amire

nagy és barátságos betűkkel a következőket írták: NE ESS PÁNIKBA!

– Honnan vetted ezt? – kérdezte Arthur döbbenten és elvette a lánytól.

– Ó – mondta –, azt hittem a tiéd.

Russel kocsijában találtam. Ott hagytad. Sok helyen voltál már ezek közül?

Arthur kihúzta a Galaxis Útikalauzt a tokjából. Olyan volt, mint egy picci, vékony, kinyitható számítógép. Megnyomott néhány gombot és a képernyő tele lett szöveggel.

– Néhány helyen.

– Elmehetünk arra a néhány helyre?

– Micsoda? Nem – mondta Arthur hirtelen, utána egy picit engedett, de óvatosan.

– Szeretnél? – kérdezte abban a reményben, hogy a válasz 'nem'. A kérdéssel ugyanis csupán igazán nagylelkűnek akart látszani, mivel azt nem akarta mondani, hogy 'Te nem akarsz oda elmenni.' – ami valószínű lett volna.

– Igen – mondta Fenchurch. – Tudni akarom, hogy mi az üzenet amit elvesztettem, és azt is, hogy honnan származik. Mert nem hiszem – tette hozzá és felállt, majd körülnézett a növekvő sötétségben a parkban –, hogy innen jött.

– És még abban sem vagyok biztos – tette hozzá Arthur derekát átölelve – hogy tudom hol van az az itt.

21. fejezet

A Galaxis Útikalauz Stopposoknak, amint azt már pontosan és gyakran lejegyezték róla, egy meglehetősen

meglepő valami. Lényegében, ahogy a címe is utal erre, egy útikalauz. A probléma az (vagy legalábbis az egyik, mert elég sok van belőle), – hogy egy jelentős része folyamatosan akadályozza a polgári, kereskedelmi és büntető törvényszékeket a Galaxis minden részében, különösen, ahol lehetséges, a legmegvesztegethetőbbeket – ez.

Az előző mondatnak van értelme. Nem ez a probléma.

A probléma:

A Változás.

Olvasd el még egyszer és érteni fogod.

A Galaxis egy gyorsan változó hely. Őszintén szólva elég sok van belőle és minden kicsi része, ami folyamatosan mozgásban van, az folyamatosan változik. Talán azt gondolnád, olyan lehet, mint egy rémálom, mert egy lelkiismeretes és aggályoskodó szerkesztő szorgalmasan serénykedik, hogy a könyv igazán részletes maradjon és a bonyolult, elektronikus kötet lépést tartson minden változó állapottal és körülménnyel, amit a Galaxis minden nap minden órájának minden percében produkál – és nem lenne igazad.

Mert nem jössz rá arra, hogy a szerkesztő, mint az összes szerkesztő aki az Útikalauznál valaha dolgozott, nem igazán fogja fel ezeknek a szavaknak a jelentését, hogy „lelkiismeretes”, „aggályoskodó” vagy „serénykedni” és hajlamos arra, hogy rémálmaival egyáltalán ne is törődjön. A címszavakat úgyis módosítják – vagy nem – a Szub-Éta Hálózaton keresztül, aszerint, hogy megbízhatóak-e még. Vegyük például Brequinda esetét Avalars Lábjánál, amit

mitoszok vesznek körül, legendás, ellentmondó, unalmas, háromrészes mini-sorozatok, amik arról szólnak, hogy ott lakik a pompás és varázslatos Fuolornis Tűzokádó Sárkány.

A Régi Napokban, Bragadox Fajthájának Eljövetele előtt, amikor Fragilis énekelt és Quenelux Saxaquinje uralkodott, amikor a levegő még friss volt, az éjszakák meg jószagúak, de mindenki olyan volt valahogyan legalábbis azt állítják – bár hogy a fenébe gondolhatták, hogy valaki egyáltalán még elhisz egy ilyen nevetségesen ostoba állítást jószagú éjszakáról meg friss levegőről, meg még mit ki nem találnak, érintetlenekről, meg hogy lehetetlen volt egy téglát úgy eldobni Brequindában Avalars Lábjánál hogy legalább fél tucat Fuolornis Tűzokádó Sárkányt el ne találj.

Azonban ha pont ezt akartad tenni, az más dolog.

Nem azért, mert ezek a Tűzokádó Sárkányok nem voltak békeszerető természetűek. Azok voltak.

Kedvelték a békét darabjaiban, és hogy a dolgokat általában darabokban kedvelték, ez volt magában a probléma, mert valaki elég gyakran bántotta azt a valakit akit valaki szeretett, különösen ha az a valaki egy Fuolornis Tűzokádó Sárkány olyan lehelettel mint egy gyorsítórakéta, és olyan fogakkal, mint egy kerítés. A másik probléma az volt, hogy ha hangulatuknál voltak, akkor elég gyakran inzultálták azt az elég sok valakit akiket másvalakik szintén szerettek. Tegyük hozzá mindezekhez azt a kevés számú örültet akik akkoriban arra jártak, hogy téglákat dobáljanak, és akkor arra lyukadtak ki, hogy Brequindában, Avalars Lábjánál, elég sok embernek okoztak komoly sérüléseket a

sárkányok.

De törődtek vele? Nem törődtek.

Megsiratták a végzetüket? Nem.

A Fuolornis Tűzokádó Sárkányokat széles Brequindában, Avalars Lábjánál, megbecsülték barbár szépségük miatt, nemes céljaik miatt, és az egyik szokásuk miatt, ugyanis rendszerint jól elverték azokat, akik nem becsülték meg őket.

És ez miért volt?

A válasz egyszerű.

Szex.

Egy teljesen kifürkészhetetlen ok miatt van valami szexi abban, hogy hatalmas, varázslatos tűzokádó sárkányok repülnek alacsonyan holdfényes éjszakákon azon az égen ami már az előbb a jószagú és friss oldalon szerepelt.

Hogy ez miért lett ilyen, és miért történik így, azt az ábrándoktól bamba emberek nem tudták volna megmondani, mert egy pillanat múlva fél tucat selyemszárnyú, bőrtestű Fuolornis Tűzokádó Sárkány tűnt volna fel az égen, végig az esti látóhatár mentén, és így Brequinda lakosságának a fele a fák közé sietett a másik felével, hogy ott együtt eltöltsenek egy izgatott éjszakát, és hogy a hajnal első sugaraival bukkanjanak fel boldogan és mosolyogva és még mindig azt állítva igazán meglepően, hogy érintetlenek, ha igazán megriasztott és szomorú érintetlenek is.

Feromonok – mondja néhány munkatárs.

Inkább a hangok – állítják mások.

A hely mindig tömve volt tudósítókkal, akik megpróbálták a

titkait megfejteni, és elég hosszú időt töltöttek el ezzel. Nem meglepő, hogy az Útikalauz szemléletes és csábító leírása a dolgok általános állásáról meglepően népszerűnek bizonyult azok között a stopposok között akik megengedték maguknak hogy az Útikalauz segítse őket tájékozódni, így ezt a cikkelyt soha nem törölték ki ami oda vezetett, hogy napjaink utazóinak maguknak kellett rájönniük, hogy a mai modern Brequinda Avalars Városállamában mára már több mint a régi Brequinda Avalars Fothjánál: lebujok és Sárkány Burger Bárok.

22. fejezet

Az éjszaka Inslingtonban jószagú és friss volt. Természetesen nem voltak Fuolornis Tűzokádó Sárkányok az utcában, bár ha előfordult volna néhány arrafelé, azok úgyis pizza után kóboroltak volna, éppen ezért nem is lesz rájuk szükség.

Egy váratlan esemény bukkant fel, mialatt pizzájuk közepén tartottak – extra szardellával – de még mindig képesek voltak egymást megérteni úgy, hogy Dire Straits-et tettek a sztereóba, amiről most már tudják, hogy sokkal hatásosabb mint a beszéd.

– Nem. – Mondta Fenchurch. – Még nem.

Arthur berakta a Dire Straits-et a sztereóba, Fenchurch pedig félig kinyitotta a fenti bejárati ajtót hogy minél több jószagú és illatos levegő jöjjön be. Mindketten párnákból készült bútorokon ültek, elég közel egy kinyitott pezsgősüveghez.

– Nem – mondta Fenchurch – még mindig nem találtad meg hogy mi a baj velem, melyik részemmel.

– De azt javasolnám – tette hozzá nagyon, nagyon csendesen – kezdhetnéd a találgatást akár onnan is ahol most a kezed van.

– Nos merre induljak – kérdezte Arthur.

– Lefelé – mondta Fenchurch – például.

Arthur megmozdította a kezét.

– Lefelé – mondta Fenchurch – az a másik irányban van.

– Ó, igen.

Mark Knopflernek valami különös képessége volt arra, hogy sztratoszférarepesztő huhogást produkáljon, és úgy énekelt mint az angyalok egy szombat estén, kimerülten attól, hogy egész héten nagyon jók voltak, és hogy egy jó erős sörré van szükségük – de ez most nem pontosan idevágó, mivel a lemez még nem ért el ahhoz a részhez, de túl sok más dolog történik addigra mire ahhoz a részhez ér, és a krónikás tovább nem szándékozik itt ülni egy listával meg egy stopperral, szóval úgy tűnik hogy az a legjobb ha még most megemlíti, amikor a dolgok még lassan mozognak.

– És most érünk – mondta Arthur – a térdedhez. Valami borzasztó és tragikus van a bal térdeddel.

– A bal térdem – mondta Fenchurch – teljesen jól van.

– Szóval jól.

– Tudtad hogy...

– Mit?

– Hmm, semmi. Azt hiszem, tudod. Folytasd.

– Szóval valamit tenni kell a lábaddal.

A lány mosolygott a félhomályban és diplomatikusan nekitámasztotta a vállát a párnáknak. Amióta párnák vannak az Univerzumban, hogy pontosak legyünk, a Squornshellous Bétán, két szóban: a matracok mocsárvidékén, azok élénken élvezik ha nekik támaszkodnak, különösen, ha diplomatikusan; a szinkópált mód miatt ahogyan a vállak mozognak olyankor. Sajnálatos hogy ők nem voltak ott. Nem voltak ott, mert ilyen az élet.

Arthur Fenchurch bal lábát a tenyerében tartotta és óvatosan vizsgálgatta. Az a mód ahogyan a ruha eltűnt a lábáról, nehézzé tette Arthurnak hogy különösen higgadtan gondolkodjon ebben a pillanatban.

– Be kell vallanom – mondta – hogy igazán nem tudom mit keresek.

– Majd megtudod, ha megtalálod – mondta Fenchurch. – Meg fogod tudni.

Volt egy kis csalafintaság a hangjában.

– Ez még nem az.

Arthur egyre inkább zavarban érezte magát, megfordult, hogy a lány másik lábát kézbe vegye. Fenchurch szembefordult vele és megcsókolta, mert a lemez ahhoz a részhez ért – ha ismered a lemezt tudod – ami lehetetlenné teszi azt, hogy most ne ezt tegyék.

Utána odanyújtotta a jobb lábát.

Arthur megcirógatta, körbefuttatta az ujjait a bokája körül, a lábujjai alatt, végig a lábfejen, és semmi rosszat nem talált. A lány nagy élvezettel nézte Arthurt, nevetett, és megrázta a fejét.

– Ne, ne hagyd abba – mondta – de ez még nem az.

Arthur abbahagyta és rosszállóan nézett a lány bal lábára, ami a padlón volt.

– Ne hagyd abba.

Arthur megcirógatta a jobb lábát, újra végigfuttatta az ujjait a bokája körül, a lábujja alatt, végig a lábfejen, és ezt mondta:

– Úgy érted, valamit tenni kellene, a ... melyik lábad is fogom?

A lány ismét egy olyan vállrándítást produkált, ami biztosan nagy örömet okozna egy Squornshellous Bétáról származó egyszerű párnának.

Arthur rosszállóan nézett rá.

– Vegyél fel – mondta a lány csendesen.

Arthur letette a lány jobb lábát és felállt, ugyanezt tette Fenchurch is. Arthur a karjaiba vette a lányt, és újra csókolóztak. Ez így ment egy darabig, utána Fenchurch azt mondta:

– Most tegyél le.

Arthur még mindig zavarban volt, de megtette.

– Nos?

A lány kérdően nézett rá.

– Mi a baj a lábaimmal? – kérdezte.

Arthur még mindig nem értette. A padlón állt, majd letérdelt és végignézte a lány lábait, ahogy azok éppen a normális állapotukban voltak. Ahogy így egészen közletről nézte, hirtelen rájött valami furcsára. Beverte a fejét a padlóba, és utána csak nézett, mereven előre. És itt egy hosszú szünet következett. Utána elég nehezen ült vissza.

– Igen – mondta. – Értem, hogy mi a baj a lábaidal. Nem

érnek hozzá a földhöz.

– És... mit... gondolsz?

Arthur gyorsan felnézett rá és látta a mély aggodást amitől hirtelen elsötétült a lány szeme. Az ajkát harapdálta és remegett.

– Mit gon...? – dadogta.

– Azt hisz...?

Előrerázta a haját, hogy eltakarja a szemeit, amik fájdalmas könnyekkel voltak tele.

Arthur gyorsan felállt, és egy egyszerű csókot adott neki.

– Talán te is meg tudod csinálni amit és tudok. – Mondta és egyszerűen kilépett a fenti ajtón.

Az album a megfelelő részhez ért.

23. fejezet

A csata tovább tombolt a Xaxis csillag körül. Az ádáz és rettenetes felfegyverzett Zirzla hajók százai addigra már atomjaira hullottak attól a gyilkos erőtől, amit az óriási ezüst Xaxisiai hajó képes volt felvonultatni.

A hold egy részét is letarolták, amint keresztüllőttek rajta tüzelő hatalmifegyvereikkel, amik utána belehasítottak az űr végtelenjébe.

A megmaradt, rettenetes felfegyverzett Zirzla hajókat klasszikus különbséggel legyőzte a Xaxisiai hajó pusztító hatalma, és így éppen menekültek, hogy elrejtőzzenek a gyorsan széteső hold mögé, amikor a Xaxisiai hajó, ami lármázva üldözte őket, hirtelen közölte, hogy kikapcsolódásra van szüksége és elhagyta a harcmezőt.

Mindenhol megkettőződött a félelem és a megdöbbenés egy pillanatra, de a hajó elment.

Az egész, elképesztően nagy erejével, parancsnokságával keresztülillant az ésszerűtlen alakú úr mérhetetlen területén, könnyedén és mindenekfelett csendesen. Lenn a zsíros, bűdös hálóhelyén az átalakított fedélzet alatt lévő hajófenéken Ford Prefect a törülközői között aludt és régi törzshelyeiről álmódott. A szunyókálásának ezen a pontján épp New Yorkról.

Álmában, késő éjszaka az East Side-on sétált a folyó mellett, amit olyan mérhetetlenül beszennyeztek, hogy az új életformák spontán kiemelkedtek belőle és jólétet követeltek, meg szavazati jogokat.

Az egyike ezeknek tovaúszott, integetve.

Ford visszaintegetett.

A dolog a parthoz csapódott, és felküzdötte magát a partra.

– Hi – mondta. – Éppen most teremtettek meg. Teljesen új vagyok az Univerzumnak, minden tekintetben. Van valami, amit el tudsz nekem mondani?

– Phűű – mondta Ford egy kissé meghökkenten – azt hiszem, el tudom mondani, hogy hol találsz a jobb bárokat.

– Mi van a szerelemmel és a boldogsággal? Úgy érzem, hogy a mélységnek szüksége van ilyen dolgokra – mondta.

– Van itt valahol mélységmérő?

– Valami ilyet a Hetedik Sugárúton találsz. – mondta Ford.

– Ösztönösen úgy érzem – mondta a teremtmény sietve –, hogy tetszem neked. Ugye?

– Bájos vagy.

– Ó, nincs értelme hogy kertelj... igazán.

Az összes dolog a környéken óóó-zott, cuppogott meg bugyborékkolt. Egy közeli wino érdeklődve figyelt.

– Nekem? – kérdezte Ford. – Nem. De figyelj – tette hozzá egy pillanat múlva –, a legtöbb ember boldogul valahogy, tudod hogy van ez. Van hozzád hasonló odalenn?

– Nézz már meg, öcsi – mondta a teremtmény. – Amint mondtam, totál új vagyok itt. Az élet teljesen furcsa a számomra. Milyen az élet?

Ez olyan valami volt, amiről Ford szakértően tudott beszélni.

– Az élet – mondta – olyan, mint egy grapefruit.

– Ej, és miért?

– Nos, olyan narancssárgás-féle, és gödröcskés a külseje, nedves és tintahalszerű a közepe. És belül magok is vannak. Ja, és van olyan ember, aki felet megeszik reggelire.

– Van még idekinn valaki, akivel beszélhetnék?

– Azt hiszem, igen – mondta Ford. – Kérdezz meg egy rendőrt.

Lenn a hálólhelyén Ford Prefect vigyorgott és a másik oldalára fordult. Ez nem éppen a kedvenc típusú álma volt, mert nem szerepelt benne Excentrica Bigbang, az Eroticon VI hárommellű örömlánya, akiről a legjobb álmái szóltak. De legalább egy álom volt. És legalább elaludt.

24. fejezet

Szerencsére volt egy erős légáramlat az utcában, mert Arthur nem csinálhatott volna ilyen dolgokat rövid ideig

sem, legkevésbé nem szándékosan, mert a szándékosan az az a mód, ahogy ezt nem tudod megcsinálni.

Egy éles kanyart vett lefelé és majdnem beleakadt egy kellemetlen részbe a fenti ajtónál, így keresztülbukfencezett a levegőn és hirtelen megdöbbsent attól hogy milyen mélységesen idétlen és hülye dolgot csinált éppen, és hogy teljesen elfelejtette azt a részt ami arról szól hogy nekiütődsz a földnek, és nem tette meg.

Ügyes trükk – gondolta magában – ha meg tudod csinálni. A föld fenyegetően a feje fölött függött. Megpróbált nem gondolni arra, hogy milyen különösen nagy valami, és hogy mennyire fog fájni, ha eldönti, hogy nem lóg tovább fölötte és hirtelen ráesik. Ehelyett megpróbált szép dolgokra gondolni, makimajmokra, ami pontosan megfelelő dolog volt, mert abban a pillanatban éppen nem emlékezett pontosan hogy mi is az a makimajom, hogy vajon ez most az, ami fenséges nyájakban méltóságteljesen vonul végig a mezőkön, vagy akárhol, vagy az a gnú volt, így ez egy furfangos dolog volt amiről kedves gondolatokat lehetett kigondolni, anélkül hogy végső megoldásként felhasznált volna egy hétköznapi, igazán-nem-szándékos távoli dolgot, és ezzel most jól el volt foglalva az elméje, mialatt a teste megpróbált alkalmazkodni ahhoz a tényhez, hogy nem érintkezik semmivel.

Egy Mars-csoki papírja gördült végig az utcán. Egy tétova pillanat után végül megengedte a szélnek, hogy csillapítson a gördülésén, miáltal a föld és Arthur közé került.

– Arthur...

A föld még mindig fenyegetően a feje fölött volt, és azt

gondolta Arthur, hogy talán ideje lenne valamit csinálni vele, mint például el kellene hagynia, ami az volt, amit végül is tett. Lassan, nagyon-nagyon lassan.

Ahogy elhagyta, lassan, nagyon, nagyon lassan, gondosan becsukta a szemét, hogy ne zavarja semmi. Az az érzés hogy a szemei csukva vannak végigfutott az egész testén. Egyszer csak elérte a lábait, és az egész teste ugrásra készen volt, mert a szemei most már be voltak csukva és így nem tudták pánikba ejteni, ezért lassan, nagyon, nagyon lassan a testét az egyik irányba fordította, az elméjét pedig a másikba.

Így lehet hogy elkerüli a földet.

Érezte hogy a levegő tiszta körülötte, egy szellő fújdogál igazán vidáman, nem zavartatva attól hogy Arthur ott van, és lassan, nagyon nagyon lassan, mintha egy hosszú és mély alvásból ébredne, kinyitotta a szemét.

Repült már előtte is, természetesen, sokat repült Krikkiben, egészen addig amíg a madár csicsergés bolondossá nem tette, de ez most más volt.

Most a saját világában volt, csendesen, zaj nélkül, túl egy könnyű remegésen, ami számos dolognak tudható be, és a levegőben volt.

Tíz vagy tizenöt lábbal alatta a kemény kátránymakadám útburkolat, és néhány yarddal arrébb jobbra a Felső utca sárga lámpái világítottak.

Szerencsére az utca sötét volt, amióta a lámpa, amitől azt várták volna el, hogy segítségével látni lehessen az éjszakában, egy igazán találékony időkapcsolóra lett kötve, ami azt jelentette hogy közvetlenül ebéd előtt bekapcsolt és

azonnal kikapcsolt ahogy sötétedni kezdett. Ezért Arthur biztonságosan be volt burkolva a sötétség leplébe.

Lassan, nagyon nagyon lassan Fenchurch felé emelte a fejét, aki csendes, izgatott ámulatban állt a fenti ajtóban.

Az arca pár ujjnyira volt Arthurétól.

– Csak azt akartam kérdezni – mondta mély, remegő hangon – hogy mit csinálsz. De aztán rájöttem hogy meg is nézhetem. Repülsz. Tehát ez úgy tűnik – mondta egy apró, csodálkozó szünet után – hogy értelmetlen kérdés lenne.

– Meg tudod csinálni? – kérdezte Arthur.

– Nem.

– Szeretnéd megpróbálni?

Fenchurch beharapta a száját és megrázta a fejét, nem annyira hogy azt mondja nem, csak igazán zavarban volt. Reszketett mint a nyárfalevél.

– Igazán könnyű – unszolta Arthur – ha nem tudod hogy hogyan kell csinálni. Ez fontos része. Hogy ne legyél benne biztos hogy hogyan csinálod.

Csak hogy bemutassa mennyire könnyű, lefelé szállt a kis utcában, majd felemelkedett igazán drámaian, és utána visszalibegett a lányhoz mint egy bankjegy amit egy pici szellő ringat.

– Kérdezd meg, hogy hogyan csináltam.

– Hogyan csináltad?

– Fogalmam sincs. Nem tudom.

A lány zavartan vállat vont.

– Akkor én hogyan...?

Arthur egy kicsit lentebb libbent és kitérta a karját.

– Szeretném ha megpróbálnád – mondta – gyere

közelebb, hogy megfoghassalak. Csak egy lépés.

– Micsoda?

– Próbáld meg.

Idegeskedsz és tétovázol- mondta magának, amint megpróbált valakihez közelebb lépni, aki éppen előtte röpködött a levegőben. Végül odalépett hozzá.

– És most a másikat.

– Mi?

– Ne nehézkedj a jobb lábadra.

– Nem tudom megcsinálni.

– Próbáld meg.

– Így?

– Így.

Idegeskedsz és tétovázol, úgy, mintha... – mondta magának de abbahagyta, mert volt egy olyan érzése, hogy igazából nem is akarja tudni, hogy amit éppen csinál az mihez hasonlít.

A szemeit nagyon határozottan a szemben lévő öreg raktárház tetejének ereszcsonójára szegezte, ami már hetek óta idegesítette, ugyanis egészen kivehetően leesőfélben volt, és azt találgatta, hogy vajon valaki fog-e valamit csinálni ezzel, vagy neki kell szólni valakinek és megpróbált nem arra a tényre gondolni hogy most olyasvalakinek a karjai között van, aki éppen semmin nem áll.

– És most – mondta Arthur – ne nehézkedj a bal lábadra sem.

Fenchurch azon gondolkodott hogy a raktárépület a szőnyeggyártó vállalatához tartozik, aminek az irodái a

sarkon vannak és nem nehézkedett a bal lábára, szóval talán elmehetne hozzájuk az ereszcsonna ügyében.

– És most – mondta Arthur – ne nehézkedj a jobb lábadra.

– Nem tudom megcsinálni.

– Próbáld.

Még nem látta az ereszcsonnát pontosan ilyen szögben ezelőtt. Úgy nézett ki hogy a sár meg a szemét odafönn akár egy madárfészek is lehetne. Ha egy kicsit előrébb hajolna, és a jobb lábára nem nehézkedne rá, akkor talán tisztábban látná.

Arthur egészen megrémült, amikor azt látta, hogy lenn az utcában valaki megpróbálja ellopni a biciklijét. Abban a pillanatban különösen nem akart belebonyolódni semmiféle vitába, és azt remélte hogy a fickó csendesen csinálja és nem néz fel. Pontosan olyan sunyi képe volt, mint azoknak akik rutinszerűen lopják a bicikliket mellékutcákban, és rutinszerűen nem várják, hogy a tulajdonost lebegve találják néhány lábnyira maguk fölött. Ezek a szokások megnyugtatták és így nekilátott a munkának figyelmesen és tervszerűen, és amikor úgy találta hogy a bicikli kétségkívül hozzá van zárva egy volfram-karbid gyűrűvel egy betonba ágyazott vaskorláthoz, békésen elhajlította a kerekeit, és továbbment. Arthur egy igazán nagyot sóhajtott.

– Nézd, milyen tojáshéjdarabot találtam neked – súgta Fenchurch a fülébe.

25. fejezet

Azok, akik rendszeresen figyelemmel kísérik Arthur

Dent cselekedeteit, talán észrevettek valamit a viselkedésével, szokásaival kapcsolatban, ami, bár tartalmazza az igazságot – természetesen semmi mást, csak az igazságot – némileg hiányos, mert nem tartalmazza a teljes igazságot a maga dicsfényében.

És az ok, amiért ez történik, nyilvánvaló. Szerkesztés, válogatás, mérlegelni kell, hogy mi az érdekes ebben, mi tartozik a tárgyhoz, és kihúzni az összes unalmas történet. Mint ezt, például: „Arthur Dent lefeküdni készült. Felment a lépcsőn, mind a tizenötön, kinyitotta az ajtót, bement a szobába, levette a cipőjét, a zokniját, a maradék ruháit, és egy takaros, gyűrött halomban hagyta őket a padlón. Felvette a pizsamáját, a kéket, azt, amin a csík van. Megmosta az arcát és a kezét, fogat mosott, elment a vécére, azután rájött, hogy az egészség már megint rossz sorrendben csinálta, mert újra kezet kellett mosnia, és lefeküdt. Tizenöt percig olvasott, ebből az első tíz percet azzal töltötte, hogy megpróbált rájönni, hogy az előző éjjel hol hagyta abba az olvasást, majd eloltotta a lámpát és néhány percen belül elaludt.

Sötét volt. Egy jó óráig a bal oldalán feküdt.

Ezután alvás közben nyugtalanul mocorgott egy pillanatig, majd megfordult, hogy a jobb oldalán feküdjön tovább. Egy órával később megrezdültek a pillái, és egy picit megvakarta az orrát, bár még mindig jó húsz perc volt addig, amíg átfordult a bal oldalára. És így töltötte el az egész éjszakát alvással. Négykor felkelt és ismét elment a vécére. Kinyitotta a vécé ajtaját...” és így tovább.

Nevetséges. Nem mozgatja a cselekményt. Ezt csak olyan

kedves vastag könyvekben használják, amikkel az amerikai piac boldogul, azonban az olvasó nem megy velük semmire. És legkevésbé sem akarja ezeket tudni.

De vannak más kihagyások is a fogmosáson meg a tisztazokni-keresésen kívül, amik iránt néhány ember mértéktelenül érdeklődik.

Milyen kulisszatitkokat akarnak tudni Arthurról és Trillianről, és vezet ez valamire?

A válasz természetesen maradjon magánügy.

És mitől volt ébren Arthur azokon az éjszakákon Krikkit bolygóján? Azért, mert nincs arrafelé Fuolornis Tűzokádó Sárkány vagy Dire Straits, még nem jelenti azt, hogy valaki csak úgy fogja magát aztán minden éjjel ébren marad és olvas.

Vagy, hogy egy még jellemzőbb példát vegyünk, mi van azzal az éjszakával a bizottsági ülés után a történelem előtti Földön, amikor Arthur egy hegyoldalban ülve találta magát, és a Holdat nézte amint feljön a lágyan égő fák fölé, egy csodálatos fiatal lány társaságában, akit Hellának hívtak és akkoriban menekült meg attól, hogy minden reggel közel száz ugyanolyan fotót bámuljon sejtelmes fényben játszó fogkrémes tubusokról a hirdetőcég művészeti osztályán a Golgafrincham bolygón. Mi történt ezután? Mi lett velük? Az, hogy a könyv véget ért.

A következő fejezet nem öt évvel később folytatja a történetet, és ezért lehet, hogy sokaknak nem tetszik. A következő fejezetekben a Galaxis kér segítséget Arthurtól szó lesz még egy űrutazásról is, és választ kaphatunk a következő kérdésekre: „Mi ő: ember vagy egér?”

Érdeklődik más iránt is, mint a tea vagy az élet más formái? Nincs lelke? Nincsenek hobbijai? És egyáltalán nem csinál az égvilágon semmit?

Akik ezt tudni szeretnék, olvassanak tovább. A többiek talán lapozzanak hátra az utolsó fejezethez, ami egy egész jó rész és Marvin is szerepel benne.

26. fejezet

Arthur Dent egy hitvány pillanatig azon gondolkodott, miközben felfelé szálltak, hogy nagyon reméli, hogy a barátai – akik általában kellemesnek de egyhangúnak találták, vagy később különösnek de egyhangúnak – jól érzik magukat a kocsmában, de jó darabig ez volt az utolsó eset, hogy rájuk gondolt.

Felfelé lebegtek, lassan pörögve egymás körül, mint ahogy a juharmagok lehullanak a juharfákról ősszel, ahelyett, hogy másfelé mennének.

És amint felfelé lebegtek, az elméjük két dologgal volt elfoglalva:

- amit csinálnak az teljesen és egészében lehetetlen
- vagy pedig a fizikának van némi pótolnivalója

A fizika megrázta a fejét és másfelé nézett, arra koncentrálva hogy az autók az East Roadon végigmenjenek a Westway felüljáró felé, hogy az utcai lámpák világítsanak és hogy ha valaki a Baker Street-en elejt egy sajtburgert, az letoccsanjon a betonra.

Alattuk gyorsan halványulva London fényeinek ragyogó gyöngysora húzódott – Arthurnak emlékeztetnie kellett

magát arra, hogy nem Krikkit furcsa színezetű mezőin repülnek, aminek világos foltjai félenken hidalták át a csillagos eget fölöttük a Galaxis túlsó szélén, hanem Londonban – lebegett azután megfordult.

– Próbálj meg lebukni – mondta Fenchurchnek.

– Micsoda?

A lány hangja furcsa volt. Suttogva, erőtlenül, tisztán, távolian és kételkedve beszélt.

– Repülünk... – mondta.

– Ne gondolj rá – mondta Arthur – egy ideig. Próbálj lebukni.

– Leb...

A lány Arthurba kapaszkodott és egy percen belül az egész súlya Arthur kezében volt, majd meglepő módon a lány elkezdett zuhanni, Arthur pedig alatta bukfencezett, vadul kapálódzva a semmibe.

A fizika gúnyosan pillantott Arthurra. Arthur pedig a réműlettől tehetetlenül zuhant lefelé, betegen a szédítő eséstől, és testének minden része sikítani akart, de nem tudott.

Egyenesen zuhantak lefelé, mert Londonban voltak, és London egy olyan hely ahol nem lehet ilyen dolgokat csinálni.

Arthur nem kapaszkodott Fenchurchbe, mert Londonban voltak, nem egymillió mérföldre innen, vagyis csak kétszázötvenhatra hogy pontosak legyünk, Pisában, ahol Galilei már tisztán és világosan bemutatta, hogy két zuhanó testre súlyuktól függetlenül a gyorsulás ugyanolyan mértékben hat. Zuhantak lefelé.

Arthurnak valami eszébe jutott esés közben. Émelyegett és szédült attól, hogy az imént még az égen kószált és mindent elhitt, amit az olaszok a fizikáról mondtak. amikor még egy egyszerű tornyot sem tudtak egyenesen felépíteni. Rájött, hogy halálos tévedésben vannak és a fene egye meg, gyorsabban zuhan, mint Fenchurch.

Ahogy felülről leelőzte, egy ideig ügyetlenül matatott a vállain. Végre meg tudta fogni.

Csodás. Most már együtt estek, és ez igazán édes és romantikus volt, de nem oldotta meg azt az alapvető problémát, hogy a talaj nem várt arra, hogy vajon Arthurnak van-e még néhány trükkös ütőkártyája, hanem közeledett feléjük, mint egy expresszvonat.

Arthur nem tudta megtartani a lány súlyát, semmije sem volt, amivel tartani tudta volna. Az egyetlen dolog amire gondolni tudott az az volt, hogy nyilvánvalóan meg fognak halni, és ha valamit is akar, ami nem az a magától értetődő dolog, ami meg fog történni, akkor valami mást kell tennie, mint ami kézenfekvő. És itt úgy érezte, hazai pályán van.

Elengedte a lányt, ellökte magától és amikor az rémülten felé fordította a fejét, akkor a kisujjával belekapaszkodott a lány kisujjába, majd visszalódította felfelé és esetlenül bukfenchezett utána.

– A fenébe – mondta a lány, amikor lihegve és izgatottan ült az abszolút semmin. Majd mikor végre megnyugodott, elrepültek az éjszakába.

Csak a felhők alatt álltak meg és néztek körül, hogy hová, milyen képtelen helyre jutottak.

A talaj valami olyasmi volt, amivel határozottan nem kellett

törödniük, oda sem kellett nézniük, csupán egyetlen pillanatig, mivel a föld éppen távozóban volt.

Fenchurch próbálkozott néhány lebukással, és rájött, hogy ha hagyja, hogy a szél egyenesen szemből fújjon, akkor néhány igazán káprázatos fordulatot tud csinálni kicsi piruettel a végén amit picike pörgés követett, amitől a ruhája körbecsavarodott rajta – és ez az a rész ahol azok az olvasók akik nagyon tudni szeretnék, hogy mit csinált ezalatt Marvin és Ford Prefect, azok néhány fejezettel előbbre kell hogy lapozzanak – mert Arthur nem tudott már várni és segített neki, hogy levegye.

A ruha ellibbent lefelé és a szél addig tépte, cibálta, amíg már csak egy folt látszott belőle, ami végül is eltűnt és gyökeresen megváltoztatta az életét Hounslow-ban egy családnak, miután reggel megtalálták a szárítókötélen.

Némán ölelték egymást miközben szálltak felfelé, míg végül már a homályos felhőszellemek között úszkáltak, amiket a repülőgép szárnyai körül láthat a kedves olvasó tollasodni, azonban soha nem érezte még, hogy milyen közöttük úszkálni, mert benn ült az elhasznált levegőjű repülőgépben és a kicsiny ablakon keresztül nézett kifelé, mialatt valakinek a gyermeke éppen forró tejet próbált türelmesen az ingébe önteni.

Arthur és Fenchurch érezte, hogy milyenek a felhők, hogy leheletszerűek, hidegek és vékonyak. Érezték még, pláne Fenchurch, akit a természet erőitől csupán a Mark és Spencer áruház fehérneműosztályának néhány darabja védett, hogy ha nem hagyják, hogy a gravitáció háborgassa őket, akkor a hideg vagy az atmoszféra mehet, és azt

csinálhat, amit akar.

Az a két darab a Mark és Spencer áruházból amiket, amíg Fenchurch belerepült a homályos felhőkbe, Arthur eltüntetett róla nagyon nagyon lassan, ami az egyetlen lehetséges módja ennek amikor repülsz és nem használod a kezeidet – továbbszállt, hogy majd reggel tekintélyes felfordulást okozzon Isleworth-ban és Riehmound-ban is.

Sokáig voltak benne a felhőben mert az igazán magasra volt feltornyozva és amikor végre nedvesen előbukkantak belőle, Fenchurch lassan pörgött úgy, mint egy tengeri csillag, amit egy erős hullám görget és azt látták, hogy alatt az éjszaka komolyan holdfényes kezd lenni.

A holdfény csodálatos volt a sötétben. Megvilágította a hegyeket, így tisztán látszott a sarkvidék hótakarója.

Egy magasra tornyozott gomolyfelhő tetején bukkantak elő és lassan süllyedtek a felhő mellett. Fenchurch megszabadította Arthurt a ruháitól, minden egyes darabjától, amik elszálltak, meglepő módon lefelé, bele a gomolygó fehérségbe.

Fenchurch megcsókolta Arthurt, megcsókolta a mellkasát és már tovább is szálltak lassan forogva, szótlán, néma T alakban, ami még egy Fuolornis Tűzokádó Sárkányt is arra készített volna, ami arra repül pizzától jóllakva, hogy a szárnyaival csapkodjon és köhögjön egy picit.

Azonban nem volt egy darab Fuolornis Tűzokádó Sárkány sem a felhők között, nem is lehetett, úgy ahogy dinoszauruszok sem és dodók sem és Stegbartle őrnagy Nagyobbik Elpáholt Wintwokja sem volt ott a Fraz csillagzatból, és hasonlóan nem volt ott a Boeing 747-es,

aminek igazán nagy a raktere mert szomorú módon ezek a dolgok eltűntek, és az Univezum soha nem fogja megtudni hogy hogyan is néztek ki.

Az ok amiért a Boeing 747-es igazán váratlanul felbukkant a fenti listán az összefügg azzal a ténnyel hogy valami igazán hasonló történik Arthur és Fenchurch életében egy vagy két pillanattal később.

Ezek elég nagy dolgok, borzalmasan nagyok. Az ember tudja ha valamelyik ott van a levegőben. Mennydörgő szélroham, magas, süvöltő szélfal, ami félrelöki ha elég bolond ahhoz, hogy valami közel hasonlót csináljon amit Arthur és Fenchurch csináltak a gép közeli szomszédságában, mint pillangók a ventilátor körül.

Ekkor azonban egy csodálatos, új ötlet lelkesen keresztülhúzott a csapkodó zajon.

Mrs. E. Kaplesen Bostonból – Massachusetts állam – egy korosodó hölgy volt. Valójában úgy érezte hogy az élete a végéhez közeledik. Már látott sok mindent, néhány ezek közül zavarta és egy kissé aggódott hogy ezt érzi ebben a késői állapotban, túlságosan is unatkozott. Az egész élete tulajdonképpen igazán kellemes volt, de talán egy kicsit túl megmagyarázható, túl megszokott.

Egy pillanatra felengedte a kis műanyag ablakredőnyt és kinézett a gép szárnyain túlra.

Először azt gondolta, hogy hívnia kellene a stewardesst, de azután úgy döntött, hogy nem, a fenébe is, hát persze hogy nem, mert ezt most csak ő látja, most neki röpködnek, neki egyedül.

Mire végül a két megmagyarázhatatlan ember eltűnt a

szárnyak mögött és beleszállt a légörvénybe, a hölgy borzasztóan nagyot kacagott.

Leginkább roppantul megkönnyebbült attól ha arra gondolt, hogy tulajdonképpen minden, amit valaha is mondtak neki, minden badarság volt.

A következő reggelen Arthur és Fenchurch igazán sokáig aludtak Fenchurch házában annak ellenére hogy a bútorok folyamatosan nyikorogtak.

A következő éjszaka ugyanezt végigcsinálták, de ekkor már Sony walkman-nel a fejükön.

27. fejezet

– Ez az egész rendkívül csodálatos – mondta Fenchurch néhány nappal később – De akkor is tudnom kell, hogy mi történt velem. Látod, ez a különbség kettőnk között. Hogy te elveszítesz valamit, azután újra megtalálod, én találok valamit, azután elveszítem. Újra meg kell találnom.

Ei kellett mennie, így Arthur nekilátott és egész nap telefonált.

Murray Bost Henson újságíró volt az egyik újságnál, aminek egészen kicsi lapjai voltak, viszont nagy betűkkel volt nyomtatva. Kellemes lenne azt mondani, hogy Murray nem ártott sokat a lapnak, de sajnos nem ez a helyzet. Azonban ő volt az egyetlen újságíró, akit Arthur ismert, és így őt hívta fel.

– Arthur, öreg levesmerőkanalam, öreg ezüst levesestálam, milyen különösen pompás rólad hallani. Valaki azt mondta,

hogy eltűntél az űrbe, vagy mi.

Murraynak megvolt a maga egyedi társalgási nyelve, amit saját használatra talált ki és amit senki más nem beszélt, de követni sem tudott rajta kívül. Azok a részek, amik valamit is jelentettek, olyan csodálatosan el voltak rejtve, hogy soha senki sem tudta észrevenni őket, amint tovatűntek a tengernyi hülyeség hullámai között. És mikor végre rájöttek, melyik rész jelentett valamit, akkor általában már késő volt az egésszel törődni.

– Mi? – kérdezte Arthur.

– Csak szóbeszéd, öreg elefántagyaram, én kicsi, zöldszöveggel-bevont kártyaasztalom, csak szóbeszéd. Talán egyáltalán nem jelent semmit, de talán szükségem lesz tőled néhány megjegyzésre.

– Nincs mit mondanom, csak a kocsmai pletykák.

– Majd kiegészítjük, öreg művégtagom, kiegészítjük. És olyan használható lesz, mint az a miafene abban a másik dologban ezen a héten. Sőt olyan lesz, hogy tagadni fogod. Bocs, valami éppen kiesett a fülemből.

Itt volt egy kis szünet, aminek a végén Murray Bost Henson visszatért a vonalba, és a hangja igazán megrendülten szólt.

– Csak emlékeztetett arra – mondta –, hogy milyen vacak volt a tegnap estém. Nos, öregem, nem fogom megmondani, hogy mi volt az. Hogy érezted magad, amikor a Halley üstökösön lovagoltál?

– Én – mondta Arthur meglepett sóhajjal – nem lovagoltam a Halley üstökösön.

– Oké. Hogyan érezted magad, hogy nem lovagoltál a

Halley üstökösön?

– Igazán nyugisan, Murray.

Itt volt egy kis szünet, amíg Murray ezt leírta.

– Ez elég jó nekem, Arthur, ez elég jó Ethelnek és nekem meg a csirkéknek. Illik a heti általános nemszokatlan dolgokhoz. 'A Furcsaságok Hete' – azon gondolkoznak, hogy így fogják nevezni. Jó, mi?

– Nagyon jó.

– Jól hangzik mi? Először is itt van ez a férfi, akire mindig esik az eső.

– Micsoda?

– Ez az abszolút csúcs-sztori. És minden bizonyíthatóan le van írva a kis fekete könyvecskéjébe, pontosan, napról napra. A meteorológiai intézet pedig jéghideg sűrű banánhab és mókás kicsi emberkék röpködnek benne a kis szabályaikkal, dobozaikkal meg a cseppentőikkel. Ez az ember a méh térde, a darázs mellbimbója, ez az ember egy egész sorozata a főbb repülő rovarok erogén zónáinak a nyugati világban. Esőistennek hívjuk, jó mi?

– Azt hiszem találkoztam vele.

– Jól hangzik, nem? Mit mondtál?

– Lehet, hogy találkoztam vele. Mindig morgolódik, ugye?

– Hihetetlen! Találkoztál az Esőistennel?

– Ha a kettő ugyanaz a fickó. Azt mondtam neki, hogy hagyja abba a morgást és mutassa meg valakinek a könyvét.

Murray Bost Henson itt egy elég meglepett szünetet tartott.

– Na, jó kis balhét csináltál. Jó kis galiba és tuti, hogy te csináltad. Figyelj, tudod, hogy egy túravezető mennyit fizet,

hogy ez a fickó ne menjen Malagába ebben az évben? Úgy értem, hogy ne felejtse el megöntözni a Szaharát és hasonló unalmas dolgok.

Egészen új karrier áll ez előtt az ember előtt azáltal, hogy pénzért elkerül helyeket. Ez az ember óriási lesz, még az is lehet, hogy segítünk neki megütni a főnyereményt. Figyelj, lehet, hogy majd csinálunk egy interjút veled, valami ilyesmi lesz, hogy 'Az Ember Aki Esőt csinált az Esőistennek'.

– Kedves tőletek, de...

– Lehet, hogy majd le is kell fotóznunk egy kerti locsoló alatt, de az rendben lesz. Hol vagy most?

– Ööö, Islingtonban vagyok. Figyelj, Murray...

– Islingtonban?

– Igen...

– Nos, és mi van a hét szenzációjával, azzal az igazán komolyan ütődött vacakkal? Tudsz valamit azokról a repülő emberekről?

– Nem.

– Tudnod kell. Ez az igazán vérforraló hírek egyike. Ez a húsgombóc a tésztában. A helyiek egész nap hívnak, hogy elmondják, van ott egy párocska, akik esténként röpködnek. A srácok a fotólaborban egy éjszakán át dolgoztak, hogy egy zseniális fotót összehozzanak. Hallanod kellett valamit.

– Nem.

– Arthur, hát hol voltál? Ja persze, közben megtaláltam a feljegyzésemet. arról, amit mondtál De az már hónapokkal ezelőtt volt. Figyelj, ez megy minden este a héten, öreg sajtreszelőm, pontosan a fejed fölött. Ez a párocska csak

úgy röpköd az égen körbe, és mindenfélét csinál. És nem úgy értem, hogy falakon tudnak keresztülúszni, vagy hogy úgy tesznek, mintha egy ellenállásszekrény T-gerendái lennének. Semmit sem tudsz?

– Nem.

– Arthur, mindig leírhatatlan gyönyörűség veled beszélgetni, öreg cimbora, de mennem kell. Küldöm a fickót a kamerával meg a locsolócsővel, add meg a címedet, kész vagyok, írom.

– Figyelj, Murray, azért hívtalak, hogy megkérdezzek valamit.

– Rengeteg dolgom van.

– Csak valamit tisztázni szeretnék a delfinekről.

– Semmi új... Csak a tavalyi hírek. Felejtsd el őket. Elmentek.

– Fontos lenne.

– Figyelj, senkit sem fog érdekelni. Nem erősíthetsz meg egy hírt – tudod – amikor az egyetlen hír az a folyamatos hiánya annak, amiről a hír szól. Amúgy sem a mi hatáskörünk, próbáld meg a Sundays-nál.

Talán nekik volt valami történetük tavaly augusztus környékén ilyen címmel, hogy „Mi történt a delfinekkal?”. De mostanában miről írhat az ember? „Delfinek – még mindig elmentek?” „Folyamatos delfinhiány?” „Delfinek – további napok nélkülük?” A sztori halott, Arthur, kicsi lábaival a levegőben rúgkapál, és mostanában megy a nagy aranytűskéhez az égen, öreg.

– Murray, engem nem érdekel a sztori, csak azt akartam tudni, hogyan kerülhetnék kapcsolatba azzal a fickóval

Kaliforniában, akiről azt mondják, hogy tud valamit erről a dologról. Azt hittem, te talán tudod.

28. fejezet

– Az emberek majd elkezdnek beszélni rólunk – mondta Fenchurch azon az estén, miután behúzták a csellóját.

– Nem csak beszélni – mondta Arthur –, hanem nagy betűkkel ki is plakátolják az egészet. Éppen ezért úgy gondoltam, hogy jól teszem, ha megveszem ezeket. – És megmutatta a lánynak a repülőjegyek vékony, hosszú füzeteket.

– Arthur! – kiáltotta Fenchurch, miközben átölelte. – Ez azt jelenti, hogy tudtál vele beszélni?

– Igazán kimerítő napom volt. Végtelenül sokat telefonáltam

– kezdte Arthur. – Tulajdonképpen minden újság minden irodájával beszéltem a Fleet Street-en, és végül kinyomoztam a számát.

– Az biztos, hogy keményen dolgoztál, szegény drága, teljesen leizzadtál.

– Nem izzadtság – mondta Arthur fáradtan. – Csak egy fotós volt. Megpróbáltam vele vitatkozni, de... ne is törődj vele, a lényeg az, hogy: igen!

– Beszéltél vele.

– A feleségével. Aki azt mondta, hogy ő most éppen képtelen a telefonhoz jönni, és hogy visszahívhatom.

Arthur nehézkesen leült, majd rájött, hogy valami hiányzik és elindult a hűtőszekrény felé, hogy megtalálja.

- Kérsz valamit inni?
- Ha nehéz helyzetben vagyok nem szabad innom. Ez olyan, mint amikor a csellótanárom végignéz rajtam és azt mondja: „Ó igen, kedvesem, úgy gondolom mára egy kis Csajkovszkij” Amikor tudja, hogy útalom Csajkovszkijt.
- Újra felhívtam – mondta Arthur – és akkor azt mondta a felesége, hogy ő most éppen 3.2 fényévyire van a telefontól, és hogy hívjam vissza.
- Ó.
- Újra felhívtam. Akkor a hölgy azt mondta, hogy a helyzet javult. Már alig 2.6 fényévyire van a telefontól, de ez még mindig túl nagy távolság ahhoz, hogy kiabáljon.
- Nincs ott valaki más – kérdezte Fenchurch – akivel beszélhetnénk?
- Egyre rosszabb lesz – mondta Arthur. – Beszéltem valakivel egy tudományos magazintól, aki igen jól ismeri, és ő azt mondta, hogy John Watson nemcsak hinni fog nekünk, hanem ki is fogja próbálni. És hogy gyakran diktálnak neki angyalok, akiknek arany szakálluk van és zöld szárnyaik és Dr Scholl lábbeli hordanak, és azt is mondta, hogy a hónap legdivatosabb elmélete igaz. Azoknak akik kételkednek a látomásai hitelességében elmondja és bebizonyítja, hogy tévednek és ennyire jutsz vele.
- Nem hittem volna, hogy ez ilyen nehéz – mondta Fenchurch csendesesen. Kedvetlenül babrálta a jegyeket.
- Újra felhívtam Mrs Watsonot – mondta Arthur. – A neve: Misztikus Jill, ami szerintem nem meglepő.
- Értem.

– Örülök, hogy érted. Azt hittem, hogy egyáltalán nem fogod elhinni az egészet, így amikor újra felhívtam, bekapcsoltam az üzenetrögzítőt, hogy felvegye a hívást.

Odament a telefonkészülékhez és egy ideig babrált a gombjaival, majd dührohamot kapott tőlük. Ugyanis ezt a készüléket a Melyiket? magazin különösen ajánlja, és általában lehetetlen anélkül használni, hogy az ember hülyét ne kapjon tőle.

– Na, itt van – mondta végül Arthur, és letörölte az izzadtságot a homlokáról.

A hang vékony volt és recsegett a geostracionális pályán keringő műholdra tett utazástól és persze a visszaúttól, és mindezek mellett kísértetiesen nyugodt is volt.

– Talán el kellene magyaráznom – szolt Misztikus Jill hangja –, hogy a telefon abban a szobában van, ahová a férjem soha nem jön be. A Menedékhelyen, értik ugye? Wonkó, a Normális nem szereti a Menedékhely bejáratát és ezért nem jött be. Úgy érzem tudnotok kell, mert így talán megóvjak benneteket attól, hogy telefonáljatok. Ha találkozni akartok vele, azt könnyen megoldhatjuk. Annyi az egész, hogy be kell menetek. Csak a Menedékhelyen kívül találkozik az emberekkel.

Arthur hangja igazán zavartan szolt:

– Nem értem. Hol van a Menedékhely?

– Hol van a Menedékhely? – ismételte Misztikus Jill Watson. – Olvastad már valaha a használati utasítását egy doboz fogpiszkálónak?

A kazettán Arthur hangja bevallotta, hogy nem.

– Azt hiszem, megtehetnéd. Lehet, hogy rávilágít a

dolgokra egy kicsit. Talán megmutatja, merre van a Menedékhely. Viszlát.

A hang elhallgatott, csend lett az éterben. Arthur kikapcsolta az üzenetrögzítőt.

– Nos, szerintem ezt felfoghatjuk úgy is, mint egy meghívást – mondta egy vállrándítással. – Talán hozzájutok a címéhez a fickótól, aki a tudományos magazinnál dolgozik.

Fenchurch ismét felnézett rá, majd elgondolkozva összehúzta a szemöldökét és újra a jegyekre nézett.

– Úgy gondolod, megéri? – kérdezte.

– Nos – mondta Arthur –, az egyetlen dolog, amiben mindenki egyetért akivel eddig beszéltem – azon kívül, hogy a fickó nem normális – az, hogy többet tud a delfinekről, mint bárki más.

29. fejezet

„Fontos bejelentés következik. Ez a 121-es járat Los Angelesbe. Ha az önök utazási tervei között nem szerepel Los Angeles, ez tökéletes időpont arra, hogy kiszálljanak.”

30. fejezet

Kocsit béreltek Los Angelesben ott, ahol azokat a kocsikat adják bérbe, amiket mások a szemétre dobtak.

– Kissé problémás a kocsit rávenni arra, hogy kanyarodjon – mondta a fickó a napszemüvege mögül, aki odaadta nekik a kulcsokat – ezért néha egyszerűbb kiszállni, és

keresni egy másik autót, ami éppen abba az irányba megy. Az éjszakát egy hotelban töltötték a Sunset Boulevard-on, amiről valaki azt mondta nekik, hogy élvezni fogják, hogy zavarban lehetnek tőle.

– Aki ott lakik az vagy angol, vagy fura, vagy mindkettő. Van uszodájuk, ahová kimehet az ember és nézheti, hogy a roksztárok a fotósok kedvéért Élet és Irodalmat olvasnak. Ez így volt. Volt ott egy és pontosan ezt csinálta.

A fickó a garázsból nem tartotta valami sokra az autójukat, de ez rendben volt, mert ők sem.

Késő éjszaka Hollywood hegyei felé vették az irányt, végig a Mullholland autóúton, és megálltak, hogy először lenézzenek a kápráztató fények tengerére, hogy ez most Los Angeles, és később megálltak, hogy lenézzenek a kápráztató fények tengerére, hogy ez most a San Fernandó völgy. Abban megegyeztek, hogy a kápráztató fények tengere igazán szép volt, azonban semmi más nem jutott róla eszükbe. A fények drámai tengerét elhagyták amint végighajtottak a kivilágított autóúton, és később már nem is törődtek vele. Sokáig aludtak és nyugtalanul, ebédidőben ébredtek, amikor már idétlenül meleg volt.

Végigmentek az autópályán Santa Monica felé, hogy életükben először lássák az Atlanti-óceánt, az óceánt, ahol Wonkó, a Normális a napjait töltötte, és amire jó ötlet volt esténként is kinéznie.

– Valaki mesélte – mondta Fenchurch –, hogy egyszer hallotta, amikor két öreg hölgy a tengerparton ugyanazt csinálta, mint mi: nézték az Atlanti-óceánt, életükben először. És egy hosszú szünet után az egyikük azt mondta:

„Tudod, nem is olyan nagy, mint amilyennek vártam.”

A hangulatuk fokozatosan emelkedett, miközben végigsétáltak Malibu tengerpartján és nézték a milliomosokat, akik kis sikkes viskóikból fél szemmel óvatosan lesték egymást, hogy ellenőrizzék, igazán mennyire gazdagok.

A hangulatuk tovább emelkedett, amint a Nap eltűnt az égbolt nyugati felén, és mire visszaértek a csörömpölő autójukhoz és az alkony felé autóztak rájöttek, hogy soha nem álmodnának arról, hogy egy olyan várost építsenek, mint Los Angeles, ami ott feküdt előttük. Hirtelen meglepően és alaptalanul boldognak érezték magukat. Még azt sem bánták, hogy a rettenetesen öreg autórádió csak két állomást lehetett fogni, de azokat egyszerre. Na és? Mind a két állomás egész jó kis rock n roll-t játszott.

– Tudom, hogy segíteni fog – mondta Fenchurch elszántan.

– Érzem. Mi is az a név, ahogyan szereti ha szólítják?

– Wonkó, a Normális.

– Tudom, hogy segíteni fog.

Arthur remélte, hogy Wonkó, a Normális megteszi. És azt is remélte, hogy amit Fenchurch elvesztett, majd itt megtalálja, ezen a Földön – bármilyen is legyen ez a Föld.

És remélte, folyamatosan és buzgón – azóta, hogy a szerpentin szélén beszélgettek – hogy nem kéri fel arra, hogy megpróbáljon emlékezni valamire, amit igazán határozottan és megfontoltan emlékezetének legtávolabbi zugába temetett, ahol úgy gondolta, hogy már nem tudja többé őt zaklatni.

Santa Barbarán megálltak egy halászcsermelyében, ami úgy

nézett ki, mint egy átalakított raktár.

Fenchurch vörös murénát evett és azt mondta, pompás volt.

Arthur kardhalszeletet evett és azt mondta, feldühítette.

Megragadta egy arra járó felszolgálólány kezét és jól lehordta.

– Miért ilyen kegyetlenül finom ez a hal?! – kérdezte mérgesen.

– Kérem, bocsásson meg a barátomnak- mondta Fenchurch a megdöbbsent felszolgálónak. Egész jó napja van.

31. fejezet

Ha veszel egy adag David Bowie-képet és odaragasztod az egyik David Bowiet a másik David Bowie-kép tetejéhez, ezután hozzáragasztasz egy-egy David Bowie-t minden kép végéhez a felső David Bowie-képeken és az egészet becsomagolod egy koszos fürdőköpenybe, akkor valami olyasmit kapsz, ami abszolút nem úgy néz ki, mint John Watson, de azok akik ismerik, felettébb családiasnak fogják az egészet találni.

John Watson magas volt és rettenetesen sovány. Amikor a nyugágában ült és az Atlanti-óceánt bámulta, úgy mint aki már semmire sem vár, békés, mély levertséggel, akkor kissé nehéz volt megmondani, hogy pontosan hol végződik a nyugág és hol kezdődik ő. Habozva tetted volna rá a kezéd a karjára, ugyanis olyankor az egész szerkezet hirtelen összeomlott volna egy csattanással és elvette volna onnan a hüvelykujjadat.

De a mosolya, az igazán figyelemre méltó volt. Úgy nézett ki, mint amit abból az összes legrosszabb dologból állítottak össze, amit az élet egy emberrel megtehet, de amikor mindezeket újra összeállította az arcán abba a különös rendbe, hirtelen úgy érezted magad, hogy: 'Ó. Nos, akkor minden rendben van'.

És amikor beszélt igazán boldog voltál, hogy így mosolygott, mert igazán gyakran úgy éreztetted magad.

– Ó, igen – mondta. – Eljöttek és találkoztak velem. Pontosan itt ültek. Pontosan ott, ahol most ti ültök. – Azokról az angyalokról beszélt, az arany szakállal, a zöld szárnyakkal, meg a Dr Scholl szandálokkal.

– Nachost ettek, amiről azt mondták, hogy ott ahonnan jöttek, nem kaphatnak. Jól bekokainoztak, utána csodásan érezték magukat.

– Igazán? – kérdezte Arthur – Valóban? Nos, ööö... mikor is volt ez? Mikor jöttek?

Ugyanúgy az Atlanti-óceánt bámulta, mint John Watson. Sárjárom libucok futkároztak végig a partszegélyen és úgy tűnt, a következő problémával küzdenek: meg kellett találniuk az ennivalójukat, amit a hullámok a parton éppen azelőtt mostak el, de ki nem állhatták, ha a lábuk vizes lett. Hogy megoldják ezt a problémát egy egészen különös mozgáskombinációval futkároztak, mintha valami nagyon okos svájci emberke szerkesztette volna meg őket.

Fenchurch a parton ült és elgondolkodva rajzolgatott a homokba.

– Hétvégeken- mondta Wonkó a Normális. – Jobbára kis robogókon jöttek. Fantasztikus gépek – mosolygott.

– Értem – mondta Arthur. – Értem.

Fenchurch egy aprót köhintett, ezzel magára vonta Arthur figyelmét, aki ránézett. A lány kis pálcikaemberkéket rajzolt a homokba, ami őket ábrázolta a felhők között. Egy pillanatra Arthur azt hitte, hogy a lány őt akarja idegesíteni, de azután rájött, hogy csak rendre akarja utasítani. Kik vagyunk mi, kérdezte, kik vagyunk, hogy azt merjük mondani, ez az ember örült?

A háza kétségtől különös volt, és mivel ez volt az első dolog, amivel Arthur és Fenchurch találkozott, talán jó lenne tudnunk, hogy milyen is volt. Ki volt fordítva. Nagyon ki volt fordítva, olyannyira, hogy a szőnyegen kellett parkolniuk.

Végig azon, amit normális esetben a külső falnak hívnánk és ami belsőépítész által tervezett rózsaszínnel volt dekorálva, könyvespolcok voltak, és még egy pár azokból a furcsa háromlábú asztalokból, félkör alakú tetőkkel, amik úgy állnak, hogy azt gondolnánk, valaki éppen keresztülhajtotta rajtuk a falat, és olyan festmények, amik olyan megnyugtatónak voltak festve.

Ahol az egész igazán furcsa kezdett lenni, az a tető volt. Az egész tető visszahajlott önmagába, mint valami olyasmi, ami nehéz éjszakákat szerzett Maurits C. Eschernek, és nem célja az elbeszélőnek azt sugallni: talán akkor álmodta meg ezt a képet, – bár ezt néha nehéz elmondani a képeire nézve, különösen arra az egyre amin azok az idegesítő létrák vannak – miután már volt egyen, például a kis csillárok miatt, amiknek ugyebár belül kellene lógniuk, és mégis kívül voltak felerősítve.

Zavarba ejtő.

A felirat a bejárati ajtó felett ez volt: 'Kerülj kijebb!' és Arthurék – igazán idegesen – kimentek.

Természetesen Belül volt a Kívül. Durva téglafal, masszív konnektorok, az ereszcsonna jó állapotban, egy kerti ösvény, egy pár kis fa és néhány kifordított szoba.

A külső falak befelé húzódtak és izgalmasan elkanyarodtak, majd a végén kinyíltak, persze mindez egy optikai csalódás miatt, amitől az a bizonyos Maurits C. Escher a homlokát ráncolta volna és csodálkozott volna, hogy hogyan sikerült az Atlanti-óceánt bekeríteniük.

– Helló – mondta John Watson, illetve Wonkó a Normális.

Jó, gondolták Arthurék magukban, a 'Helló' az valami olyan, amivel megbirkózunk.

– Helló – mondták, és mindannyian meglepetten mosolyogtak.

Később John Watson különös módon vonakodott a delfinekről beszélni és akárhányszor megemlégették neki, azt mondta: 'Ezt már elfelejtettem...', és felettébb büszkén mutogatta nekik sorra a háza különcségeit.

Valami különös módon – mondta – ez örömet okoz nekem, és senkinek sem okoz gondot – folytatta –, hogy a látszerész sem tudta kijavítani.

Arthurék kedvelték John Watsont. Nyitott volt és megnyerő, és úgy tűnt, képes arra, hogy akár önmagán is nevéssen, mielőtt valaki más megtenné.

– A felesége valami doboz fogpiszkálót említett. – mondta Arthur egy fürkésző pillantás kíséretében, mintha attól félne, hogy a hölgy hirtelen kiugrik az ajtó mögül és újra megemléíti nekik.

Wonkó a Normális felnevetett. Egy könnyű kis nevetés volt és úgy hallatszott, mintha nagyon régen sokat nevetett volna így, boldogan.

– Ó, igen – mondta – az akkor volt, amikor végül rájöttem, hogy a világ teljesen megőrült, és megépítettem a Menedékhelyet, hogy beletegyem. Nem nagy dolog, de azt reméltem, hogy így majd jobb lesz.

Ez volt az a rész, ahol Arthur kezdett ismét kissé ideges lenni.

– Itt – mondta Wonkó a Normális – most a Menedékhelyen kívül vagyunk. – Ismét rámutatott a durva téglafalra, a konnektorokra és az esőcsatornára – Menjetek keresztül azon az ajtón – mutatott rá az első ajtóra, amin eredetileg beléptek – és akkor bementek a Menedékhelyre. Megpróbáltam kedvesen dekorálni, hogy a bennlakók boldogok legyenek, de annyira kevés, amit egy ember tehet. Mostanában nem szívesen mennék be önszántamból. Ha mégis kedvem szottyan – bár újabban ez ritkán történik meg – egyszerűen csak ránézek a felíratra az ajtó felett és megrettenek.

– Arra? – kérdezte Fenchurch, és igazán izgatottan rámutatott egy kék plakettre, amire néhány utasítás volt írva. – Igen. Ezek azok a szavak, amik végül is ilyen remetévé változtattak, amilyen mostanra lettem. Igazán hirtelen történt. Láttam a szavakat és tudtam, mit kell tennem.

A felirat ez volt:

'A pálcikát körülbelül a közepénél fogd meg. A kihegyezett végét vedd a szádba. Illeszd a fogaid közé, csorbíts ki, utána rághatod. Leginkább ki-be mozdulatokkal szokás.'

– Azt hiszem – mondta Wonkó a Normális –, hogy a civilizáció, ami annyira elvesztette a fejét, hogy részletes utasításra van szüksége ahhoz, hogy egy fogpiszkálót használni tudjon, az már nem az a civilizáció többé, amiben én élni tudok és amiben normális tudok maradni.

Ismét az Atlanti-óceánt bámulta, mintha arra biztatná, hogy dühöngjön, de az óceán csak feküdt lustán és a sárjárom libucokkal játszadozott.

– Eszetekbe juthat elgondolkozni azon, hogy előfordulhat az is, hogy teljesen normális vagyok. Ez az, amiért magam Wonkónak a Normálisnak nevezem, csak hogy ilyesféle gondolatokra bátorítsam az embereket. Wonkó, ahogy édesanyám hívott – amikor még gyerek voltam, ügyetlenkedtem és felborítottam a dolgokat – és Normális, mert az vagyok és – tette hozzá azzal a mosollyal, amitől úgy érzed, hogy 'Ó. Nos, akkor minden rendben van' – hogy igyekszem az maradni. Kimenjünk a partra, hogy megnézzük, mi az, amiről beszélünk kell?

Kimentek a partra, oda, ahol Wonkó az aranyszakállú, zöldszárnyú, Dr Scholl szandálos angyalokról kezdett mesélni.

– A delfinek – kezdte Fenchurch óvatosan, reménykedve.

– Meg tudom nektek mutatni a szandálokat – mondta Wonkó a Normális.

– Csak tudni szeretném, tudod-e, hogy...

– Szeretnék – kérdezte Wonkó a Normális –, ha megmutatnám nektek a szandálokat? Megvannak. Meg fogom kapni őket. A Dr Scholl cég csinálja őket, és az angyalok azt mondják, különösen jól fekszik arra a talajra,

ahol dolgozniuk kell. Azt mondják, hogy üzleti ajánlatot tesznek. És amikor azt mondom, nem értem, ez mit jelent, ők azt mondják: 'Nem, nem érted', és nevetnek. Mindegy, akkor is kapok szandált.

Ahogy visszafelé mentek a Menedékhely belsejéhez – vagy a külsejéhez, attól függ, honnan nézzük – Arthur és Fenchurch egymásra néztek, csodálkozva és kissé reménytelenül kétségbeesve, majd mindketten vállat vontak és figurákat kezdtek rajzolgatni a homokba.

– Hogy van a lábad? – kérdezte Arthur csendesen.

– Rendben. Nem érzi furcsának a homokot. Vagy a vizet. A víz tökéletesen kellemesen érinti. Csak azt gondolom, ez itt nem a mi világunk.

Vállat vont.

– Mit gondolsz – kérdezte – hogyan értette azt az üzenetet?

– Nem tudom – mondta Arthur, bár volt egy emléke egy Prak nevű emberről, aki valamikor régen kinevette őt, és ez az emlék folyamatosan zaklatta.

Amikor Wonkó visszatért, valamit hozott, amitől Arthur megdöbbsent. Nem a szandáloktól, azok teljesen átlagos fatalpú szandálok voltak.

– Úgy gondoltam, látni szeretnék – mondta –, mit viselnek az angyalok a lábukon. Csak kíváncsiságból. Nem próbálok semmit sem bizonyítani ezen a módon. Tudós vagyok, és tudom, mit jelent valamit bizonyítani. De az ok, amiért a gyermekkori nevemen hívom magam, az az, hogy emlékezniem kell arra, hogy egy tudósnak pont olyannak kell lennie, mint egy gyermek. Ha valamit lát, akkor azt kell elmondania, amit lát, akkor is, ha az az, amire számított,

hogy látni fogja és akkor is ha nem. Először láss, azután gondolkozz, majd ellenőrizz. De először mindig látni kell. Máskülönben mindig azt fogod látni, amire számítottál. A legtöbb tudós elfelejti ezt.

Később majd mutatok valamit, hogy ezt bebizonyítsam. Nos, azért hívom magam Wonkónak, a Normálisnak, mert az emberek azt gondolják, hogy bolond vagyok. Ezért mondhatom el azt amit látok, amikor látom. Nem lehetsz tudós, ha azzal törődsz, hogy az emberek azt gondolják rólad, hogy bolond vagy. Mindegy, úgy gondoltam, látni szeretnétek ezt is.

Nos, ez volt az a dolog, amitől Arthur megdöbben, amikor látta, hogy John Watson óvatosan hozza, mert az egy csodálatos ezüstszürke akvárium volt, pontosan ugyanolyan, mint az Arthur hálószobájában lévő.

Arthur már lassan harminc másodperce próbálta, hogy megdöbbenés nélkül kimondja: Hát ezt honnan kaptad? Persze határozottan, hevesen és egy kicsit levegőért kapkodva. Végül eljött az idő, azonban Arthur egy tizedmásodpercet késett.

– Hát ezt honnan kaptad? – kérdezte Fenchurch határozottan, hevesen és egy kicsit levegőért kapkodva. Arthur Fenchurchre pillantott és határozottan, hevesen és kissé levegőért kapkodva megkérdezte:

– Mi? Láttál már ilyet ezelőtt?

– Igen – mondta. – Nekem is van egy. Vagyis volt. Russel elcsórta, hogy a golflabdáit tartsa benne. Nem tudom, hogy honnan kaptam, csak azt tudom, hogy mérges voltam Russelre, hogy elcsórta. Miért, neked is van?

– Igen, ez egy...

Arra lettek figyelmesek, hogy Wonkó a Normális a fejét kapkodja hol Fenchurchre, hol Arthurra nézve és megpróbál közben néha levegőt is venni.

– Nektek is van ezekből? – kérdezte mindkettőjüktől.

– Igen – mondták mindketten.

Hosszan és nyugodtan nézett végig rajtuk, azután felemelte az akváriumot, azért, hogy a kaliforniai napsugár megvilágítsa.

A tál úgy nézett ki, mintha a nappal együtt énekelne, könnyedén, mégis erősen csendült meg és gyönyörű szivárványt rajzolt föléjük. Wonkó csak forgatta és forgatta. Így igazán tisztán láthatták a szavak finoman csipkézett körvonalát: 'Viszlát és kösz a halakat'

– Tudjátok – kérdezte Wonkó –, hogy mi ez?

Mindketten lassan, csodálkozva megrázták a fejüket, még mindig megbűvölten az üvegen felvillanó szavak körvonalától.

– Ez a delfinek utolsó ajándéka – mondta Wonkó mély, halk hangon –, a delfineké, akiket szerettem, akiktől tanultam, akikkel együtt úsztam, akiket hallal ettettem, még a nyelvüket is megpróbáltam megtanulni, ami elég nagy feladat és úgy tűnik, mintha lehetetlenül nehézé tennék, figyelembe véve azt a tényt amire most jöttem rá, hogy képesek lettek volna tökéletesen kommunikálni velünk, ha úgy döntöttek volna, hogy akarnak.

Megrázta a fejét egy lassú, lassú mosollyal, majd ismét Fenchurchre majd Arthurra nézett.

– Mit... – kérdezte Arthurtól – mit csináltál a tiéddel?

Megkérdezhetem?

– Ööö... egy halat tartok benne – mondta Arthur látványos zavarban –, szóval kaptam azt a halat és azon gondolkoztam, hogy mit csináljak vele és ööö... ott volt ez az akvárium. – Ezután elhallgatott.

– És semmi mást nem csináltál? Nem – mondta ezután – ha csináltál volna, akkor tudnád... – Ismét megrázta a fejét.

– A feleségem búzacsírát tartott a miénkben – folytatta Wonkó néhány új tónussal a hangjában – egészen tegnap estig.

– És – kérdezte Arthur csendesen és lassan – mi történt tegnap este?

– Kifogyott a búzacsíra – mondta Wonkó. – A feleségem elment, hogy beszerezzen egy újabb adagot. – Olyan volt, mintha elvesztette volna a fonalat egy pillanatra.

– És azután mi történt? – kérdezte Fenchurch ugyanazon a meglepett hangon.

– Kimostam – mondta Wonkó. – Kimostam nagyon óvatosan, nagyon-nagyon óvatosan, eltávolítva minden egyes darabját a búzacsírának, utána pedig megtöröltem óvatosan egy gyolcsruhával és óvatosan körbe-körbe forgattam. Utána a fülemhez emeltem és belehallgattam. Ti... ti belehallgattatok már valaha is?

Mindketten megrázták a fejüket, ismét, lassan, majd újra, némán.

– Talán – mondta Wonkó – megtehetnétek.

Az óceán mély morajlása.

A hullámtörések távolabbi partokon, mint ahol a gondolat rájuk található.

A mélység csendes villámai.

És a hangok, amik közülük szólnak, vagyis még nem is hangok, csak zümmögő trillák, a gondolat félig tagolt dalai.

Üdvözlések, a hullámok köszöntése, majd ahogy a szavak visszacsúsznak az összefüggéstelenség végtelenébe és összetörnek.

A Föld partjain összeroppan a bánat.

Az öröm hullámai – merre vannak?

Egy leírhatatlanul nedves világ. A víz dala.

Majd a hangok fúgája magyarázatot zúg a elkerülhetetlen szerencsétlenségre. És egy világ, amit leromboltak, a tehetetlenség tengere, a kétségbeesés rohamai, egy haldokló zuhanás és a szavak újra összetörnek.

És ezután feltűnik a remény, az árnyékföld megtalálása az eltűnt idő labirintusaiban, elmerült dimenziók, a párhuzamosok összetartása, a mélység vonzása, az akarat forgása, hasadása, a repülés, az új Föld visszakerült, a delfinek elmentek.

Ezután, meglepő módon, egy igazán tiszta, egyszerű hang. 'Ezt a tálat a Mentsük meg az Embereket kampány keretében kaptad. Viszlát.'

És utána egy hosszú, nehéz és tökéletesen szürke test hangja, amint elúszik az ismeretlen, mérhetetlen mélységbe, csendesen kacagva.

33. fejezet

Azon az éjszakán a Menedékhelyen kívül maradtak és tv-t néztek annak belsejéből.

– Szeretném, ha ezt megnéznétek – mondta Wonkó a Normális, amikor ismét híreket mondtak. – Egy régi kollégám, aki Angliában van és éppen kutatást folytat. Figyeljetek.

„- Attól tartok, jelenleg nem tudom az Esőisten nevét, de mi példának okáért egy Spontán Para-Alkalmi Meteorológiai Fenoménnek hívjuk.

– El tudná mondani, hogy ez mit jelent?

– Nem vagyok benne egészen biztos. Legyünk őszinték. Ha valami olyat találunk, amit nem értünk, akkor szeretünk neki olyan nevet adni, amit ti sem értetek, vagy legalábbis nem tudjátok kiejteni. Úgy értem, ha mi csak úgy hagyánk benneteket, hogy egyszerűen Esőistennek hívjátok, az azt sugallná, hogy ti tudtok valamit, amit mi nem, és attól tartok, hogy ezt nem hagyhatjuk.

Nem, először is valami olyan nevet kell neki adnunk, amiről látszik, hogy a miénk és nem a tiétek, utána pedig hozzáfogunk, hogy valami módon bebizonyítsuk, hogy ez nem az, aminek ti mondjátok, hanem valami olyasmi, amit mi mondunk.

És ha kiderül, hogy nektek volt igazatok, akkor még mindig nem lesz igazatok, mert mi egyszerűen, mondjuk ööö... 'Szupernormálisnak' fogjuk hívni, nem paranormálisnak vagy szupernaturálisnak, mert ti úgy gondoljátok, tudjátok, ezek mit jelentenek. Nem, mi 'Szupernormális Csapadékindukálónak' fogjuk nevezni.

Esőisten! Húú! Életemben nem hallottam még ilyen képtelenséget. Bár kétségtelen, soha nem fogtok rajtakapni, hogy nyaralni megyek vele.

Kösz mindenkinek, hogy itt voltatok, másrésztől pedig egy 'Helló' Wonkónak, ha nézi a műsort.”

34. fejezet

A hazafelé tartó gépen a mellettük ülő hölgy felettébb furcsán nézte őket. Arthurék csendesen beszélgettek.

– Még mindig tudni akarom – mondta Fenchurch – és úgy érzem, hogy tudsz valamit, amit nem mondasz el nekem.

Arthur felsóhajtott és elővett egy darab papírt.

– Van egy ceruzád? – kérdezte.

Fenchurch keresgélt egy darabig, majd talált egyet.

– Mit csinálsz, édes szívem? – kérdezte, miután Arthur húsz percet töltött azzal, hogy a homlokát ráncolta, rágta a ceruzát, firkált a papírra, lehúzott dolgokat, újra firkált, újra lehúzott dolgokat, ismét rágta a ceruzát és mérgesen dűnnyögött magában.

– Megpróbálok emlékezni arra a címre, amit egyszer valaki megadott nekem.

– Az életed sokkal de sokkal egyszerűbb lenne – mondta Fenchurch –, ha vennél magadnak egy noteszt.

Végül Arthur odaadta a papírt Fenchurchnek.

– Gondolkozz el ezen. – Fenchurch elgondolkozott. A lehúzások meg a firkálások között ott voltak a szavak: Quentulus Quazarg-hegyek. Sevorbenpstry földjén. Preliumtarn bolygó. A QQ7 aktív J Gamma Galaktikus

szektor Zarss naprendszerében.

– És mi van ott?

– Nyilvánvalóan – mondta Arthur – Isten Utolsó Üzenete Teremtényeihez.

– Ennél egy kicsit többnek hangzik – mondta Fenchurch. – Hogyan jutunk el oda?

– Most igazán... ?

– Igen – mondta Fenchurch határozottan – igazán tudni akarom.

Arthur kinézett a kis ablakon keresztül a felhőtlen égre.

– Bocsássanak meg – mondta váratlanul a hölgy, aki furcsán figyelte őket. – Remélem nem gondolják, hogy szentelen vagyok, de igazán unalmasak ezek a repülőutak és olyan jó elbeszélgetni valakivel. Enid Kapelsen vagyok, Bostonból. Mondják, sokat repülnek?

35. fejezet

Elmentek Arthur West Country-n lévő házához. Beletettek sok-sok törülközőt meg még egy nagycsomó dolgot egy táskába, majd leültek és azt tették, amit minden stoppos tesz, és amivel a legtöbb idejét tölti.

Egy arra járó repülő csészealjra vártak.

– Egy barátom ezt tizenöt évig csinálta – mondta Arthur egy éjszaka, amint ültek és kétségbeesetten nézték az eget.

– Ki volt az?

– Ford Prefectnek hívják.

Arthur azon kapta magát, hogy olyasmit csinál, amiről nem gondolta volna, hogy valaha újra csinálni fogja.

Azon gondolkozott, hogy hol lehet Ford Prefect.

Egy különleges egybeesés folytán a következő napon két cikk jelent meg az újságban. Az egyik egy repülő csészealjról számolt be, a másik pedig egy sor közönséges kocsmalázadásról.

Ford Prefect az ezt követő napon érkezett meg, körbenézett, kiugrott a hajóból és azon morgolódott, hogy Arthur soha nem válaszolt a hívásaira.

Tulajdonképpen végletesen betegnek nézett ki, nem jobban, mintha keresztülhúzták volna egy sövényen visszafelé, de úgy, mintha egyidejűleg a sövényt is keresztülhúzták volna egy kombájnon. Betántorgott Arthur nappalijába, mindenféle segítséget elhárított, ami hiba volt, ugyanis az elhárítások alkalmával elvesztette az egyensúlyát is, ezért végül Arthur elhúzta a díványig.

– Kösz – mondta Ford. – Igazán köszönöm. Van róla... – mondta és három órát aludt. – ...halvány fogalmad – folytatta hirtelen amikor újra magához tért –, hogy milyen nehéz belépni a brit telefonhálózatba a Plejádokról? Látom, hogy nincs, ezért el fogom neked mondani – mondta – miután megittam azt az igazán nagy adag kávé, amit csinálni akarsz nekem.

Dülöngélve követte Arthurt a konyhába.

– Azok a hülye telefonközpontosok állandóan azt kérdezték, hogy honnan beszélek és amikor megpróbáltam elmondani nekik, hogy Letchworth-ből, akkor azt mondták, hogy az lehetetlen, mert akkor a hívás másik áramkörön jött volna be. Mit csinálsz?

– Kávé neked.

– Ó. – Ford furcsamód csalódottnak tűnt. Kétségbeesetten körülnézett a konyhában.

– Mi az? – kérdezte.

– Rizspehely.

– És az?

– Paprika.

– Értem – mondta Ford komolyan, és a két dolgot visszatette, egyiket a másik tetejére. De nem úgy látszott, hogy igazán egyensúlyban vannak, ezért inkább a másikat tette az egyik tetejére. Ez úgy tűnt, működik.

– Egy kis időeltolódás – mondta. – Miről is beszéltem?

– Arról, hogy nem Letchworth-ból telefonáltál.

– Igen. És ezt elmagyaráztam a hölgynek. „Hitvány Letchworth” mondtam „ha így magának jobban tetszik”. Valójában a szíriusz Kibernetikai Társaság leselejtezett megfigyelőhajójáról hívom, éppen egy csillagközi utazás startjánál. Jelenleg éppen a fénysebesség kezdeténél, a csillagok között – ahogy ezt önöknél mondják, bár szerintem ezt önnek nem szükséges tudnia, kedves hölgyem – ezt mondtam, hogy „kedves hölgyem” – magyarázta Ford Prefect – mert nem akartam, hogy megsértődjön a burkolt célzásomtól, vagyis attól, hogy valójában egy buta liba.

– Tapintatos voltál – mondta Arthur Dent.

– Pontosan – mondta Ford –, tapintatos.

A szemöldökét ráncolta.

– Az időeltolódás – mondta – igazán nem tesz jót a lábjegyzeteknek. Majd újra segítened kell. Emlékeztess, miről is beszéltem.

– A csillagok között – mondta Arthur – ahogy önöknél mondják, bár ezt önnek nem szükséges tudnia, kedves hölgyem, úgymint...

– Pleiades Epszilon és Pleiades Zéta – fejezte be Ford győzedelmesen. – Ez a beszélgetés elég nagy marhaság, nem?

– Igyál egy kis kávé.

– Kösz, nem. „És az ok” mondtam „amiért önt zavarom ezzel és nem közvetlenül hívom, ahogy persze megethetném, ugyanis van néhány csinos, igényes és bonyolult távközlési berendezésünk itt a Plejádokon, ezt elmondhatom, az az, hogy egy úrszörny smucig fia, miközben vezeti az űrhajót, ragaszkodik hozzá, hogy R beszélgetést kérjek. El tudja hinni?”

– És elhitte?

– Nem tudom – mondta Ford. – Addigra már letette a telefonkagylót. Na mit gondolsz – kérdezte vadul –, mit csináltam ezután?

– Gőzöm sincs, Ford – válaszolta Arthur.

– Kár – mondta Ford. – Azt reméltem, talán emlékeztetni tudsz rá. Tudod, igazán utálok azokat a fickókat. A kozmosz csúszómászói, végigzümmögik a határtalan űrt a vacak kis gépeikkel, amik soha nem működnek rendesen, és amikor mégis megcsinálnak valamit amit normális ember nem vár el tőlük, akkor még csipognak is hogy jelezzék, hogy végrehajtották.

Ez tökéletesen igaz volt. Azonkívül egy igen tiszteletreméltó vélemény, amit a haladó szellemben gondolkodó emberek is így gondolnak, és őket egyszerűen fel lehet ismerni arról,

hogy ők azok, akik erről a dologról a fenti módon gondolkodnak.

A Galaxis Útikalauz villámgyorsan és tévedhetetlenül – ami mindig páratlan a maga nemében, figyelembe véve a forgalomban lévő példányok ötmillió-kilencszázhetvenötezer-ötszázkilenc oldalát – azt mondja a Szíriusz Kibernetikai Társaság termékeiről, hogy „nagyon könnyű nem észrevenni alapvető használhatatlanságukat mert már az is élményszámba megy, ha egyáltalán sikerül munkára bírni őket.”

Más szavakkal – és ez az a szikla, a szilárd elv, amin a Társaság egész galaxisra kiterjedő sikere alapul – a szerkezet alapvető működési hiányosságai teljességgel észrevehetetlenek a felszíni hibák mögött.

– És ezek a fickók – hőzöngött Ford – éppen úton voltak, hogy minél többet eladjanak belőlük. Az ötéves megbízatásuk az, hogy megkeressenek és felderítsenek különös, új világokat, és vendéglőikbe, liftjeikbe és borozóikba Fejlett Zenehelyettesítő Rendszereket adjanak el nekik. Vagy ha még nincsenek vendéglők, liftjeik és borozóik, akkor mesterségesen gyorsítsák a civilizáció fejlődését addig, amíg nem lesznek nekik! Hol az a kávé?

– Kiöntöttem.

– Csinálj még egyet. Most már emlékszem, mit csináltam azután. Megmentettem egy civilizációt. Valahogy így...

Ford elszántan visszatértorgott a nappaliba, ahol egyfolytában magában beszélt, a bútorok között botladozott és bip-bip hangokat hallatott.

Néhány perccel később, a nagyon higgadt arcát viselve

Arthur követte Fordot.

Ford meglepettnek tűnt.

– Hol voltál? – akarta tudni.

– Csináltam kávé – mondta Arthur, még mindig a nagyon higgadt arcát viselve.

Már régen rájött arra, hogy az egyetlen módja annak, hogy Ford társaságában sikeresen megmaradjon az, hogy a nagyon higgadt arcokból sokat tartson raktáron és egyfolytában viselje őket.

– Elmulasztottad a legjobb részt – dühöngött Ford. – Elmulasztottad a legjobb részt, ahol átvertem a fickót. Most – mondta – újra teljesen át kell vernem. – Vakmerően rávetette magát egy székre és összetörte.

– A múltkor – mondta morcosan – jobban sikerült. – És határozatlanul intett egy másik összetört szék irányába, amit már összekötözve hevert az ebédlőasztalon.

– Értem – mondta Arthur és higgadt tekintettel nézte az összekötözött roncsot. – És, ööö... mire valók a jégkockák?

– Mi? – sikoltott Ford. – Micsoda?! Azt a részt is elmulasztottad? Az a beszüntetett életre keltés állapotához kell. A fickót ebbe az állapotba juttattam. Nos, végülis nem volt más választásom.

– Úgy tűnik. – mondta Arthur a higgadt hangján.

– Hozzá ne érh!!! – kiáltotta Ford.

Arthur, aki éppen a helyére akarta tenni a telefonkagylót, ami valami okból nem a helyén, hanem az asztalon hevert, mégsem tette a helyére. Higgadtan.

– Oké – mondta Ford megnyugodva. – Figyelj. – És Arthur

füléhez emelte a kagylót.

– Ez a pontos idő – mondta Arthur.

– Bip... bip... bip... – mondta Ford. – Pontosan ez az, amit hallani lehet annak a fickónak a hajójában, mialatt alszik a jégen, a hajó pedig a Seseiros Magna alig ismert holdja körül kering. A londoni pontos idő.

– Értem – mondta Arthur, és elérkeztettnek látta az időt, hogy megkérdezze a lényegét. – De miért?

– Egy kis szerencsével – mondta Ford – a telefonszámla csődbe fogja juttatni a gazfickókat. Izzadtan dőlt a kanapéra.

– Mindenesetre – mondta – drámai megérkezés, nem gondolod?

36. fejezet

A repülő csészealj, amin Ford elrejtőzött, megdöbbsentette a világot.

Végül nem volt semmi kétség, hibalehetőség, semmiféle hallucináció, semmilyen titokzatos, vízgyűjtőmedencében úszkáló ügynök.

Ez most már igazán valódi volt.

Ez igazán határozottan valódi volt.

Leszállt és figyelmen kívül hagyta azt, ami alatta volt, így jelentős mennyiséget szétlapított a világ legdrágább ingatlanaiból. A legtöbb ezek közül a Harrodsé volt.

A dolog masszív volt, közel egy mérföld széles és néhányan azt mondják, matt ezüstszerű, rozsdafoltos és megperzselt. Külseje sebhelyektől torzított, amiket számtalan gonosz

úrháborúban szerzett az emberiség által nem ismert Napok sugarainak fényében.

Egy fedélzeti ajtó kinyílt, szétszúrta a Harrods Food Hall-t, lerombolta a Harvey Nicholst és a sanyargatott építmény egy utolsó csikorgó sikoltással ledöntötte a Sheraton Park tornyát.

A csészealj belsejéből egy vérfagylaló csattanás és szaggatott dübörgés hallatszott, majd kilépett egy óriási, száz láb magas ezüst robot és lemasírozott a lépcsőn.

Felemelte az egyik kezét.

– Békével jöttem – mondta, majd egy újabb csikorgás után hozzátette: – Vezessetek a Gyíkokhoz.

Ford Prefectnek erre is volt egy magyarázata, amint Arthurral ültek és nézték a véget nem érő fantasztikus híreket a tévében. A hírek semmi másról nem szóltak, csak hogy a dolog ennyi kárt okozott ami annyi billió fontba kerül, és megölt ennyi és ennyi embert, majd pedig elmondták az egészet előlről, mivel a robot semmi mást nem csinált, mint ott állt egy picit ingadozva és rövid, érthetetlen üzeneteket ismételtetett.

– Egy nagyon régi demokráciából jött – mondta Ford.

– Úgy érted, a gyíkok földjéről?

– Nem – mondta Ford, aki erre az időre egy kicsit racionálisabb és következetesebb lett, mivel a kávéját végre leerőszakolta a torkán. – Nem ilyen egyszerű. Egyáltalán, semmi sem ennyire egyenes és egyszerű. Az ő világában az emberek emberek. A vezetők a gyíkok. Az emberek utálják a gyíkokat, a gyíkok irányítják az embereket.

- Furcsa – mondta Arthur. – Nem azt mondtad, hogy az egy demokrácia?
- Azt mondtam – válaszolta Ford. – Az is.
- Nos... – mondta Arthur és remélte, hogy nem hangzik röhejesen korlátoznak amit mondani készül – miért nem szabadulnak meg az emberek a gyíkoktól?
- Ez isten bizony nem jut az eszükbe – mondta Ford. – Megvan a szavazati joguk és mindnyájan nagyon remélik, hogy a kormány amire szavaztak, az többé-kevésbé az a kormány, amit szeretnének.
- Úgy érted, hogy tulajdonképpen szavaznak a gyíkokra?
- Ó, igen – mondta Ford egy vállrándítással – természetesen.
- De – és Arthur ismét az egésznek az értelmét szerette volna tudni – miért?
- Mert ha nem szavaznak egyik gyíkra sem – válaszolta Ford –, akkor talán a rossz gyík kerül be a parlamentbe. Van gined?
- Mi?
- Azt kérdeztem – mondta Ford és hangjába a türelmetlenség érzése lopózott –, hogy van-e itthon gin?
- Megnézem. Mesélj még a gyíkokról.
- Ford ismét vállat vont.
- Néhányan azt mondják, hogy ez a legjobb dolog, ami valaha is történt velük – mondta. – Természetesen a gyíkok igazán rosszak, abszolút és a legteljesebb mértékben rosszak, de hát valakinek ezt kell mondania.
- De hát ez borzasztó – mondta Arthur.
- Figyeli – mondta Ford. – Ha mindig kaptam volna egy

altairi dollárt amikor az Univerzum egyik része ránézett az Univerzum másik részére és azt mondta: „Ez borzasztó”, akkor nem itt ülnék ginre várva, mint egy citrom. De mivel nem kaptam, itt vagyok. Mindegy. Mit keresel olyan békés holdvilágképpel? Szerelmes vagy?

Arthur higgadtan azt mondta, hogy igen, szerelmes.

– Valakibe, aki tudja, hogy hol a gines üveg? Megismerhetném?

Megismerte, mivel Fenchurch éppen abban a pillanatban lépett be egy nagy köteg újsággal, amit a faluban vásárolt. Megdöbbenve torpant meg, egyrészt a roncs látványától az asztalon, másrészt a betelgeusei roncs látványától a kanapén.

– Hol a gin? – kérdezte Ford Fenchurchtól. Majd Arthurtól:

– Mellesleg mi történt Trilliannal?

– Ööö... szóval ő Fenchurch – mondta Arthur ügyetlenül. – Nem tudom mi volt Trilliannel, te találkoztál vele utoljára.

– Ó, persze – mondta Ford. – Zaphoddal ment el valamerre. Van néhány gyerekük, vagy micsoda.

Végülis – tette hozzá – úgy gondolom, hogy ők igazából ilyenek. Tudod, Zaphod sokat szelídült.

– Igazán? – kérdezte Artur, miközben Fenchurchnek segített kipakolni.

– Igen – mondta. – Végre az egyik feje józanabb, mint egy légy egy korsó sörben.

– Arthur, ki ez? – kérdezte Fenchurch.

– Ford Prefect – mondta Arthur. – Talán már említettem neked időközben.

37. fejezet

Három napon és éjszakán át a hatalmas ezüst robot csak állt és félelmetes árnyékot vetett Knightsbridge maradványaira. Egy picit billegett és megpróbált megérteni egy csomó dolgot.

Kormányküldöttségek érkeztek hogy megnézzék, fecsegő újságírók kérdezgették egymást a rádióban, hogy vajon mi lehet a rakománya, egy sereg bombázórepülő próbálta – elég szánalmasan – megtámadni, de egy darab gyík sem mutatkozott.

A robot lassan kémlelte a horizontot.

Éjszaka volt a leglátványosabb, amikor a különböző tévétársaságok lámpáinak fényében fürdött. Eközben a tévétársaságok folyamatosan tudósítottak arról, hogy a robot folyamatosan nem csinál semmit.

Pedig a robot töprengett és töprengett. Végül egy elhatározásra jutott.

Ki kellene küldenie a karbantartó robotokat.

Gondolhatott volna már erre ezelőtt is, de egy csomó problémája volt.

Az apró repülő robotok egy délután sivitva keresztülszálltak a fedélzeti ajtón egy rémisztő fémfelhőben. Bebarangolták a környező vidéket, eszeveszetten megtámadtak néhány dolgot, másokat pedig védelmeztek.

Az egyik végülis talált egy kisállat-kereskedést néhány gyíkkal és azonnal megmentette az üzletet a demokrácia eszméjének, mindezt olyan vadul, hogy kevesen élték túl azon a területen.

A fordulópont akkor jött, amikor a repülő sivitők egy elit csapata felfedezte az Állatkertet a Regent's Parkban, különösen amikor megtalálta a Hüllőházat. Levonták a tanulságot a kisállat-kereskedésnél elkövetett apró hibájukból, és a repülő lombfűrészek és fúrók a legnagyobb és legkövérebb iguanákat vitték a hatalmas ezüst robothoz, aki megpróbált magas szintű párbeszédet folytatni velük.

Végül a robot bejelentette a világnak, hogy a széles látókörű, teljes és őszinte eszmecsere ellenére a magasröptű beszélgetés nem járt eredménnyel, a gyíkok visszatérnek az eredeti helyükre, és hogy egy rövid vakációra indul valamerre. Valamilyen oknál fogva Bournemouthot választotta.

Ford Prefect amint ezt nézte a tévében bólintott, felnevetett és ivott még egy sört.

Sürgős előkészületeket tettek a robot távozása érdekében. A repülő szerszámok sivitóztak, fúrtak és faragtak éjjel és nappal, felperzseltek maguk körül mindent, egészen addig a napig, míg összeraktak egy megdöbbentő, hatalmas, mozgatható állványzatot. Nyugat felé kezdték gurítani, ezzel több közutat is elfoglaltak egyszerre. A robot pedig stabilan rögzítve állt az állványzaton belül.

Nyugat felé gurult az egész építmény, mint valami furcsa karnevál. Kiszolgálószemélyzet, helikopterek és az újságírók autóbuszai nyüzsögtek körülötte. Keresztülváltak a vidéken, végül megérkeztek Bournemouthba, ahol a robot lassan megszabadította magát a szállítószervezet öleléséből, majd kiment a tengerpartra és tíz napig feküdt ott.

Ez messze a legizgalmasabb dolog volt, ami valaha is történt Bornemouthban. Éppen ezért hatalmas tömeg gyűlt össze a robot gondosan őrzött pihenőhelyének közelében és megpróbálta kilesni, hogy vajon mit csinálhat.

A robot semmit sem csinált. A parton feküdt. Egy kissé ügyetlenül, ugyanis az arcán feküdt.

Volt ott egy újságíró egy helyi laptól, aki egy késő éjszaka valami olyasmit próbált tenni, amit senki más ezen a földön idáig nem próbált: egy rövid, értelmes beszélgetést kezdeményezett az egyik karbantartó robottal, ami a határvonal mentén őrködött.

Ez rendkívüli áttörésnek bizonyult.

– Azt hiszem, a főnököd híres lehetne – szólt át a cigarettázó újságíró a lánckordon fölött – csak jó sajtóra van szüksége. Van itt néhány kérdésem – folytatta, miközben ügyetlenül keresgélt egy belső zsebben – talán oda tudnád ennek a hogyishívjaknak adni, hogy gyorsan átnézzék őket.

A kis csillagcsavarhúzó azt mondta, megnézi, mit tehet és elnyikorgott.

Válasz soha nem érkezett.

Valahogy a kérdések többé-kevésbé tökéletesen megegyeztek azokkal a kérdésekkel, amik a robot agyának csatákban edzett ipari áramköreit foglalkoztatták.

Ezek voltak:

– Milyen robotnak lenni?

– Milyen a világűrben élni? és

– Hogy tetszik Bornemouth?

A következő napon, kora reggel a felszerelést elkezdték

összepakolni, és néhány napon belül nyilvánvalóvá vált, hogy a robot örökre távozni készül.

– A lényeg – mondta Fenchurch Fordnak –, hogy fel tudsz-e juttatni minket a fedélzetre?

Ford vadul az órájára pillantott.

– Van néhány fontos befejezetlen ügyem, aminek utána kell járnom – magyarázta.

38. fejezet

A tömeg olyan közel nyomult a hatalmas ezüst robothoz, amilyen közel csak tudott, ami nem volt igazán közel. A robot közvetlen környezetét az apró repülő robotok biztosították és elkerítették. A robotokon kívül körben a hadsereg állt és teljesen képtelen volt a beljebb lévő területet megvédeni, és azonnal elátkozták őket, ha valakinek mégis sikerült rajtuk áttörni(?). A katonákat viszont egy rendőrségi kordon vette körül, bár hogy a rendőrök azért voltak ott, hogy a népet védjék meg a hadseregtől vagy a hadsereget a néptől, vagy azért, hogy biztosítsák a hatalmas hajó diplomáciai semlegességét és megakadályozzák, hogy parkolócédulákat kapjon, az nem igazán volt tiszta és sok vitára adott okot.

A belső terület határát éppen szétszedték. A hadsereg kelletlenül morgolódozott és teljesen bizonytalan volt abban, hogy hogyan reagáljon arra, hogy az ok, amiért itt vannak mindössze annyi, hogy amikor reggel felkeltek azt a parancsot kapták: „Ide kell jönni, és kész!”

A hatalmas robot még délben visszatért a hajóba

azonban már öt óra volt és semmi jelét sem lehetett látni annak, hogy újra ki akarna jönni. Sok mindent hallottak – nyikorgást és morajlást – a hajó belsejéből, a millió csúnya funkció zenéjét azonban a feszült várakozás érzése a tömegben azért született, mert ők feszülten azt várták, hogy csalódni fognak. Ez a csodálatos, különös dolog csak úgy idepottyant az életükbe és most egyszerűen nélkülük akar elmenni.

Két ember különösen tisztában volt ezzel az érzéssel. Arthur és Fenchurch nyugtalanul pásztázták a tömeget, azonban sem Fordot nem látták, sem bármiféle apró jelét annak, hogy ott lenne.

– Mennyire megbízható? – kérdezte Fenchurch fátyolos hangon.

– Mennyire megbízható? – ismételte Arthur. Tompán felnevetett. – Mennyire sekély az óceán? – kérdezte. – Milyen hideg a Nap?

A robotot szállító állvány utolsó darabja is felkerült a fedélzetre és a külső kerítés maradéka most a rámpa tetején zsúfolódott össze arra várva, hogy a fedélzetre húzzák.

A katonák a rámpa körül sokatmondóan nyüzsögtek, fontos emberek rendeleteket hoztak és vontak vissza, sietve konferenciákat tartottak, azonban semmit – természetesen – az égvilágon semmit sem tudtak tenni.

Reménykedve, minden terv nélkül Arthur és Fenchurch keresztülnyomakodott a tömegben, de mivel mindenki más is ugyanezt próbálta tenni, ez nem vitte őket előbbre.

Néhány percen belül semmi nem maradt már a hajón kívül,

a kerítés utolsó láncszeme is a fedélzeten volt. Egy csoport repülő lompfűrészes és alkoholos vízszintező látszólag az utolsó ellenőrzést végezte a hajó körül, majd besivítottak a hajóba a hatalmas fedélzeti ajtón keresztül. Eltelt néhány másodperc.

A mechanikus zűrzavar lüktető hangjai közepette az egész hatalmas acélfeljáró lassan és nehezen elkezdett felemelkedni a Harrod's Food Hallról, és a hang ami kísérte sok száz feszült ember hangja volt, akiket tökéletesen semmibe vettek.

– Állj!

Egy hangosbeszélőből jött a hang egy taxiból, ami csikorogva megállt a kavargó tömeg szélén.

– Ez egy – üvöltötte a hangosbeszélő – egy fontos tudományos betörés! Ööö... át! Áttörés. – javította ki magát. Az ajtó kicsapódott és egy kis ember – valahonnan a Betelgeuse környékéről való – fehér köpenyben kiugrott a kocsiból.

– Állj! – kiáltotta újra egy rövid fekete rudat fogva, amin apró fények látszottak. A fények szaporán villogtak. A feljáró megállt emelkedés közben, majd engedelmeskedve az Elektronikus Karból érkező jeleknek – aminek zavarására a Galaxis mérnökeinek a fele próbált kitartóan új módszereket kidolgozni, miközben a mérnökök másik fele kitartóan próbált új módszereket kidolgozni a zavarások zavarására – lassan ismét leereszkedett a földre.

Ford Prefect kikapta a hangosbeszélőjét a taxiból és a tömegben keresztülvágva elkezdett üvöltözni.

– Engedjenek! – kiáltotta. – Engedjenek, kérem, ez egy fontos tudományos áttörés. Maga és maga hozzák a taxiból a felszereléseket. – Teljesen véletlenül ezen a ponton Arthurra és Fenchurchre mutatott, akik nagy nehezen kivergődtek a tömegből és a taxihoz mentek.

– Rendben van, kérem, nyissanak utat néhány fontos tudományos felszerelés számára – dörögte Ford. – Kérem, mindenki őrizze meg a nyugalmát! Urai vagyunk a helyzetnek. Semmi látnivaló sincs erre. Ez csupán egy fontos tudományos áttörés. Őrizzék meg a nyugalmukat. Fontos tudományos felszerelések. Kérem, nyissanak utat!

Újdonságra éhesen, elragadtatva a csalódás váratlan elnapolásától a tömeg lelkesen visszahúzódott és utat nyitott. Arthur egy kissé meglepődött amikor meglátta, hogy mi van a fontos tudományos eszközök dobozaira nyomtatva a taxi hátuljában.

– Dobd rá a kabátod – súgta Fenchurchnek, amikor kiemelte és odaadta a lánynak a dobozokat. Sietve kicibált még egy gurulós bevásárlókocsit is ami a hátsó ülésnek volt nyomva. A kocsi nekicsattant a földnek, Arthur és Fenchurch belepakolták a dobozokat.

– Kérem, adjanak utat! – kiáltotta Ford ismét. – Minden megfelelő tudományos ellenőrzés alatt van.

– Azt mondta, maga fog fizetni – mondta a taxisofőr Arthurnak, aki erre előkeresett némi papírpénzt és fizetett neki. A távolban rendőrségi szirénák hangja hallatszott.

– Menjenek innen! – kiáltott Ford ismét – És senkinek sem esik bántódása!

A tömeg hullámozott és mögöttük ismét összezáródott,

miközben eszelősen tolták és húzták a csörömpölő bevásárlókocsit a feljáró felé.

– Rendben – folytatta Ford. – Semmi látnivaló sincs már itt. Vége van. Semmi sem fog már történni.

– Adjanak utat! – üvöltött egy rendőrségi hangszóró a tömeg mögül. – Egy betörés történt, adjanak utat!

– Áttörés! – üvöltött Ford versenyt a másik hangszóróval. – Egy tudományos áttörés!

– Itt a rendőrség beszél! Adjanak utat!

– Tudományos felszerelések! Adjanak utat!

– Rendőrség! Engedjenek keresztül!

– Walkman-ok! – kiáltotta Ford és kirántott vagy féltucat kismagnót a táskájából és a tömegbe hajította őket. Az abszolút zűrzavar közepette a következő percekben fel tudták tolni a bevásárlókocsit a rámpán és behúzták a bejáraton.

– Óvatosan fogjátok – suttogta Ford és kikapcsolt egy gombot az Elektronikus Karon. Alattuk a hatalmas rámpa megremegett és lassan emelkedni kezdett.

– Oké, srácok! – mondta Ford amint a kavargó tömeg elmaradt mögöttük és Arthurék a hajó belseje felé kezdtek dülöngélni a billegő folyosón – úgy tűnik, úton vagyunk.

39. fejezet

Arthur Dent elég ideges volt, mert valami zaj folyton felébresztette.

Óvatosan, nehogy felébressze Fenchurchöt akinek valahogyan még mindig sikerült aludnia, kimászott a

fedélzet alatt lévő hajófenékből amit hálóhelynek alakítottak át a saját részükre. Lemászott a benti létrán és kedvetlenül poroszkált a folyosókon.

A rosszul megvilágított folyosók klausztofóbiát okoztak. A világítás áramkörei idegesítően zümmögtek.

Bár nem ez volt az.

Megállt és lehajolt, amint undok sivítással egy motoros fűrógép elrepült fölötte, lefelé a homályos folyosón és néha nekikoppant a falnak, mint egy megzavarodott méhecske.

Ez sem az volt.

Arthur egy válaszfalban lévő ajtón és egy nagyobb folyosón találta magát. Csípős füst gomolygott az egyik végéről, így Arthur a másik irányba indult.

Megállt egy monitor előtt, amit megerősített lemezek mögé illesztettek a falba, és ami még így is pocsékul nézett ki.

– Halkabbra vennéd? – mondta Fordnak, aki előtte kuporgott egy halom videoalkatrész közepén, amiket a Tottenham Court Road valamelyik kirakatából szerzett úgy, hogy előbb egy téglával betörte. Ford mellett volt még egy nagycsomó üres sörösdoboz is.

– Csssst! – piszegett Ford és mániákus figyelemmel bámulta a képernyőt. A Hét mesterlövészt nézte.

– Csak egy kicsit.

– Nem! – kiabálta Ford. – most jön a jó rész. Figyelj, végre mindent kiválogattam, feszültségkiegyenlítőket, vezeték-átalakításokat, minden. És most jön a jó rész!

Egy sóhajjal és egy fájó fejjel Arthur leült mögé és nézte a jó részt. Hallgatta Ford vijjogásait, sikoltásait és juhúú-it olyan türelmesen, ahogy csak tudta.

– Ford – mondta, amikor vége lett a filmnek és Ford egy rakás kazetta között a Casablancát kezdte keresni – furcsa, hogy...

– Ez a legjobb – mondta Ford. – Ez az, amiért visszajöttem. Tudod, hogy soha nem láttam végig? Mindig elmulasztottam a végét. Aznap este láttam legutóbb félig, amikor a Vagonok jöttek. Amikor felrobbantották ezt a helyet azt gondoltam, sohasem fogom végignézni. Hej, végülis mi lesz velük?

– Csak a szokásos – mondta Arthur és kiemelt egy üveg sört a rekeszből.

– Ó, szóval már megint – sajnálkozott Ford – gondoltam, hogy valami ilyesmi lehet/lesz. Ezt a részt kedvelem – mondta, amikor Rich bárja feltűnt a képernyőn. Furcsa, hogy mi?

– Mi?

– Azt kezdted mondani: „furcsa, hogy...”.

– Furcsa, hogy mennyire nem érted a Földi dolgokat, pedig... Ó, ne is törődj vele, nézzük a filmet.

– Pontosan – mondta Ford.

40. fejezet

Maradt még egy kis mesélnivaló.

Azon túl, amit valaha úgy ismertek, mint Flanux Végtelen Fénymezői – egészen addig, míg fel nem fedezték, hogy Saxaquine Homályos Hűbértokai fekszenek mögötte – szóval azon túl található Saxaquine Homályos Hűbértokai.

Saxaquine Homályos Hűbértokain belül van egy Zarss nevű csillag, ami körül kering a Preliumtarn bolygó. Ezen található Sevorbenpstry földje, és ez a Sevorbenpstry földje az, ahová végül Arthur és Fenchurch megérkeztek, kissé fáradtan az utazástól. Sevorbenpstry földjén eljutottak Rars Nagy Vörös Alföldjéhez, amit délről a Quentulus Quazgar Hegyek határolnak, aminek távolabbi részén/túloldalán a haldokló Prak szavai szerint meg fogják találni a harminc láb magas lángoló betűket, Isten Utolsó Üzenetét a Teremtményeihez. Prak szerint, ha Arthur jól emlékszik, azt a helyet Lob Lajesztikus Pokolbéli Manócskája őrzi. És így is volt, ugyanis a viselkedése alapján annak bizonyult. Egy kis ember volt, furcsa kalappal a fején és eladott nekik egy jegyet.

– Balra tartsanak, kérem – mondta. – Balra tartsanak – és egy kis rolleren tovasietett.

Arthurék rájöttek, hogy nem ők az elsők, akik ezen az úton járnak, ugyanis az út elég megviselt volt és ahogy végigvezetett a Nagy Alföld bal oldalán, mindenütt bódék álltak. Az egyiknél vettek egy doboz tej-karamellát, amit a hegyen készítettek egy barlangban, ahol a sütőt az Üzenet lángoló betűi fűtötték.

Egy másikonál vettek képeslapokat. A lángoló betűk a képen festékszóróval le voltak fújva, „nehogy tönkregyék a nagy meglepetést” volt a lap másik oldalára írva.

– Tudja, hogy mi az üzenet? – kérdezték a töpörödött kis hölgyet a bódében.

– Ó, igen – csipogott vidáman – ó, igen!

Továbbintette őket.

Nagyjából minden huszadik mérföldnél volt egy kis kőkunyhó tusolóval és mellékhelyiségekkel, de az út fárasztó volt és a nap forrón tűzött le a Nagy Vörös Alföldre, ezért a Nagy Vörös Alföld hullámozott a hőségben.

– Lehetséges – kérdezte Arthur az egyik nagyobb bódénál – hogy egy olyan kis rollert béreljünk? Mint amilyen a Lajesztikus hogyishívjáknek van?

– A rollerek – mondta a kis hölgy, aki felszolgáló volt egy jégkrémbárban – nem az ájtatos lelkeknek vannak.

– Ó, hát akkor semmi gond – mondta Fenchurch. – Mi nem vagyunk különösebben ájtatosak. Csak érdeklődök.

– Akkor most vissza kell fordulniuk. – mondta a kis hölgy szigorúan és amikor ellenkeztek, eladott nekik egy pár Utolsó Üzenet kalapot és egy fényképet, amin Rars Nagy Vörös Alföldjén álltak, szorosán egymásba karolva.

Megittak egy-egy pohár szódát a bódé árnyékában, majd újra kívánszorogtak a napra.

– Nemsokára kifogy az akadály-krém – mondta Fenchurch néhány mérfölddel később. – Elmehetünk a következő bódéhoz, vagy akár vissza is fordulhatunk az előzőhöz, mivel az közelebb van. De ez azt jelentené, hogy ugyanezen az úton kellene visszamennünk. Egy fekete pontra bámultak a távolban, ami remegett a hőségtől, majd maguk mögé néztek. Elhatározták, hogy továbbmennek.

Később rájöttek, hogy nem ők az egyetlenek, sőt nem is az elsők, akik megteszik ezt az utat, és hogy nem ők az egyetlenek, akik most teszik.

Kicsivel előttük egy esetlenül alacsony alak húzta magát szerencsétlenül a földön, fájdalmasan lassan botorkálva,

félig bicegve, félig csúszva. Olyan lassan haladt, hogy hamarosan utolérték és látták, hogy kopott, sebes és horpadt fémből készült.

Ahogy a közelébe értek sóhajtott, ájzuldozva a forró, száraz portól.

– Sok idő – sóhajtotta – ó, annyira sok idő. És fájdalom, persze, sok fájdalom és sok idő, hogy attól is szenvedjek. Az egyiket vagy a másikat önmagában talán elviselném. De ez az a két dolog, ami igazán kikészít. Ó, helló, már megint te vagy az?

– Marvin? – kérdezte Arthur élesen és leroskadt mögé. – Te vagy az?

– Te meg ugye az vagy – sóhajtott egy mélyet a robot – aki mindig olyan szuper-intelligens dolgokat kérdez?

– Mi ez? – suttozta Fenchurch riadtan és Arthur mögé roskad. Megfogta a kezét.

– Egy régi jó barát – mondta Arthur. – Én...

– Barát! – károgt a robot patetikusan. A szó elhalt egyfajta recsegésben a szájáról levált rozsdás lemezdarabok mögött – Meg kell hogy bocsássatok, amíg megpróbálok emlékezni arra, hogy ez a szó mit jelent. A memóriadatbankjaim sem a régiek már és bármely szót, amit néhány zillió évig nem használok, azt újra le kell hívni a kiegészítő segédmemóriából.

Egy kicsit felkapta ütött-kopott fejét, mintha gondolkodna.

– Hmmm – mondta – milyen különös fogalom. – Kicsit tovább gondolkodott.

– Nem – mondta végül – nem hinném, hogy valaha is rájövök erre. Sajnálom, nem tehetek róla.

Színpadiasan végighúzta az egyik térdét a porban, majd megpróbált feltápászkodni.

– Utoljára tehetek még valamit értetek? – kérdezte egyfajta tompa zörgéssel. – Kereshetnék talán egy darab papírt? Vagy talán szeretnétek – folytatta – ha kinyitnék egy ajtót? Hátranézett és úgy tűnt, hogy a távoli horizontot kutatja.

– Úgy tűnik, mostanában nem lesz ajtó errefelé – mondta. – De ha elég sokáig várunk, valaki építeni fog egyet. És akkor – mondta miközben a fejét lassan újra Arthur felé fordította – akkor majd azt ki tudom nektek nyitni. Tudod, hozzá vagyok szokva a várakozáshoz.

– Arthur – sziszegte Fenchurch a fülébe – soha nem beszéltél nekem róla. Mit tettek ezzel a szegény teremtménnyel?

– Semmit – mondta Arthur szomorúan. – Mindig ilyen volt.

– Ha! – csattant fel Marvin. – Ha! – ismételte. – Mit tudsz te a mindigről? Nekem mondod, hogy „mindig”, nekem, akit hülye kis megbízatásokkal küldözgetnek szerves életformáitok az időn keresztül, aki most harminchétszer öregebb, mint maga az Univerzum?

– Légy szíves, válogasd meg a szavaidat – köhögte – és légy egy kicsit tapintatosabb.

Tovább nyikorgott az úton köhögve és újra elkezdte.

– Hagyjatok – mondta –, menjetek tovább, hagyjatok, hadd küzdjem magam tovább fájdalmasan az úton. Nemsokára eljön az időm. Az életem nemsokára lejár. Igazán várom – mondta, erőtlenül intve Arthuréknak az egyik törött ujjával – hogy végre eljőjön. Már igazán alkalmas lenne. Íme, itt vagyok, akkora aggyal, mint...

Közrefogták és felemelték, erőtlen tiltakozásai és sértései ellenére. A fém annyira meleg volt, hogy majdnem hólyagosra égette az ujjait, de meglepően könnyű volt és erőtlenül lógott a karjaik között.

Végigvitték az úton Rars Nagy Vörös Alföldjének bal oldalán a Quentulus Quazgar Hegyek felé, amik körülvették az alföldet. Arthur megpróbálta elmagyarázni Fenchurchnek, de túl gyakran félbeszakították Marvin fájdalmas, összefüggéstelen gépi motyogásai. Azt nézték, hogy valamelyik bódénál hátha tudnak neki pótalkatrészeket szerezni, meg egy kis nyugtató olajat, de Marvin egyiket sem akarta.

– Mindenem pótalkatrész – zörögte.

– Hagyjatok – hörögte.

– Minden részem – dörmögte – legalább ötvenszer ki lett cserélve... kivéve... – alig láthatóan elmosolyodott egy pillanatra. A feje ingadozott közöttük az erőfeszítéstől, hogy emlékezzen.

– Emlékszel, amikor legelőször találkoztunk – kérdezte végül Arthurtól – amikor azt a megerőltető feladatot kaptam, hogy kísérjelek fel benneteket a hídra? Megemlítettem neked, hogy milyen elviselhetetlen a fájdalom a bal oldalamon a diódáimban. És hogy már kértem, hogy cseréljék ki őket, de nem tették?

Hosszabb szünetet tartott, mielőtt folytatta. Arthurék vitték a tűző napon, és a Nap nem úgy nézett ki, mint ami lenyugodni készül.

– Talán ki tudod találni – mondta Marvin, amikor rájött, hogy a szünet zavaróan hosszúvá nyúlt – hogy melyik részem

nem cserélték ki soha. Nos, talán ki tudod találni.

– Jujj – tette még hozzá. – Jujj, jujj, jujj.

Végül elérték az utolsó kis bódét, leültették Marvint maguk közé és pihentek az árnyékban. Fenchurch vett Russelnek néhány mandzsettagombot, amik kis csiszolt kavicsokkal voltak díszítve, amiket a Quentulus Quazgar Hegyéről szedtek, pontosan Isten Utolsó Üzenetének lángoló betűi alól.

Arthur arrébbtolt egy kis rakás vallási röpiratot a pulton, elmélkedéseket az üzenet jelentéséről.

– Kész vagy? – kérdezte Fenchurchöt, aki bólintott. Maguk közé emelték Marvint.

Megkerülték a Quentulus Quazgar Hegyek lábát és ott volt az üzenet égő betűkkel, végig a hegy tetején. Egy szemben lévő szikla tetejére építettek egy kis, jó kilátást biztosító megfigyelőpontot, rácsokkal körülvéve. Volt ott egy fizetős távcső is, hogy a betűket igazán jól lehessen látni, de soha senki sem használta, mert a betűk olyan mennyei világossággal ragyogtak és fognak is ragyogni, hogy ha azt valaki a távcsövön keresztül nézi, akkor komoly károsodásokat szenved a szemében a retina és a látóideg. Csodálkozva nézték Isten Utolsó Üzenetét és lassan kimondhatatlan békét éreztek. Mindent megértettek.

Fenchurch sóhajtott.

– Igen – mondta – ez volt az.

Teljes tíz percig nézték a betűket, mikor rájöttek, hogy Marvinnak, aki a karjaik között lóg, egy kis nehézsége támadt. A robot nem tudta már felemelni a fejét és ezért nem tudta elolvasni az üzenetet. Felemelték a fejét, de

Arthur tiltakozott, mondván, hogy a látóáramkörei is odavannak.

Kerestek egy pénzdarabot és a távcsőhöz segítettek. Veszekedett és sértegette őket, de Arthurék segítettek neki, hogy minden egyes betűt lásson, sorjában. Az első betű egy E volt. Majd egy L és egy N, egy É, egy Z és egy É, majd egy S és egy T következett. Itt volt egy nagy szünet. A következő szó K-val kezdődött, majd egy É, egy R és egy Ü következett.

Marvin megpihent egy kicsit.

Néhány pillanat múlva folytatták és Marvin megnézte az N-t és a K-t is.

A következő szó AZ volt. Az utolsó szó hosszú volt és Marvinnak ismét pihennie kellett, mielőtt megbirkózott vele. A-val kezdődött, majd L és K jött, egy A, egy L, egy M, újra egy A, egy T, egy L, egy A, egy N, egy K és egy O következett.

Az utolsó szünet után Marvin összeszedte minden erejét a végső megpróbáltatásra.

A következő betű D volt, majd egy Á, egy S, egy É, egy R és egy T következett.

– Azt hiszem – dörmögte végül mélyről rozsdásan zörgő torkából – most, hogy láttam, jól érzem magam.

És a fények kihunytak a szemében, egészen és véglegesen.

Szerencsére volt a közelben egy bódé, ahol rollereket lehetett bérelni zöld szárnyú fickóktól.

Epilógus

Az összes létező életforma legnagyobb jótevője egy férfi volt, aki nem tudta az agyát munkára bírni.

Pompás?

Feltétlenül.

Egyike saját és más generációk genetikai tervezőinek, beleértve egy számot is, amit ő maga tervezett?

Kétségkívül.

A probléma az volt, hogy túlzottan érdeklődött olyan dolgok iránt, amik iránt nem kellett volna érdeklődnie, legalábbis – ahogy azt megmondták neki – nem most.

És részben ezen dolgok miatt érzékeny lelkiületű is volt. Így amikor a bolygóját megfenyegették a Rettenetes Támadók egy távoli csillagról, akik akkor még elég messze voltak de roppant gyorsan közeledtek, őt, Ill. Blart Versewaldot (a neve Ill. Blart Versewald volt, ami nem lényeges viszont roppant érdekes, mert... de ne is törődjünk vele, ez volt a neve és hogy miért érdekes, arról később is beszélhetünk) népének urai Felügyelt Elvonultságba küldték azzal a paranccsal, hogy tervezze meg egy új fajtáját a Fanatikus Szuperharcosoknak, akik szembeszállnak a Rettenetes Támadókkal és legyőzik őket. Azt mondták neki, csinálja meg gyorsan és azt is, hogy „Koncentrálj!”.

Így hát leült az ablak mellé, nézte a nyári gyepet és csak tervezett és tervezett, de elkerülhetetlenül megőrült kissé. Amikor a Támadók pályára álltak körülöttük, egy figyelemreméltó, egészen új fajtájú Szuperléggel állt elő, ami segítség nélkül kitalálta, hogyan repüljön ki a félig nyitott kétszárnyú ablakon, és ennek egy kikapcsolós

változatával is, gyerekeknek.

Eme figyelemreméltó teljesítmény ünneplése rövid életűnek és kudarcra ítéltnek tűnt, mert a szerencsétlenség a küszöbön állt, ugyanis az idegenek hajói leszálltak.

Azonban a Rémséges Támadók meglepő módon – akik, mint a legtöbb harcos népség csak dühöngtek, mert nem bírtak az otthoni problémáikkal megbirkózni – meg voltak döbbenve Versewald rendkívüli felfedezésétől, részt vettek az ünnepségen, így azonnal rábeszélték őket kereskedelmi szerződések széles körű sorozatára, és elindítottak egy kulturális csereprogramot is.

És – hasonló esetekben ez meglepő fordulata a megszokott gyakorlatnak – ami a többieket illeti, ők boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Ennek a mesének eredetileg volt valami tanulsága is, de ezúttal sajnos nem jut a krónikás eszébe.

Tartalom

- [Kalauz az Útikalauzhoz](#)
- [Bevezetés](#)
- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)

- [25. fejezet](#)
- [26. fejezet](#)
- [27. fejezet](#)
- [28. fejezet](#)
- [29. fejezet](#)
- [30. fejezet](#)
- [31. fejezet](#)
- [32. fejezet](#)
- [33. fejezet](#)
- [34. fejezet](#)
- [35. fejezet](#)
- [36. fejezet](#)
- [37. fejezet](#)
- [38. fejezet](#)
- [39. fejezet](#)
- [40. fejezet](#)
- [Epilógus](#)